

Bu Başka Hikâye
“İmam Hatipli Olmak”

**Bu Başka Hikâye
“İmam Hatipli Olmak”**

TİMAV 2
Hikâye 1

Şubat 2013

T.C.
Kültür ve Turizm Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No: 21146

Kapak Tasarım: GNG Tanıtım

İç Tasarım: Fatih Turanalp

Baskı, Cilt: Sebat Ofset Matbaacılık
Fevzi Çakmak Mh. Yayın Co. No. 2 Karatay / Konya
Tel. + 90 332 342 01 53
KTBS No. 16198
Basım Tarihi: Şubat 2013

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

Şükran Mh. Sırçalı Medrese Cd. No 3 Meram / Konya
Tel: + 90 332 350 07 96 Faks: + 90 332 353 03 47
www.timav.org.tr / bilgi@timav.org.tr

Bu Başka Hikâye

“İmam Hatipli Olmak”

1. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser

“Bu Başka Hikâye: İmam Hatipli Olmak”
Hikâye Yarışmasının Seçici Kurul Üyeleri:

Rasim Özdenören
Cemal Şakar
Sadık Yalsızuçanlar
Köksal Alver
Abdullah Harmancı

*- Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.-*

İçindekiler

BERRAK BİR NEHRİN KOLLARI 11

Nuray Perihan Boz

ELİF, MİM... ELİF, MİM... 15

Nesibe Emine Aktı

TERS LALE 19

Meltem Er

FANUSTAN GERÇEKLERE 23

Şeyma Yıldırım

RUHLARA IŞIK OLMA YOLUNDA 27

Sefa Yılmaz Yüzbaşılar

GÜLÜMSE HAYATA 33

Rüveyda Aydın

HER ÇAĞDA İMAM, HER ÇAĞA HATİP 47

Muhammed Ali Doğramacı

O'NU ARAMAK 53

Menşure Sağlam

İMAM HATİP'Lİ OLMAK 61

Ayşe Selvi

AYNALARIN ARDINDAKİ SIR 65

Sahra Aslan

SIRATI MÜSTAKİM 69

Merve Şener

YENİDEN YAŞAMAK 77

Meliha Keskin

BUGÜN 28 ŞUBAT 81

Melike Yıldız

UMUT 85

Huri Baysal

DİNE TEŞVİK 89

Hilâl Ziya

BABACIĞIMA... 97

Esra Bozdoğan

SEN KİMSİN? 101

Nihal Çelik

MEŞALE 105

Büşra Karabayır

GÖNLÜMÜN PENCERESİNDEN 109

Rabia Kültür

HALİT'İN RÜYASI 113

Naime Merve İnan

HİZMET NİMETTİR 119

Feyza Bal

KAYIP BİR MANA... 125

Sevilay Keskin

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ 129

Ayşe Kahrıman

BAĞSU BAĞDEL MEVTE YOLCULUK 141

Rukiye Gürcan

AŞK 145

Hande Yıldız

Takdim

Değerli Dostlar;

Bizi insan olarak var eden, nimetler bahşeden, iman ile şereflendiren, güzeller güzeline ümmet eyleyen Allah'a hamd ediyorum.

Ülkemize, milletimize, insanlığa ve hususiyetle İmam Hatiplilik ruhuna sahip, sahip olduğu kadar sorumluluklarının da farkında olan İmam Hatipli bir camianın içerisinde yer almaktan, bu camianın hadimi olma gayreti içerisinde bulunmaktan mutluyum, onurluyum. Bu onuru yaşatan Mevla'mıza bir kez daha hamd ediyorum.

İnsanlık tarihi değerlerle savrulmaların, doğru ile yanlışın, huzurla kargaşanın kısaca hak olanla batılın mücadelesine şahitlik ediyor.

İmam Hatip nesli işte bu süreç içerisinde; yüreğinin derinliğinde hissettiği aidiyetleri ile, gönül coşkusu ile, milletine ve insanlığa hizmet etme motivasyonu ile, üstlendiği misyonun berraklığında yılmadan, bıkmadan, savrulmadan yoluna devam ediyor Elhamdülillah...

Gelişen teknoloji, artan siyasal, sosyal ve ticari rekabetler, her geçen gün zorlaşan hayat şartları ile acımasız bir mücadelenin içerisine sürüklenen insanlık, dünyevi kaygılarla; paylaşımdan çok bireyselliğe, dayanışmadan çok çatışmaya, değerlerden çok faydacılığa sürükleniyor...

Böyle bir ortamda özellikle gençlerimizin değer temelli savrulmalara maruz kalmaması, inanç ve kültürel zenginlikler adına zafiyete düşmemesi için tüm kurum ve kişilerin ortak sorumluluklarının bulunduğu inanıyorum. Bu bağlamda; eğitim-

li, sorumluluk bilinci gelişmiş, duygu yönetiminde mahir, hazcılığa kapılmamış, ülkemizin, milletimizin ve tüm insanlığın gelişimine katkı üretme gayesini benimsemiş bir gençliğin yetiştirilebilmesi adına vakıf olarak faaliyetlerimizi sürdürüyoruz.

Faaliyetlerimiz çerçevesinde **Türkiye Genelinde tüm İmam Hatip Lisesi öğrencilerimizin katılımına açık olarak “İmam Hatipli Olmak” konulu bir hikâye yarışması düzenledik.** İmam Hatiplilik ruhunu anlamak, şuurunu canlandırmak ve kalemine ilham yüklenen genç yetenekleri keşfetmek amacıyla düzenlediğimiz yarışmaya Türkiye’nin farklı bölgelerinden yaklaşık altı yüz gencimiz iştirak etti. Dereceye girsin veya girmesin yarışmaya iştirak eden tüm öğrencilerimizi gönülden tebrik ediyorum.

Bu eserde yarışmamıza iştirak eden ilk yirmi beş hikâyeyi okuyacaksınız. Hikâyeleri okurken bazen duygulanacak; gözlerinizden akan yaşa engel olamayacaksınız. Bazen de gönül coşkunuzu ruhunuzun derinliklerinde hissederken İmam Hatiplilik ruhunun berraklığına şahit olacaksınız. İmam Hatiplilik hikâyeleri; gençliğimiz ve geleceğimiz adına ümitlerimizi tazelerken varlığı ile onur duyacağımız bir neslin varlığının da yeniden müjdecisi oldu.

Kıymetli Dostlar,

TİMAV, 1994 yılında İmam Hatip Liseleri mezun ve mensupları adına imam hatipliliğe gönül vermiş bir grup gönül insanı tarafından bu büyük camianın hadimi olmak üzere kurulmuştur.

Kuruluşundan bu yana tüm insanlığın barış ve huzuruna destek verecek, dünyada insanlar ile inanç değerleri arasındaki engellerin kaldırılmasına vesile olacak, inançlı insanların ise hangi inançtan olursa olsun özgürce inançlarının gereğini yaşayabildikleri bir dünyaya kavuşmalarına katkı üretecek bir vizyonla projeler üretmekte ve şartların el verdiği ölçüde bu projelerini hayata geçirmektedir.

Eğitim sistemimiz ve bu sistem içerisinde din eğitiminin istenilen standartlara kavuşturulması, toplumun sosyal değerlerinde ihtiyaç duyduğu gelişimin sağlam temellerde yürütülmesi, imam hatipli profilinin objektif unsurlara dayanan tanınmışlığının artırılması ve bu profilin donanımlarının geliştirilmesi gibi

konulara dair bilgi, düşünce ve strateji üretmek gayesinden sapmadan faaliyetlerimizi sürdürüyoruz.

Bununla birlikte İmam hatipli olmanın sadece aynı okulun mensubu olmaktan çok daha fazla anlam ifade ettiğine inandığımızı da ifade etmek isterim.

İmam Hatip Liselerinin önündeki katsayı, ortaokullardan yoksunluk gibi sorunların çözülmesi ile birlikte bundan sonra geleceğe dair üzerinde en fazla çalışmamız gereken alanlardan birisinin İmam Hatip okullarımızdaki eğitim-öğretim ortamının ve eğitim kalitesinin geliştirilmesi olmalıdır.

İHL dışındaki tüm okullarda Kur'an-ı Kerim, Peygamberimizin Hayatı ve Temel Dini Bilgiler derslerinin isteğe bağlı olarak okutulabilir hale gelmesi milletimize cumhuriyet tarihinin en önemli hizmetlerinden birisidir kanaatindeyim. İmam Hatipler dışındaki okullarımızın müfredatında yer alan bu derslerin de istenilen verimlilikte olabilmesi adına da TİMAV olarak çalışmalar yürütüyoruz. Bu bağlamda ilgili tüm sivil toplum kuruluşları ve eğitim camiamızın temsilcilerine de gösterilen gayretlerden dolayı vakfımız ve şahsım adına şükranlarımızı arz ediyorum.

Diğer taraftan; gönlümüzü burkan, hayal ve hedeflerimize ket vurmaya çalışan, eğitim öğretim hayatının içerisinde bizleri engellemelere maruz bırakan birçok uygulamanın izlerini silmek adına atılan adımlarda emeği geçen tüm taraflara da hususiyetle teşekkür ediyorum.

Sizleri hikayelerle baş başa bırakmadan önce yarışmamızın organizasyonunda emeği geçen herkese, imam hatip dostlarına, yarışmamızın jüri üyeliğini yapan değerli yazarlarımız Rasim Özdenören, Cemal Şakar, Sadık Yalsızuçanlar, Kürşat Alver ve Abdullah Harmancı'ya; yarışmamıza gönüllilerindeki coşkuyu yansıtarak katılan, kendi hikayesini yazan kıymetli öğrencilerimize şükranlarımızı sunuyorum. Tabi böyle güzel gençleri yetiştiren anne ve babaları da unutmak haksızlık olur. Anne ve babalar bu gençlerimizle, evlatlarınızla onur duyabilirsiniz, sizlere de teşekkürler...

Ecevit ÖKSÜZ

TİMAV

Genel Başkanı

1.

Berrak Bir Nehrin Kolları

Nuray Perihan Boz

İzmir Anadolu İmam Hatip Lisesi

Duraktayım. İnsanlar var, bekleyen. “Nereden geldik, nereye gidiyoruz?” sorusuna yanıt arayan yüzler var. İnsanlar var, gözlerini uzaklarda unutmuş. Zihinlere sığmayan düşüncelerini, mantık da kapıdan kovunca ellerinde taşımak zorunda kalanlar var bir de. Öyle ki, onların ağırlığından kalkamamış elleri bir türlü göğe. Biri bana mı bakıyor? Evet, biri değil birçoğu bana bakıyor. Hemen sağımdaki adam, siyah çerçeveli gözlüğünün buğulu camlarıyla tartmaya çalışıyor başörtümü. Sağ cama üniformamı, sol cama başörtümü yerleştiriyor. Ağır basıyor başörtüm üzerimdeki üniformaya. Ve daha fazla dayanamıyor sol cam, kırılıyor ruhumun derinliklerine doğru gürültüyle. Her cam kırıntısı birer yara açmak için benliğimde kollarını sıvıyor. Sessizce bakışlarını kaçırıyor adam. Ama benim gözlerim susmuyor, mırıldanıyorum: Gözlüğünü çıkar da bak! Küçük değil dünyam. Gözlerinize inat hedefe varmaya çalışan emellerim kadar büyüktür belki.

Bu sefer eller giriyor devreye. Düşüncelerin yüküyle nasırlaşmış eller kıpırdanmaya başlıyor. İşte solumdaki genç kız! Koltuğunun altına sıkıştırıp kitaplarını, usulca kaldırıyor ellerini. Hayır, öyle dua için değil. Karşısındaki bu sekiz bilinmeyenli denklemi çözmek için. Başörtüm ve üniformam arasındaki bağı

kavrayamadan düşürüyor o da kalemini. İçim karıncalanıyor yine. Sesleniyorum o ellere: Eldivenlerini çıkar da dokun! Kirli değil dünyam.

Otobüs biraz fazla mı gecikti bugün? Daha fazla yaralanmadan bir gidebilseydim okula. Durağın camındaki yansımamı izliyor arkamdaki kadın. O karışıklık içinde eteğimin renklerine odaklanmış. Bir fener var elinde. Emin olmak istiyor, bu renkler tahmin ettiği okula mı ait. Sağ ve solumdaki yaraların acısına aldırmadan sesleniyorum yine: Işığını söndür de bak! Karanlık değil dünyam. Kuş kadar talihiyle hayaller kurmaya çalışan fikirlerim kadar aydınlıktır belki. "Otobüs biraz fazla mı gecikti bugün?" derken yanaşılıyor durağa. Biraz önce benliğimde yaralar açanlar daha önce binme telaşı içinde birbirlerini yaralıyorlar. En sona kalıyorum. Önüm arkam, sağım solum yaralardan sobe. Herkes kamufle etmiş kendini. Ebeyi bulamıyorum. Ve biniyorum biraz fazlaca gecikmiş olan otobüsüne.

Dükkânlarının önünü süpürürken esnaflar, sabah azığını çıkarmaya çalışırken çöpten bir kedi, dibine dökülen suyu israf etmeden tüm zerreleriyle emerken saksıdaki menekşe, hınca hınç doluyor otobüs. Bir ihtiyar biniyor bastonuyla. Dört kişi aynı anda birbirimize bakıyoruz. Hayır, birbirimize bakmıyoruz. Onlar bana bakıyor tüm otobüs ile birlikte. Neredeyse şoför bile başını çevirip bakacak diye korkuyorum. Potansiyel bir suçlu muyum? Sadece imam hatipliyim. Fitne fısıltılarının tonu yükselmeden kaldırıyorum sorumluluğumu koltuktan. Tamam, zafer kazanmış kumandan edalarıyla bakmayın artık. Zaten yer verecektim, biraz daha hızlı hareket etmemi sağladınız hepsi bu. Üzerinde fısıltıdan kara bir bulut, ilerliyor otobüs. Bir sonraki durakta iki yaşlı daha biniyor. Bütün otobüsün sorumluluğunu omzuma yükleyenler! Şimdi neredesiniz? Biri kucağındaki dergiyi okur gibi yapıyor. Diğerinin her nasılsa aniden uykusu gelmiş, indirmiş gözlerinin kepenklerini. Midem bulanıyor, otobüs tuttuğundan değil. İnsanların acımasızca yargılayışları bulandırıyor midemi. Sabır denizimin köpükleri kabarmaya başlıyor. Derin bir hû çekip içime, üflüyorum bal rengi köpüklere. Birkaç cümle dökülüyor yine de dudaklarımdan: Sen ey şeytan! Uсталık gömleğini yırt da gel! Acemi değil artık dünyalılar. Bir ipten iki cambaz oynamaz devri çoktan kapandı. Artık bir ipten bin cambaz oynuyor. Birbirine değmeden, hiç düşmeden...

İhtiyarın buruşmuş dudaklarıyla ettiği küçücük bir teşekkür, dağıtmaya yetiyor fitne bulutlarını. Okulumun durağında indiğinde derse yetişmek için koşuşturan, asrın ahlak kokan gençlerini görüyorum. İmanlarının kuvvetiyle yürüyenler tebesümleriyle emin ediyorlar çevrelerini. Kalplerinin sıcaklığıyla ısıtıp havayı, hayran bırakıyorlar kendilerine güneşi. Yoldan geçenler merak edip soruyorlar: Nereden öğrendiniz bu kadar dik durmayı? Sokak başlarında görünen küçük küçük gruplar okula doğru akan coşkulu bir nehrin kolları sanki. Kırmadan, dökmeden, bir şeyleri incitmeden akıyor bu nehir. Bulanık değil rengi. Alabildiğine berrak ve safi. Zamane kalabalıklarına benzemiyorlar. Oturup bir köşeye insan eti yemiyorlar mesela. Ölmüş kardeşlerinin etini yemiyorlar. Kim kime yabancı, kim kimden daha yalancı? Bunları bilmek istemiyorlar. Biri bizi gözetliyor. Bunu biliyor, bunu söylüyorlar her sorana.

Öğle arasında arkadaşlarımın sohbetine katılıp dert yanıyorum durakta yaşadıklarımın. Bana kendi yaralarını gösteriyorlar. Utanıyorum. Şikayet etmeye hiç hakkım yokmuş meğer. Ne kadar da derin izleri var. Bir arkadaşım bir söz söylüyor. Karanlık değil, gündüz vakti gözbebekleri büyüyor. Bir söz söylüyor, omuzlarımızı dikleştiren: Biz zamanımızın gazileriyiz. Göğsümüzde parıldayan madalyalarımız yok belki. Ama her gece gökyüzünden kayıp avuçlarımıza düşen pekiyili yıldızlarımız var bizim.

Zil çalıyor ve yürüyorum okula doğru. Yürüyorum, ama yürümek yetmez, koşmalı, biliyorum. Kaybetmeden bu savaşı, taşı taş üzerinde bırakıp yenilerini ekleyerek, düşürmeden yıldızlarımızı, koşmalı artık.

2.

Elif, Mim... Elif, Mim...

Nesibe Emine Aktı

Bursa İpekçilik Anadolu İmam Hatip Lisesi

Elif misali dikiliyordu ayakta. Sonsuzca, sonsuzlukça bekledi öylece. Sanki kendisini beklermişçesine... Kendisini, kendine gelmesini bekliyordu o an. Ve hava güneşliydi. Yüksek pencere-lerden sızan güneş ışığı, toz zerrecikleri ortaya çıkarmaktan haz duyuyordu sanki. Güneşe sırtını verdi ve eğildi. En önde duran eğilmişti çünkü. Aslında bir gün o da en önde duran olmak istiyordu. “Elif”ten sonra “mim” gibiydi eğilişi. Eğilişi ağlamak isteyip de kendini tutmaya çalışan birinin dudaklarını bastırışı gibiydi. Bastırdı kendini o da. Sonra yeniden doğruldu, yeniden “elif” oldu. Bulutlar kuşattı güneşin etrafını ve doğruluşundan silkindi. Doğruluşu, enaniyeti miydi yoksa? Kararsızdı. İçindekini dinledi. Dışarı çıkmak istiyordu içindeki. Terledi, terledi. Dikilişindeki gururu yendi. Aşka geldi, aşklandı, aşklaştı. Mim gibi eğildi tekrar, başı değdi yere sonra büyüdü, yükseldi gökyüzüne. Eğilişler, yükselişlerdi kimi zaman. Aklına elleri kelepçeli, dizleri üzerine çöktürülmüş, feryatları gece kadar sessiz kalan – zihinlerin boşluklarında– ıslak gözleriyle, başları örtülü kızlar geldi. O “ana”lar ki Rabb’lerine eğilmişlerdi zaten. O adamların önünde dizleri üzerine çöktürülseler ne olurdu ki? İşte o güne gitti. Gördüklerine gitti. Tekrar izledi. Tekrar duydu sesleri:

- Artık böyle giremezsiniz içeri! Çıkarın şunları!
- Niye ki? Neden?
- Çıkarın dedim! Yoksa resmi işlem başlatmak zorunda kalacağız. Çıkarın!

Neydi çıkması gereken, fazlalık görülen? Feryadı duyulmayanların suçu neydi? Daha fazla sormadı. Gerçekler belliydi. Yapılan yanlışlar ve yalanlar da... Alnını dayadığı yerden başını sunduğu “yâr”a selam etti. Şükretti. Gündüze çıktığına şükretti. Başını yere değdirebildiğine şükretti.

“Toprak ne sıcakmış!” dedi kendi kendine. Halbuki bulutlardan sıyrılan güneşin ısıttığı, sert ipliklerden dokunmuş halıya değişiyordu başı. Yine de topraktan bu kadar uzakken toprakmış gibi hissediyordu alnının değdiği yeri -tevazu- . Alnından başına, omuzlarına, sırtına, bacaklarına, ayak tırnaklarına kadar toprak oldu. Alnı yerdeydi ama içinden çıkmak isteyen, kılıfına sığmayan “o şey” gökte -kalbi gökte- ... Halının desenine takıldı gözleri. Gökyüzüne ve toprağa desenler çizdi ruhuyla. Ruhu nakış olmuştı toprağa, topraktan vücuduna. Kapandı gözleri. Gözyaşları... Gözyaşları... Aktı damla damla, uzadı gözyaşları, “mim”in kuyruğu oldu. Sanki dört harfe dört yıl harcadı. Dikilişi, eğilişi... Devam edecekti dikilişine, eğilişine, “mim”in kuyruğu uzamaya devam ederken sayfalarca.

“Mim”in başı dönüyordu etrafında sonra uzuyordu. Çileler, acılar dönüyordu dünyada, önder olmak zordu. Ama farklıydı en önde olanlar. Bu dava başkaydı, bu gündüz başka gündüzdü çünkü. Yolunu gözlüyordu gözler, minberler. Yoklukta var olup yürekleri doldurmuştu. Kendi köyünden ilk çıkışı, liseye adım atışı... Yokluk içinde emeklerle var oluşu... Alın teriyle harf harf, nefes nefes yaşayışı, hayatı adımlayışı...

İlk geldiğinde sırtındaki montu ve kalbinden başka bir şeyi yoktu yanında. Yoksuldu cismen ve kalben. Eski montunun altındaki zayıf bedeni ve zayıf bedeninin koruduğu ham bir kalp... Şimdi ise içinden taştan yüreğiyle başka yürekleri dolduruyordu. Alnıyla secdeleri dolduruyordu. Sözleriyle zihinleri dolduruyordu. Yüreğiyle yürekleri...

Elif gibi dikilişinden, suya eğilen ceylan misali “mim”e dönüşmesine, sonra gökyüzüne elleriyle desenler çizmesine ve yeniden “mim” olup ruhuyla toprağa nakşolmasına kadar her şey ama her şey ruhunu kademe kademe yükseltmişti. Tek dünya lokması geçmemişti kursağından, dünya dokunmamıştı ona – ruhuna– . Alnının değeceği yere –gideceği yola– dikmişti gözlerini, ayırmamıştı asla. Ve güneş ışıkları dans ederken dünyaya döndüğü sırtında mürekkep bitmiş, “mim”in kuyruğu uzayamamıştı daha. Kaldırdı başını, selam etti sağına soluna. Teşekkür etti, şükreyledi. Elif, mim... Elif, mim...

Doğruldu, gidecekken bir el dokundu omzuna:

– Önder?

– Buyur kardeşim.

– Geliyor musun bizimle?

– Üzgünüm kardeşim gelemeyeceğim. İmamlık sınavım var yarım saat sonra.

– Öyle mi? Kolay gelsin o zaman. Allah yardımcın olsun.

– Sağol. İnşallah...

En öndekine baktı son kez –ayrılmadan– . Onun gibi olmak isteyişi geldi aklına. Sessiz feryatları duymak için, ruhunu yeşertmek için, emekler ve secdeler uğruna, gözyaşları uğruna imam oldu duygularına. Ruhunu doyurdu. Aç bedenini aldı, dünyaya çaldı. Dünya öldü, beden öldü, ruh yeşerdi. İmam oldu duygularına, hitap etti ruhuna. İmam oldu, hatip oldu. Zalime karşı dikildi, toprağa doğru eğildi. “Elif” ile “mim” gibi... Ayakkabılarını giymeye başladı. Harfleri bulmuştu birleştirmeye gidiyordu. Elif, mim... Elif, mim...

3.

Ters Lale

Meltem Er

Midyat Anadolu İmam Hatip Lisesi

Adı Ahmet. Aslında belki de gerçek adı bu değildi. Ama konuşmadığı için ona bu ismi biz verdik. Onun gelişi bile büyük bir muammaydı.

Fırtınalı bir günde kahvehanemin önünde duruyordu. Bak-tım ki üstü kir içinde. Elbisesi yırtık ve yağmur nedeniyle çok ıslanmış. Kim olduğunu ve nereden geldiğini sordum, konuşma-dı. Karşılığında ona para değil yemek verecektim. Bunun yanında kahvehanede uyuması için yer verecektim. Ona:

– Ben bu kahvehanenin sahibiyim. Benimle bu koşullar al-tında çalışır mısın?, dedim.

Hiç konuşmadan kafasını salladı. Konuşmayı sevmediği buradan da belli oluyordu. Daha sonra ona kıyafet alıp eski elbi-selerini atması için bir miktar para verdim ama kabul etmedi. Adını sordum, cevap yok. Nereden geldin?, dedim, cevap yok. Annen baban var mı?, dedim, cevap yok. Ben de ona Ahmet adını verdim. Yanımda üç yıl kadar çalıştı. Sonra bir sabah kahvehane kapalıydı. İçeri girdim.

– Ahmet!, diye seslendim.

Ahmet yoktu. Akşama kadar bekledim ama gelmedi. İki gün sonra İstanbul'da bulunan iki arkadaşım yanıma geldi. Bir şey içer misiniz?, diye sordum. "Çay", dediler. Gayri ihtiyari, "Ahmet iki çay!" diye seslendim. Fakat onun gittiği aklıma geldi.

Ahmet gitmişti. Doğru ya!, dedim. Arkadaşlarım, "Kimdir bu?" diye sordular. Anlatmaya başladım.

Peki, ondan geriye bir şey kaldı mı?, dediler.

Ben de tezgâhın arkasından bir kutu getirdim. İçinde çok eski bir defter vardı. Arkadaşlarımdan biri:

– Bana bu defteri satar mısın?, diye sordu. Ben de:

– Neden?, dedim.

– Merak ettim, dedi.

– Paraya gerek yok. Al senin olsun, dedim. Ve gittiler.

İki ay sonra arkadaşşımdan bir mektup geldi. Mektupta şu satırlar yazılıydı:

«Çok değerli arkadaşım;

Ahmet'in defterine baktım. İlk sayfada kocaman harflerle "TERS LALE" yazılıydı. Niye bu başlığı koymuştu acaba? Günlüğü okumaya başladım.

"Pazartesi:

İnsanlar konuşanlar ve susanlar diye ikiye ayrılır. Ben suskunlardıam. Benim dışındakiler hep konuştuılar. Ben susmanın tadını anladığım halde konuşanlar konuşmanın ölçüsünü henüz anlayamadılar.

Bunun için insanlar konuşurken ben hep sustum.

Salı:

Ben meçhul ve garip bir insanım. En azından insanlar karşısında böyle görünüyorum. Benim hakkımda bildikleri bundan ibaret. Ama ben yaptıklarıam ve ürettiklerimden önce düşündüklerimle varım.

Çarşamba:

Doğruluk niyetle olur, ifade ile değil. Çünkü ifadeler niyetleri yansıtır.

Perşembe:

İnsanlar; yıldızlara bakmanın derinlik ve sessizlik içinde olmasının gereğini anlamıyorlar. Kâinatta o kadar mükemmel bir uyum var ki bu uyum ancak sessizlikle görülebilir. Sessizlik hayatın karmaşası ve koşturması dışında, sessizlik...

Bunun için insanlar konuşurken ben hep sustum.

Cuma:

Bedenin kanaat getirmesi fazilet, ama ruhun kanaat getirmesi suç. Bedene hâkimiyet kolaydır ama ruha hâkimiyet zor. Ben ruhumun derinliklerinde sonsuzluğu arıyorum.

Cumartesi:

İnsanlar arasında yalnız bir hayat yaşıyorum. Çok az insan kendisi ve çevresi ile ilgili düşünüyor. Benim insanlar arasında kalkıp esneyip fare avlaması ve uyuması gibi günlük meşguliyetlerden farklı bir amacım ve yerim olmalı.

Bu yüzden sustum ve düşündüm.

Pazar:

Sessizlik...

Pazartesi:

Sessizlik..."

Anlayacağın dostum; Ahmet konuşmaktan çok susmanın hikmetini anlamış biriydi. Çok insanın konuştuğu, pek azının düşünüp ve sustuğu bir dünyada Ahmet içe dönük bir lale gibiydi. Bilirsin çoğu lale yukarı dönük çiçek açar. Ancak bir türü vardır ki çiçeği aşağı (içe) dönüktür. Ahmet gözünü ve dilini gönlüne indirmişti. Belki de sözlerimizi, konuşmalarımızı azaltsak bizler de Ahmet gibi çok düşünür az konuşurduk.»

Çok sonradan Ahmet'in aslında İmam Hatip Lisesini bitirmiş İlahiyat fakültesinde okurken bütün eğitimini yarıda bırakıp varlığını ve benliğini keşfetmeye çalışan bir insan olduğunu öğrendim.

Fanustan Gerçeklere

Şeyma Yıldırım

Akdağmadeni Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sessizlikle ve mutsuzlukla başlayan yolculukta kaybolmuş, sanki asimile olmuştu. Gözünden akan yaşlara engel olabilmek için sıkıca kapatıyordu gözlerini. Kalbi vücudunda kaybolmuştu. Yerini soruyordu organlara, “ben neredeyim?” diye. Bağırıp bağırıp da sesini kimseye duyuramamak neymiş yeni anlıyordu. Bu bitmez yolculuktaki aracı adeta bir fanustu. Neden yalnız hissediyordu kendini, anlayamıyordu. Ailesi aynı fanus içerisinde başka bir fanusta gibiydi. Onu görmüyor, duymuyor, dinlemiyorlardı. Sıkıtığı halde gözlerinden dökülen yaşların fanusa çarpınca çıkardığı ses onu sağır ediyordu. Aniden bir çocuk gibi irkildi. Bu isteksizce akan gözyaşları bir süre sonra fanusu doldurup kendini boğabilirdi. Akı bu çocukça düşüncesine sadece bir tebessümle cevap verdi. Titreyen vücudunda bir yerin sıcaklığını hissetti. Bu tam göğsünün üstünde büyük bir istek ve aşkla çarpan kalbiydi. Kendisinden kopuk gibiydi. Tüm vücudunun aksine kendi halindeydi. Misafirperver olmayan, kulaktan giremeyen sesler kalbe yöneliyor, orada istediği ilgiyi buluyordu. Yolda ilerledikçe arkadaşlarını görüyordu. Utanıyordu tüm vücudu. Saklanacak yer arıyor, bulamıyordu. “Olamaz, herkes bana bakıyor ” diyerek ağlıyordu. Bedeninin aksine kalbi dimdik duruyor, sanki kalbe gelen sesler onu yüreklendiriyordu. Fanusun içi her geçen saniye kalabalıklaşıyordu. Bir köşede erkekli kadınlı bir insan topluluğu onu bekliyor, el uzatıyordu. Bu masalar, kitaplar, tahtalar... Hep-

si eskisi gibiydi. Eski hayatındakilerin aynılarıydı. “Hayır” diye kızdı kendine, “ne saçmalıyorsun sen, hiçbir şey eskisi gibi değil”. Adeta kendini dolduruyordu. Oraya gitmek isteyen kalbine engel oluyordu. Neden hiçbir şey istediği gibi değildi? Neydi bu üstündekiler? Aklına, utanma kaynağının bu olduğu fikri geldi. Kalbi hariç tüm organlar “evet”lerle destekledi bu fikri. Kurtulmalı, yırtmalıydı bu giysileri. Neden sanki bu kadar çaresizdi? Bu ağır yükler onun yaşındaki biri için bir boy büyük değil miydi? Hayatının dönüm noktasında hangi yolu seçecekti? Bu yolculuğa alışıp pozitif bir bakış açısıyla bakmak mı? Yoksa umutsuzluğa çöküp “ah vah”larla hayatını yaşanmaz hale getirmek mi? Bu inişli çıkışlı döngüden sıkılmıştı. Tıpkı bir mum gibiydi. Eriyordu. Eriyen mum tekrar donuyor ve yine eriyordu. Vücudu; aklının, düşüncelerinin, olurlarının aksine hareket ediyor. Her geçen zamanda bir organını kaybediyordu. Yolculuğa eğik başlayan başı dikleşiyor, ayakları tabana emin adımlarla basıyor, yanakları yolda gördüklerinin karşısında utancından değil farklı bir duygudan masumca pembeleşiyor, gözleri yerde bir yere kenetleniyor, kalkmak istemiyordu. Vücudu hala fanusun kalabalık tarafına geçmek için çaba harcıyordu. Karşı tarafa, karşı merakı artıyordu. Bu merakını gidermeliydi. Tek güvenebileceği ailesiydi. Kalbinden gelen, onun dinlemediği sesler gerçek miydi? Fanusun karşı tarafına geçmeli miydi, öğrenmeliydi. Dua ederek ailesine yöneldi. Onu görmeyen, duymayan, dinlemeyen ailesi artık yanındaydı. Aslında ailesi onun hep yanındaydı. Ama o ailesinin yanında değildi. Kendini onlardan soyutlamıştı. Sanki tek doğru kendisiydi de herkes yanlıştı. Gözlerini yumuyor, her şeyi görmezden geliyordu. Kendi dünyasında kendi doğrularıyla yaşıyordu. Kendi kendine hem yetiyor hem yetmiyordu. Eski hafifliğini özlüyordu. Bu yüzden artık ateşkes zamanının geldiğini anlayarak gerçekler dünyasına ilk adımını attı. Konuşmadığı ailesiyle konuşarak, sorularına kendi kendine bir zamanlar düşman olan aklı ve kalbi beraber cevap verdi. Bu kahraman aslında yazarın ta kendisiydi. Bu umutsuzlukla başladığına inandığı yolculuğu, onun liseye geçişi... Saçma sapan umutsuzluğunun asıl kaynağı imam hatip lisesine gitmesiydi. Bu yolculuktaki aracı fanus, onun ön yargılarıydı. Kalbini aşkla çarptıran ve ısıtan imam hatip lisesi sevgisiydi. Fanusta beliren erkekli kadınlı topluluk imam hatip lisesi hocaları ve açık bekleyen kitaplar, bu güzel okulun kitaplarıydı.

Başı imam hatipli olmanın gururuyla dikleşiyor, yanakları utan-
cından değil, edep ve hayâdan pembeleşiyor, gözleri zinadan
kaçarak yere kenetleniyordu. Kendisindeki bu gelişmelere “Al-
lah’a (c.c.) şükür”lerle cevap veriyordu. Bir zamanlar utandığı
arkadaşları kendisine okulunu sorunca “Ben okulumu denizlere
benzetiyorum, hocalarımı dalgalara ve benim gibi öğrencileri
damlalara ve bir damla olarak ilim dalgaları içinde savrulduğum
için Allah’a şükrediyorum” diye cevap verdi.

Ruhlara Işık Olma Yolunda

Sefa Yılmaz Yüzbaşılar

Karabük Anadolu İmam Hatip Lisesi

– 1 –

Yüreğindeki çalar saat ile açtı gözlerini. Uyanmıştı. Yavaşça doğruldu yatağından. Pencereye doğru yöneldi. Camı açtığında Ezan-ı Muhammedî, tüm şehri kaplayan fecrin sessizliğine inat “Allah En Büyüktür” nidaları ile dağıldı, yere ve göğe.

Muhammed’in içinde tarif edemediği bir heyecan vardı. Ekseriyetle bu bazı işlerini ilk yaptığı zamanlarda olurdu. Bu belki korku, belki de ayrılık acısıydı.

“Allah En Büyük. Ondan başka ilah yoktur”. Ezan-ı Muhammedî bitmişti. Muhammed abdest almak için içeriye gireceği sırada annesi geldi. “Uyanmışsın benim liseli oğlum” nüktesi ile oğlunu öptü. Muhammed, annesine sıcak bir tebessüm ile, gözlerinde kopmak üzere olan fırtınaların belirtileri ile sarıldı.

...

Annesi yaşlı gözlerle:

“Oğlum! Başlamış olduğun ilimde yoluna ne tür engeller çıkarsa çıksın sakın vazgeçme. Ayrılık ve hasret ağır basarsa sabret, dayan. Buraları da merak etme. Şüphesiz yolun doğru yoldur. Sakın yılma.” dedi ve Muhammed’i gözlerinden öptü. Şimdi vedalaşma sırası kardeşindeydi. Hatice’nin gözlerine derin

derin baktı Muhammed. Hatice ağlıyordu. Yorgun kalbi az sonra abisini uğurlayacaktı. Hatice hıçkıra hıçkıra birden “Abim!” diye-
rek Muhammed’e sarıldı. Artık ikisinin de gözyaşları birbirine
karışmış, söylenecek tek bir söz bile kalmamıştı. Ayrılık vakti
gelmişti. İstemeyerek de olsa Muhammed ve Hatice birbirlerin-
den ayrılacaklardı. Muhammed kapıdan çıkarken annesinin ve
Hatice’nin gözlerine son kez baktı: “Senin için kardeşim! Her şey
senin için.”

Muhammed ile babası ilim tahsil edeceği yere; Karabük
İmam Hatip Lisesine doğru yola çıktılar. Liseye olan mesafe
azaldıkça Muhammed’in içindeki kıpırtı artıyordu. Çok heyecan-
lıydı. Okula geldiklerinde Muhammed, bahçedeki kalabalığa ka-
rışmadan önce tekrar babasının elini öpüp hayır duasını aldı.

– İşte İslam’ın ilim yuvası burası oğlum. Burada devam
edeceksin tahsiline. Yüce Rabbim yârin, yoldaşın olsun. Allah’a
emanet ol!

Muhammed sımsıkı sarıldı babasına. İki damla ayrılık ve
sevinç gözyaşı damladı babasının omzuna. Ve tekrar elini öpüp
kalabalığın içinde kayboldu.

Ömer Bey ağlamamıştı. Tâ ki oğlu yanından ayrılana dek...
Arkasından baktı uzun uzun. Sonra toparlandı:

– Oğlum doktor olacak inşaallah. Hatice’yi abisi kurtara-
cak. Allah’ım! Sen bu gençlerin yardımcıları ol. Onların önlerin-
deki engelleri kaldır. Ey Kerîm! Ey Mûcib! Ey Veliyy olan! Duala-
rımızı kabul eyle!

Ömer Bey şöyle bir etrafına baktığında kendisi gibi aynı
durumda olan birçok insan gördü. Okul bahçesine yeni girenler...
Annesinin, babasının yaşlı gözlerini silenler... Gözleri yaşlı olarak
evlerine dönenler... Hem öksüz hem yetim torunlarını okula ge-
tirenler...

Okulu karşısına aldı Muhammed. Derin bir iç çekti. Rüzgar,
sanki Muhammed’e bir şeyler hatırlatmak istercesine esiyordu.
Rüzgar, “Hatice!..” nidaları ile haykırıyordu.

...

Okuldan gelmişti. Annesi açtı kapıyı. Selam verdi ve nurlu yanaklarından öptü annesini. Muhammed şaşırmişti. Kardeşi açardı genellikle kapıyı. Hatice'nin nerede olduğunu sordu annesine.

Annesi:

- Odada ders çalışıyordu oğlum, diye cevap verdi.

Muhammed odanın kapısından kardeşine baktı. Hatice dışarıda uçurtma uçuran arkadaşlarını seyreliyordu. Mutlu görünüyordu. Ama içinin kan ağladığını biliyordu kardeşinin. Muhammed sessizce içeriye girdi ve kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Hatice:

- Aa! Ağabeyim hoş geldin. Duymamışım geldiğini kusura bakma, dedi mutluluğun ve hüznün verdiği bir tebessüm ile.

Muhammed:

- Hoş bulduk kardeşim. Nasılsın bakalım bugün?

Hatice:

- İyiyim Allah'a şükür ağabey. Derslerim bitti. Arkadaşlarımı seyreliyordum camdan. Biliyor musun, Ali az önce uçurtmasını elinden kaçırdı. Rüzgar aldığı uçurtmayı vermez ya... Ali de artık kendine yeni bir uçurtma bulmak zorunda. Ağabey bak bak! Ayşe'nin uçurtması da şu yaşlı meşe ağacının dalları arasında sıkıştı. Artık iyice uğraşırlar onu oradan çıkartmak için.

...

Gözleri dolmuştu. Uzaklara dalıp eski günler içinde kaybolurken adının seslenilmesi ile kendine gelebildi:

- Muhammed!

Karşısındaki sima hiç yabancı gelmiyordu. Bilal'di bu: Mektep yıllarında tanıştığı ilk dostu. Selamlaştılar. Hal hatır sorular birbirlerine. Her ikisi de İmam Hatipli olacaklarına çok heyecanlıydılar. Okula girdiler beraber. Kayıtlarını aynı sınıfa

yaptırmışlardı. Sınıflarını buldular, kendilerine pencere kenarından bir yer seçip oturdular.

Muhammed tekrar derin bir iç çekti. Mahzundu. Ailesinden uzak ve ilk defa geldiği bir ortam içindeydi. Ama içi rahattı. İmam Hatip lisesindeydi çünkü. Biliyordu emin ellerde olduğunu. Tahsilinin büyük bir kısmını burada tamamlayacaktı. Ve yeni arkadaşları olacaktı. Aklına güzel ismini taşıdığı Sevgili Peygamber Efendimiz'in bir sözü geldi:

“İlim tahsili için sefere çıkan kimse, evine dönünceye kadar Allah yolundadır.”

Muhammed bu okula gelme sebebini, neler öğreneceğini, okulu bitirdikten sonra ne olmak istediğini düşündü.

“İmam Hatipli olmağdaki amacım peygamber meslektaş olabilmektir, insanlığa hizmet etmektir. Özellikle kardeşime hayat olmak için geldim İmam Hatip'e. Ben artık İmam Hatipliyim.” sözleri döküldü dudaklarından.

...

Zaman su misali, akıp gidiyordu. Günler haftaları, aylar yılları kovalıyordu. Ailesini görmek için bazen Muhammed gidiyordu memleketine, bazen ailesi geliyordu Muhammed'i görmeye.

- 3 -

Muhammed memlekette geçirdiği günlerde lisede öğrendiklerini paylaşıyordu ailesiyle, dostlarıyla, köy halkıyla. Bazen Kur'an derslerinde köyün imamına yardımcı oluyor, bazen kıraathanelerde Siyer-i Nebi anlatıyor, ayet ve hadis yorumluyordu.

...

Muhammed kardeşine verdiği sözü tutmak için çok büyük gayret sarf ediyordu. Artık öğretmenlerinin gözbebeği, herkes tarafından sevilen biri olmuştu. Okul koridorlarında gezinirken duvardaki duyuru dikkatini çekti. Bir şiir yarışması düzenleniyormuş.

Muhammed şiire ayrı bir ilgi duymaktaydı. Şiir konusu “İmam Hatip Ruhu” idi. Ve bu konu Muhammed'e çok tanıdık geliyordu. Bu yolda verdiği uğraşları hatırladı.

Ders zili çaldı. Muhammed hâlâ İmam Hatip ruhunun nasıl kelimelere dökebileceğini düşünüyordu. Sınıfa girip yerine oturdu. Hüseyin öğretmen sınıfa girdi. Ders edebiyattı. Muhammed'in aklında hâlâ İmam Hatip ruhlu genç vardı. Öğretmeninin dikkatini çekmişti. Dersin sonunda Muhammed'i yanına çağırdı. Bu düşünceli halinin nedenini sordu. Muhammed öğretmene yarışmaya katılmak istediğini söyledi. Öğretmeninin yüzünde sıcak bir tebessüm oluştu. Ve şöyle ekledi:

– Ben de tam sana bu konudan bahsedecektim. Bu konu hakkındaki şiiri senin yazmanı istiyorum.

Daha şiiri yazıp yazmamakta karar vermemişken öğretmeni bu konu hakkındaki şiiri Muhammed'in yazmasını istemişti.

Muhammed çok iyi biliyordu İmam Hatip ruhunu. Kelimeler bir bir geçiyordu aklından. Çok geniş bir konuydu. Duygularını kelimelere nasıl sığdıracağını düşündü bir an. Besmele ile başladı. Bazen yazdıklarını beğenmeyip siliyordu, bazen ise gözleri doluyordu. Bazen de hıçkırıklarda buluyordu kendini, kalemiyle birlikte. Saat iyice geç olmuştu. Oysaki Muhammed zamanın geçtiğinin farkında bile değildi. Pes etmedi, devam etti. Kendini İmam Hatip ruhuna o kadar adamıştı ki vazgeçmedi. Sabah ezanı okunuyordu şiir bittiğinde.

“Ne cür’ettir Ya Rab, çorak topraklarda filizlenmek!
Asalet yüklü meçhul geminin, lâl yolcusuyum şimdi
Hizmete gönül vermiş, adım İmam Hatipli

Deruni sevdadır şimdi, secdeler başka
Aşk başka, yar başka
Her talebe bir şiir, her el bir hayırhâh
Heybeler dolar taşar, La ilahe illallah

İhya ile koştuk, gözler katre katre
Mevhibe eyler ömür hizmete
Geçti yıllar İmam Hatip'in bahçesinde
Şimdi gönül divane, matem tutar geçen senelere”

Gülümse Hayata

Rüveyda Aydın

Sultangazi Anadolu İmam Hatip Lisesi

1.

Allahu ekber Allahu ekber! (Zuuuurr! Zuuuur!)

Allaaaahu Ekber!(Ziiiiiiiiirrrrr!)

Eşhedü enla ilahe illallah!(Zımmır! Zımmırr!)

Eşhedüü enne ilahe illlallaaah! (Zuurr!).

Dört. Tam dört defadır çalıyor. Nerede bu telefon? Aah! Yeter. Anladım. Sus artık! Eşhedü enne Muhammeden rasulullah! Eşhedü enneee muhammeden rasulullaah! İm. Ezan mı bu? Saat ne kadar da çabuk geçti, anlamıyorum. Az önce dalmıştım uykuya halbuki. (Zıııı! Zıııı!) Uuuf! Bir kapanmadı gitti bu da, nerede bu telefon?

Eliyle yastığın altını kurcalayan Büşra en sonunda aradığını buldu. Yarı açık gözlerinden hayal meyal gördüğü telefonunu eline alıp “kapat” tuşuna bastı. *Hele şükür! Hiç susmayacak sandım.* Sonra telefonun ekranında yanıp sönen saate baktı. *05:30.* Hayyealessalah hayyeallllefelah! *Kalk Büşra, kalk Büşra, uykunu yen Büşra.* Üstündeki battaniyeyi bir hışımla üstünden attı. Tenine çarpan soğuk havayla irkildi. *Uuuv! Soğuk!* Yattığı yerden doğrulup yarı oturur pozisyona geçti. Şimdi alamadığı uykusundan uyanmaya çalışıyordu. Ellerini gözlerine götürüp kaşıdı. Sonra battaniyeyi bacaklarından sıyrıp çıplak sol ayağını soğuk parkeye bastı. Ayağa kalkıp ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Muslu-

ğu açıp biraz bekledi. Hâlâ uykusu vardı. Sonra elini suyun altına soktu. *Bıuz! Üşüdüm!* Su gerçekten soğuktu. Isınmasını bekledi. Aradan geçen yarım dakikanın ardından su ısınmayınca, gidip kombiyi kontrol etti. Kapalıydı. *Neden? Neden yapıyorsunuz bunu bana? Puf.* Kombiyi açıp banyoya geri döndü. Suyu tekrar açtı ve yine ısınmasını bekledi. Ve tekrar elini suyun altına sokup baktı. Bu sefer gerçekten ısınmıştı. Abdest alınabilir sıcaklıkta olduğuna karar verip besmele çekti. *Euzübillahimineş-şeydanirracim bismillahirrahmanirrahim.*

Elleri, ağzı, burnu, yüzü, kolları sonra başı, kulakları, boyunu ve en son ayakları... Her uzvu üç kere... *Almışken sünnetinden alalım. Di mi? Ha bir eksik ha bir fazla. Ne fark eder ki?* Abdesti aldıktan sonra dolaptan yeni bir havlu alıp kurulanmaya başladı. Odaya geçip saçını topladı. Sonra başörtüsünü taktı. Üstünü giyindi. Seccadesini kıbleye doğru serip doğruldu ve niyet edip namaza durdu. *Allahu Ekber!* İlk önce sünnet sonra farz. Bir çırpıda bitmişti namaz. Anlamıyordu gerçi neden bu kadar hızlı geçtiğini. Kendisi mi hızlı kılıyordu? Hayır, Büşra gerçekten de huşuya önem verirdi ve kesinlikle hızlı değildi. Herhalde namazdan tat alıyordu. Buna sevindi çünkü bu iyi bir şeydi. Ellerini açıp dua etti. Sonra kaçmış uykusunu ne yapacağını düşündü. Yatsa uyuması bir saatini alacaktı ve sonra okul için tekrar uyanması gerekecekti. Ne gereği var ki? Hava soğuk olduğu için yatağına girip sıcak battaniye altında Kur'an okumayı düşündü. Fikir aklına yattı. Yan odanın kapısını sessizce açıp içeri girdi. Kütüphaneden Kur'an-ı Kerim mealini buldu ve geri döndü. Sessizce kapıyı kapatıp yatağına girdi. Yastığı arkasına destek yapıp yarı oturur bir pozisyon aldı tekrar ve Kur'an'ı karıştırmaya başladı. *En son nerede kalmıştım ben. Humm... Buralarda bir yerdeydi. Heh! İşte burada. Mü'minin Suresi, ilk ayet. Başlıyoruz.*

Bismillahirrahmanirrahim.

1. Mü'minler, gerçekten kurtuluşa ermişlerdir.

2. Onlar ki, namazlarında derin saygı içindedirler. *Bu benim soruma cevap mı acaba? Ya da ben o mertebeye erişebildim mi?*

3. Onlar ki, Faydasız işlerden ve boş sözlerden yüz çevirirler. *Ne kadarını yapıyorum bunun? Gerçekten yapıyor muyum aslında? Ya da yaşıyor muyum?*

4. Onlar ki, zekatı öderler.

5. Onlar ki, ırzlarını korurlar.

6. Ancak eşleri ve elleri altında bulunan cariyeleri bunun dışındadır. Onlarla ilişkilerinden dolayı kınanmazlar.

7. Kim bunun ötesine geçmek isterse, işte onlar haddi aşanlardır. *Aman yarabbi! Haddi aşanlardan mı olmuşum ben?! Haddi aşanlar. Ne yaptım ben?! Kim bilir ne durumdayım şimdi. Haddi aşanlar... Haddi aşanlar...*

2.

Dıdıdıt! Dıdıdıt! Dıdıdıt! Dıdıdıt! Dıdıdıt !Çalar saatin sesi- ne uyandı Büşra. Elinde Kur'an-ı Kerim, uykuyakalmıştı. Son okuduğu ayetin şoku hala üzerinde idi. *Haddi aşanlar...* Saat 07:45'i gösteriyordu. Okulu için daha bir saati vardı. Yavaşça yatağından kalkıp üstünü değiştirmeye gitti. Düşünceliydi. Bu zamana kadar ne yaptığının farkında değildi çünkü. O kadar yoğunlaşmıştı ki kafasındaki düşünceye, annesinin önünde dikildiğini fark etmedi bile.

– Hayırlı sabahlaaaar! Kızcığım uyanmış mı bakalım?

Her zamanki kocaman, sıcak gülümsemesi ile gülmüştü annesi Büşra'ya. Gülünce gözlerinin yanında oluşan kırışmaları seviyordu Büşra. Yakışıyordu annesine. En azından o yakıştı- rıyordu ama annesi gittikçe yaşlanıyordu, o da bunun farkında idi. Geçen günlerde kalbi sıkışmıştı Nedime Hanım'ın. Apar topar hastaneye gitmişler ve damarlarının tıkanmak üzere olduğunu öğrenmişlerdi. Nedime Hanım ne kadar kabul etmek istemese de artık yaşlanıyordu. Büşra bunun acı farkındalığını yaşıyordu. *Haddini aşanlar...*

– Büşra!

Düşüncelerinden sıyrılıp kafasını kaldıran kız, annesinin meraktan büyümüş iri derin kahverengi gözleri ile karşılaştı.

– Sana da, sana da annecim.

İlk soruyu es geçti çünkü cevaplamaya lüzum bile görmüyordu. Laf kalabalığına ne isteği, ne de dikkati vardı. Akıl hâlâ olanlarda idi. Büşra üstünü değiştirirken annesi mutfağa doğru ilerledi. Babasının çoktan işe gitmiş olduğunu fark etti. Annesi mutfaktan bir şeyler mırıldanıyordu. Büşra, annesinin ne dediğini üçüncü söylemesinde kavrayabilmişti. Kahvaltıda ne istediğini soruyordu. *Kahvaltı etmek istiyor musun diye bir sorsana ilk.* Hayır anneciği, canı bugün bir şey istemiyordu. Annesi kahvaltı yapmadan evden çıkmasının onun için hiç de iyi olmayacağını ispatlayan bilimsel zırvallıkları saymaya başladı. Bunu her zaman yapıyordu. Neredeyse artık ezberlemişti. *Annem bu kadar araştırmacı biri de ben mi yanlış tanıyorum?* Hayır annesi, gerçekten bir şey istemiyordu Büşra. Ama nafile, kadın tutturmuştu bir kere. En sonunda çantasına bir sandviç hazırlayıp koymak için ikna oldu zar zor. Tamam annesi, acıkırsa yiyecekti. Anladı. Kırmızı şalını düzelterip pardesüsünü giyindi. Çıkmak için hazır olduğunda, annesine veda edip kapının kulpunu tuttu. Duraksadı. Geri dönüp Kur'an tefsirini aldı. Otobüste okumaya karar verdi. Belki okulda... Ya da daha sonra... Şimdilik sadece almak istedi, o kadar. Odasına dönüp Kur'an'ı aldıktan sonra dışarı çıktı. Ayakkabılarını giyiniş caddeye doğru yola koyuldu. Otobüsün gelmesini bekledi. 08:07. Otobüsün gelmesine üç dakika daha vardı. Kendisiyle baş başa kaldığı koca üç dakikada olanları düşündü. Ne yaptığının farkında mıydı? Değildi, hayır değildi. Ama bundan sonra olacaktı ve en yakın zamanda halledecekti bu işi. Hem kendisinden bu kadar hızlı bir değişim geçirmesini kim isteyebilirdi ki? Orta okulda böyle değildi her şey. Kimse ona bunun yanlış olduğunu söylememişti. Halbuki böyle şeyler çok normaldi onun için. Zaten son bir senedir büyük bir kargaşa içine girmişti. Ailesi istediği için örtünmüş, eski hayatının yerine birden kendini kız kaynayan bir okulda ne yaptığını bilmez bir halde bulmuştu. Ebeveynleri ona; “Bak kızım, biz seni dinini daha iyi öğrenmen için İmam Hatip’e yazdırdık. Yaşın ilerlediği zaman bizi anlayacaksın. Bu senin için, iyiliğin için. Artık zamanı geldi.” demişlerdi. Ama daha o hiçbir şey tanııyordu. Bilmiyordu ki... Namazlarına bile daha yeni başlamıştı zaten. Bu yüzden kafası allak bullak olmuştu. Düşünce kargaşası içinde boğulurken beklediği arabanın geldiğini gördü. Elini cebine atıp pasosunu aradı. *Aah!*

Nerede bu! Otobüs şoförü sabırsızlandığını gösteren bir ses çıkardı. Tamam, buldum işte! Pasosunu elektronik cihaza gösterdi, çıkan onay sesinin ardından arkalara doğru ilerleyip cam kenarına oturdu. Burayı seviyordu. Yolda giderken izlemeyi, öğrenmeyi seviyordu çünkü. Nerde ne var bilmek, tanımak istiyordu. Bir gün hepsi işine yarayacaktı. Bugün günlerden ne? Zamanın ne kadar hızlı aktığını, otobüsün hızından dolayı bulanık görünen camdan, ayırt edemediği şekillerden anlıyordu. Çok hızlıydı. Bu zamana kadar hayatını düşünmediğini fark etti. Öylesine yaşamıştı. Anı yaşadığını sandım. Hiçbir zaman yarın derdi olmamıştı, onun için hayat anlaktı. Ortaokulda okulun en havalı kızı o idi. Bütün erkeklerin peşinde koştuğu. Peşinde dolaşan birkaç sülük vardı –salak desek?– . Hepsi Büşra'nın birer kopyası gibi idi, davranışlarını ona benzetmeye çalışırlardı, saçlarını, giyimlerini, konuşmalarını hatta sevgililerini. Aah! Hepsi birer kişilik yoksunuydu işte! Bu sebepten onların hiçbirini hiçbir zaman önemsemişti. Çünkü etrafında onlardan çok vardı. Şimdi teker teker aklına geliyordu sırası ile. Kaç kişinin canını yaktım acaba? Furkan, ilk sevgilisi idi ama o çocuktan gerçekten çok hoşlanmıştı. Hem kim yumuşacık karamel renkli saçlardan ve yeşil gözlerden hoşlanmazdı ki. Her ilişkisinde olduğu gibi Furkan'dan da o ayrılmıştı. “Sebebi ne?” diye sormuştu çocuk. O da hiç istifini bozmadan “sıkıldım” demişti, bundan sonrakilerde de sıkça tekrarlayacağı gibi. Nedense iki yıldır, birlikte olduğu kimsede aradığını bulamıyordu. Bağlanma hissine kavuşamıyordu. Daha doğrusu aşk dedikleri –ve sürekli tarif ettikleri– şeye hiçbirinde rast gelmemişti. Zaten bu yüzden Furkan'ı, Bilal'i, Hakan'ı, Ahmet Selim'i, Kenan'ı ve hatırlayamadığı birkaçını yarı yolda bırakmıştı. Gözünü bile kırpmadan, pişmanlık duymadan... Şimdi düşünmeye fırsat bulduğu her dakikada kendini tartıya koyuyordu ve geride ne tür cam kırıkları bıraktığını hesaplıyordu. Hayli fazlaydı. Hem de haddinden fazla...

Sadece kırdığı kalpleri değil, yaptıklarının günahını da düşünür olmuştu şu sıralar. *Haddini aşanlar*. İşte bu konuda o, gereğinden fazla aşmıştı. Sınır tanımaz bir kız olduğu için o zaman yaptıklarının farkında değildi. Ama şimdi, işte şimdi farklıydı. Bir şeyler değişmişti. Hem ne değişmiyordu ki?

Otobüs titreyerek durdu. Okula gelmişti.

3.

Hava güneşli fakat esintili idi. Zaten Yasemin'in hoşlandığı ve kendini rahat hissettiği tek hava bu idi. İlkbahar... Yazdan hoşlanmıyordu, çünkü aşırı derecede bunaltıcı ve kuraktı. *Mekke döneminde ne yapıyorlardı acaba?* Küçük bir tebessüm etti. Kendine. Onlar bu havaya katlanamazken, ashab-ı kiram... Neyse! Yaz için bir çare yoktu ayrıca. Bu da onu haklı kılan sebeplerden biriydi. Kışı da sevmiyordu, çünkü o da aşırı soğuktu. Dışarıda kalan bir sürü insan, hayvan ve bitki kış zamanı harap oluyordu. İşin özü o, her şeyin aşırısından hoşlanmayan bir insandı. Orta karar yaşamayı seviyordu bu onun –*Hayat felsefem.*– hayat felsefesi idi. Saatine baktı, tam sekiz buçuğu gösteriyordu ve o çoktan okulun sınırları içerisinde idi. *Bingo!* Yavaş yavaş ana girişe doğru ilerlerken arka kapıdan okula giriş yapan bir kız çarptı gözüne. Sessiz, yalnız ve bir o kadar da kapalı kutu gibi duruyordu. Hoş, okulda böyleleri çoktu. Daha okula başlayalı iki hafta olmuştu. Kimse birbirini tanımıyordu, haliyle tanıtmıyordu da. Ama bu kızda farklı bir şeyler vardı. Çekingenlik gibi değildi. Hayır hayır, fazla dik yürüyordu. Aksine buradakileri kendi ile eş görmüyormuş gibi bir havası vardı. Muhatap olmuyordu sanki. Olmak istemiyordu veya. Kızın üstüne şöyle bir baktı, krem rengi, beje yakın Fransız esintili pardesüsü vardı. Üstüne kırmızı şal takmıştı.

Aslında yüzü bir hayli güzeldi. *Belki de kibri bu yüzdendir* ve yürüyüşünde insana hoş gelen bir artistlik... Tanımadan bu kızdan hoşlanmaya başlamıştı Yasemin. Ama ne yazık ki aynı sınıfta değillerdi. Kız okul merdivenlerinden yukarı çıkarken, arkasından çaktırmadan takip etti. Sınıfı öğrenmezse merakтан çatlayacaktı. *Kesin çift dikiş bu, başka türlü sü olamaz.* İkinci kata geldiklerinde kızın 9/B'ye yöneldiğini gördü. Tam sınıf kapısından içeri girecekken biri hızla içerden fırladı ve kıza çarptı. Kızın elindeki kitaplar yere saçıldı. Sınıftan fırlayan ufak tefek kız geri dönüp ne yaptığına baktı. Gördüğüne pişman olmuş bir halde kırmızı şallı kıza dönüp yüzünü ekşiterek:

– Özür dilerim isteyerek olmadı, dedi. Ses yok. *Yarım saniye oldu!* Sadece sinirli bakışlar ve kenetlenmiş bir çene. *Bir dakika!* Kız gözlerini küçük olandan ayırmadan yavaşça ona doğru yürüdü. Yasemin kenara geçmiş, olacakları bekliyordu. Bu arada

kalabalıklaşan koridordaki yoğun kız uğultusunda bir kavga bek-
lentisi vardı. *Bu kızların derdi ne böyle?* Birinci kız ikincinin önü-
ne dikildi. Ona tepeden bakmasını sağlayacak kadar uzun boy-
luydu. Gerçi ikinci kıza çoğu kişi tepeden bakabilirdi. *Hem de*
herkes. İlk kız kenetlenmiş dişlerinin arasından etrafına baktı.
Tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu ve çoğunun kavga bekle-
diğini biliyordu. *Oo! Hayır! O bunu yapmayacak kadar zeki.* Zeka-
sı, etrafı yoklayan, iri, ela gözlerinden çok rahat belli oluyordu.
Yavaşça ikinci kıza eğilerek:

– Bir daha olmasın!

Sonra arkasını dönerek eşyalarını topladı. Tam sınıfa gire-
cekken geri dönüp:

– Yoksa bir dahakine kitaplar yerine yeri öpen sen olur-
sun!, dedi ve sınıfa girdi. *Hımm! Sakin ama bir o kadar da tehdit-
kar. Sevdim.*

Yasemin suratında beliren gülüşü saklama gereği duyma-
dan koridorda sınıfına doğru ilerledi. Sanırım sonunda kendine
uygun birini bulmuştu.

4.

Geri zekalı! Ortaokuldan bu yana değiştirdiğini sandığı ki-
şiliği tekrar hortlamıştı. Aslına bakılırsa Büşra bir sinir hastasıy-
dı. *Pöh! Hadi oradan! Hiçbir şeyim yok benim!* Yani psikologu öyle
söylemişti. Bir buçuk yıl aralıksız gördüğü sinir tedavilerinin
ardından kendini yatıştırmasını, sakın olmasını öğrenmişti. Ya
şimdi? Bir büyür yüzünden gene aynı krizleri geçirecekti. Geçip
cam kenarına oturdu. *Hak mı bu?* En arka sıraya bilerek ve iste-
yerek oturmuştu. Hem az dikkat çekiyor hem de yanında misafir
istemiyordu. He bunu da demişti psikologu. Büşra korkak biriy-
di, yani alt benliğinde. Arkadaş edinmekten, birilerine kapılarını
açıp içini dökmekten korkuyordu. *Tabii ki hayır! Ben insanları*
sevmiyorum! Bu yüzden dışa sinirli, kavgacı, uyumsuz gibi gözü-
küp insanları kendinden uzaklaştırmayı yeğliyordu. Buna psiko-
lojide asosyallik deniyordu. Yani Büşra asosyaldı. *Hadi ordan! O*
kadın hiçbir şeyden anlamıyordu. En azından Büşra’dan...

Düşünceler içinde defterini karalarken sayfanın yarısını
kirlettiğini fark etti. Saçma sapan karesel daireler... Daha çok iç

içe geçmiş hasır sepet gibi... Ama o kadına göre bunlar karışık çizimlerdi ve onun duygularını belli etmekten kaçındığının göstergesiydi. Falan falan falan...

Zırva, bunların hepsi onun için zırvaydı. *O kadar sene boşuna okumuş. Yazık okuma sevdasından da evde kalmış.* Kendi kendine hınzırca gülümsedi. Bunu son seansta o kadının yüzüne de söylemişti. Aslında ilk seansta söylerdi ama ailesi 6 seans parasını birden yatırmıştı ve bu aşağı yukarı bin liraya tekabül ediyordu. *Ah! Verilen paraya acırım da başka bir şeye acımam. O şışko kadın yiyeceğine ben yeseydim ya o parayı.* Aklından geçenleri söylediği zaman kadının yüz ifadesi görülmeye değerdi. Fal taşı gibi açılmış gözlerinin ardından “Bu davranışların kişilik bozukluğundan kaynaklanıyor Büşra.” demişti. *Gerçekleri söylemek desene şuna.* “He he canım he he.” demişti kadının suratına. Sonra eğilip “Bence en başta siz tedavi görmelisiniz, baksanıza daha kendinize bir koca bile bulamamışsınız. ” deyip çıkıp gitmişti.

Yaptığı pek doğru olmasa da zevk vericiydi. O surat ifadesini gördüğü zaman “İşte bu bin liraya değebilir” demişti. Aşağı yukarı değmişti de. Göz ucu ile çaprazdan bir kızın yaklaştığını gördü. Mavi gözlü, beyaz tenli, hafif pasif ve çenebaz birine benziyordu. *Yapıştır yaftayı!* Anlaşılan sokulup muhabbet kurmaya çalışacaktı. *Az önceki gösteriyi beğenmiş olsa gerek.* Hakkı var iyi giriş yaptı okula. Ama o zaten buraya değişmeye gelmemiş miydi? Eski Büşra’nın kılıfından sıyrılmaya... *Tamam şimdi sakın ve iyi bir kız ol. Uff. 1, 2, 3, 4, 5, 6...*

– Merhaba! Oturabilir miyim?

Bir daha soru sorarken bu kadar yılışık gülmezsen neden olmasın. Sakin. 7, 8, 9, 10...

– Tabi. *Bir de güldük mü tamam.* Alelade pek soğuk bir gülücük kondurdu suratına. Şimdi oldu mu bayan psikolog? Gül demişti Büşra’ya, iyi bir ilişkiye başlamak için sıcak bir gülümseme her zaman güven vericidir. Kız yanına oturdu. *Psikologa bir alkış! Şak şak şak şak!* Daha Büşra anlatmadan nesi var nesi yoksa dökmüştü kız ortaya. Aslen Bulgaristanlılarmış ama sonradan göçmüşler, haliyle Bulgar göçmeni oluyorlarmış. Ya aslında en başında Konya’dan Bulgaristan’a gönderilmişler Osmanlı zama-

nında. Yani Konyalı sayılırlarmış. Dört kardeşlermiş, bu kızcağız üç numaraymış. Bir abisi bir ablası ve bir de küçük kardeşi varmış. Abisinin adı Namık, ablasının adı Gülşah, onun adı Filiz, kardeşinin ise Kemal imiş. *Anlaşılan Yeşilçam'dan baya etkilenmiş bir anne babası var.* Buraya gelmeyi kendi istemiş. Bunu da özellikle üstüne basa basa söylemişti kız. Soyunu, sopunu sülalesini anlattıktan sonra –*sanki merak eden var da*– Büşra'ya dönüp:

– Peki ya sen?, dedi. *Peki ya ben mi? Hangi birinden başlayayım ki? Hangi beni anlatayım sana? İstesen de tanıyamazsın hem.*

– Ben Büşra, deyip kısa kesti konuşmayı.

Şimdilik bu kadarı yeterdi, bu kız için fazlaydı hatta. İşte psikologu da aynen böyle demişti. Tanışmaktan korkuyorsun, kapılarını açmaktan korkuyorsun. Yık duvarlarını! *Hepsi zırva bunların.*

Tekrar cama dönüp dışarıyı seyretmeye koyuldu. Şimdi hiç psikolog dinleyecek hali yoktu. Hele derste hiç...

5.

Elindeki siyah dış kaplı dosyanın içinden ders saatine baktı. *Ium. Bakalım bugünkü ilk sınıfımız kim? Çiçeği burnunda bir öğretmendi Ayşe Hatun. Hayır ismi Hatun'du, lakabı değil. Seçeneklerinin arasına ilk olarak imam hatibi yazmıştı. Çünkü onu dini kişiliğinin üzerinde değişiklik yapmadan kabul eden tek okuldu. Geçmişinden bu yana ailesi onu dindar, hatibe bir genç olarak yetiştirmişti ve şimdi buradaydı. Mutluydu çünkü üniversitedeki gibi başörtüsüne el uzatanlar yoktu. Rahatça girip rahatça çıkıyordu ilk defa bir okula. Başörtüsü ile!*

Evet 9/B'deki ilk dersinde bakalım nasıl hayatlar tanıyacaktı. Hatun'a göre her yeni yüz, her yeni kişi demektir. Her yeni renk, her yeni fikir, her yeni ses... Bazen sinir bozucu olabiliyordu bu durum ama gene de güzeldi. Kitaplarını, dosyasını ve eşyalarını dolabında bıraktı. Yeni girdiği bir sınıfla kesinlikle ders işlemezdi. Onun yerine oturup adam gibi bir muhabbette bulunurdu. Bahsettiği herkesin ismini, soy ismini söylediği rutin sıkıcı tanıtımlar değildi. Ona göre herkes din kardeşi idi. *Hepimiz Müslüman isek mutlaka ortak noktamız olacaktır. Değil mi? Derse*

girip konuşacak ve onun söylediğine ihtiyacı olduğu belli olan, aç gözlerle bakan gençleri tutup yakalayacaktı. Bunu seviyordu, her zaman mutlaka parıldayan bir çift göz bulunurdu. O günden sonra madenini arayıp bulmuş bir mücevher avcısı gibi işine koyulurdu Hatun Öğretmen. *Yavaş yavaş işle.*

Arkasını dönüp bir kupa çay aldı mutfaktan. Sonra orada bulunan hizmetli kadına dönüp:

– Ablacığım, 9/B hangi katta acaba?, dedi.

Kadın dönüp:

– Yukarıki gata gidirsiz hocam. Sanırsam ambile önlerde bir sınıf idi.

Kadın ya Erzurum’lu ya da Kars’lı. Konuşmasına bayılmıştı. Bundan daha samimi daha sıcak bir şey olamazdı. Tekrar düşündü; Anadolu insanını gerçekten seviyordu. Kadına teşekkür edip odadan çıktı ve sınıfın yoluna koyuldu. Dokuz be, dokuz be, dokuz be... Heh! Buldum. Tebrik ederim kendimi. Sınıfın kapısının önüne geldi, girmeden önce üstüne başına bir çekidüzen verdi. İlk izlenim her zaman önemliydi. Sırtını dikleştirdi ve yüzüne hafif bir tebessüm takındı. Bugün hava güzeldi, bu bile yeterli bir sebepti onun için. Kapının kulpunu tutup çevirdi ve şaşkın bakan bir sürü gözün arasına daldı.

6.

Kapının açılması ile birlikte sınıfa genç, orta boylu bir kadının girmesi bir oldu. *Hımm. Hızlı.* Bu kadının ten rengi gerçekten beyazdı, gözleri uzaktan kahverengi gibi duruyordu ama iyice baktığında fark etti ki yeşil gözlü idi. Elinde dosya veya kitap namına bir şey yok. *Eyvah! Gene nutuk dinleyeceğiz.* Anlaşılan çene yapmayı seven sadece sıra arkadaşı değildi. Birden neden burada olduğunu sorguladı. Kesinlikle kendi isteği ile değildi. Topluca saygı göstergesi olarak ayağa kalktı tüm sınıf. Hoca eliyle işaret etti ve daha kalkmadan oturttu.

– Vaktimiz kısıtlı gençler, söyleyecek şeyimiz çok. İlk olarak bilmenizi isterim ki eğer bu ülke için parlak nesiller yetişecekse bu kesinlikle her ders saatinde ders işleme ile elde edilmeyecektir. Ben inanıyorum ki birbirimizi tanır, tanıtır ve geliştirirsek ezberden daha çok fayda sağlar. Unutmayın! Hepimiz birbi-

rimizi etkileyen halkalarız. Müslüman müslümanın kardeşidir. Zincirler gibi birbirine geçirilmiş durumdayız. Ahlakı düzeltilmiş, kişiliği yerine oturmamış bir birey, tüm dersleri yalayıp yutsa bile hayat sınavından çıkar. *Ne zaman bitecek bu eziyet?* Hepinizin İmam Hatip’te olma nedeni... *Benim farklı hoca.* Biliyorum ki kendi isteğinizle değil. *Bu kadın akıl mı okuyor?* Ama emin olun ki içinde bulunduğunuz ortamın nimeti hiçbir şey ile kıyaslanamaz. Osmanlı döneminde yapılan mimari eserlere çoğumuz gıpta ile bakıyoruz. Bunun sebebi ise iyi yetişmiş adamlardan iyi eserler çıkması. Peki bu adamlar nasıl yetişiyordu o dönemde? Gelin ben size kısa bir özet geçeyim. *İsteyen oldu mu yahu?* Osmanlı zamanında her caminin içinde mutlaka bir külliye veya mektep bulunurdu. Orada öğrenci yetiştirilmesi için şimdinin yurduna benzeyen Enderun mektepleri vardı. Buradan çıktığınızda Yavuz Selim Camii’ne uğrarsanız görebilirsiniz.

Arkadan bir kız atlayıp:

– Hocam o küçük, dört odalı yer mi?, diye sordu.

– Aynen öyle, dedi kadın. Sonra devam etti: İşte o ortamda din ile bilim aynı safhada ilerliyordu. Enderun mektebindeki çocuklar hem Kur’an’ı öğreniyor hem de ilim talep ediyorlardı. Dinleri, imanları kuvvetlendikçe kendileri de kuvvetleniyordu. İşte İmam Hatip liseleri de şimdinin Enderunlarıdır. Siz niye bir Mimar Sinan, bir Ali Kuşçu, bir Piri Reis olmayasınız? Ne engel ki buna?

Kadın şimdi Büşra’nın ilgisini çekmişti. Biraz daha dik oturup kulak kesildi.

– Ama hepsinden önce kim olduğumuzun, ne olduğumuzun farkına varmalıyız. Dini kimlik açısından söylüyorum. Siz hangi dine mensupsunuz?

Toplu halde İslam diye bir uğultu geldi sınıftan. “Peki” dedi öğretmen, “Kaçınız İslam’ı biliyor? Kaçınız İslam’ı tanıyor?” Sınıftan çıt yok. *Güzel, devam et.* . Şimdi daha dikkatli dinlemeye başlamıştı Büşra. Çünkü bu öğretmen diğerlerinden farklıydı. Derdi ders anlatıp çıkmak değildi. Derdi insan anlamak ve kazanmaktı. Ayrıca düşünmeye zorluyordu insanı. Büşra’nın en sevdiği şey düşünmekti zaten.

– İşte hepimizin genel sorunu bu. İslam dinini bilmiyoruz. Annemizden babamızdan gördüğümüz, dilimize takılmış tekrarlar. Ya kalpleriniz? Kalpleriniz gerçekte neyi tekrar ediyor? Kim gibisiniz hiç düşündünüz mü? *Hakikaten kime benziyorum ben.*

– Hepiniz her gün farkında olmadan yaptığı bir şey var, aynı zaman da yaptığının farkında olmadığı. Nedir bu? Sınıfta çıt yok. Arkadan bir ürkek el, “Nefes alıyoruz olabilir mi?” dedi cılız sesi ile. “Yaklaştın, hemen hemen. ” dedi hoca. Biraz daha bekle-yip “başka fikir yok mu?” dedi. *Yaşıyoruz be hoca daha ne olsun?*

– Mesela sen arkadaşım, deyip Büşra’yı gösterdi öğretmen. Bize fikrini söylemek ister misin? *Tabii ki hayır!* Bir anda bütün gözler Büşra’nın üzerindeydi. *Olmaz ki bu! Hazırlıksız yakalandım!*

– İlk önce ismini söylersen daha makbul olur bizim için ta-bi, dedi ve güldü. Önceki kıza bir ithaf vardı burada sanki. Yavaş-ça ayağa kalkıp:

– Yaşıyoruz, dedi Büşra ve sonra “Büşra” deyip oturdu ye-rine.

Hoca şaşırılmış gözlerle Büşra’yı izliyordu. Sanırım hedefi on ikiden vurmuştu. *Bingo!* Kafasını onaylamak için sallayan kadın:

– Aynen öyle, dedi. “Hepiniz yaşıyorsunuz hem de her gün, bıkmadan, Farkında olmadan yaptığınız bir şey bu. Peki ama neyi yaşadığınızın farkında mısınız? İslam’ı yaşıyor muyuz ger-çekten?”

Saatine baktı kadın ve sonra:

– Bunu düşünün arkadaşlar, bir dahaki derste gene konu-şacağız. Hepinize iyi günler, dedi.

Okulun zilinin sesi duyuldu.

Ders bitmişti.

7.

Büşra dersin etkisinden hâlâ çıkamamıştı. *Ah be kadın! Ne vardı beni düşüncelere gark edecek?!* Kafası allak bullaktı, bu hal-de hiç derse girecek hali yoktu. Çantasından Kur’an mealini alıp

sınıftan çıktı, yavaşça mescide yöneldi. Birkaç adım sonra işte orada. İçeri baktı, kimsecikler yoktu. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi ve duvar köşesine sindi. Meali açıp kaldığı yeri buldu.

8. *Yine onlar ki emanetlerine ve verdikleri sözlere riayet ederler.*

9. *Onlar ki namaz kılmaya devam ederler.*

10. *İşte bunlar varis olanların ta kendileridir.*

11. *Onlar Firdevs cennetlerine varis olurlar. Onlar orada ebedi kalacaklardır.*

Ebedi. Cennet. Önünden bile geçemem ben. Kendi kendine acı acı güldü. Ağlayası vardı. Bu zamana kadar yaşamıştı. Ama ne için? Kim için? Hep Allah ile beraberdi. Ama Büşra bu gerçeği hep pas geçmişti, görmemişti veya görememişti. Aah! Ne kadar hata etmişti. Belki sinirli olmasının nedeni de bu idi. Davranışlarının farkında değildi. Hiçbir zaman kendini frenlememişti. Çekinmemişti, kafasına ne eserse onu yapmıştı. Fakat çekinmesi gerekiyordu. Bundan sonra çekinmesi gerekiyordu. Belki zor olacaktı rayına oturtması, bu zamana kadar böyle gelmiş bir şeyi değiştirmesi ama bundan sonra böyle gitmemesi gerekiyordu. Kapı açıldı. İçeri yabancı bir kız girdi. Bu kıızı sabah gördüğünü hatırlıyordu. Hayır hayır. Bu kıızı gördüğüne emindi. Hem de çok...

8.

Yasemin, avına yaklaşan bir aslan gibi yaklaşıyordu kıza. *Bu kelimeyi seviyorum. Aslan.* Acaba tanıyacak mı, diye merak etti. Çünkü Yasemin ilk gördüğünde tanımamıştı. Sabah onu gördükten sonra simasının hiç de yabancı gelmediğini fark etti. Sonra hatırladı. Herhangi bir günde, herhangi bir nedenden herhangi biri ile yaptığı kavgalardan birinde bu kız vardı. Sebepi sebpsiz kavgalara girerdi Yasemin önceden. En şiddetlilerinden bir tanesinde tanımıştı bu kıızı. Karşı grubun elebaşı idi. Sebebinin ne olduğunu bile bilmediği bir kavgada arkadaşlarının verdiği gazla şevke gelmiş ve okul çıkışında başka bir okulun kapısının önünde bitmişti. Arkasında 10 kişilik bir kuyruk grubu ile birlikte. *Uf! Hatırlamak istemiyorum. Yeni başlangıçlar için buradayım.* Gerçekten, Yasemin değişmişti. Onun bu okulu seçmesinde, yardımcı olan insanlar sayesinde... İlk önce bir iki sohbet derken, üyesi olduğu topluluğun sohbeti çok sarmıştı Yasemin'i.

İlim Yayma Cemiyeti'ne gidiyordu artık sık sık. Bir gün oradan bir abla:

– Yasemin'cim bir Müslüman bayan için en uygun ortam İmam Hatip'tir. Orası hem dinin, hem ilmin birleştiği kısıtlı yerlerden. Ben ablan olarak oraya gitmeni isterim. Buradan aldığın imani desteği orada pekiştir ve kuvvetlendir isterim. İleride seni bir hatibe olarak görmeyi arzularım. Tabii karar sana kalmış, demişti.

O da çok sevdiği hocasının bu sözüne eyvallah deyip gelmişti. Öğrenciler herkes kadar cahildi ve imam hatip şuurundan habersizdiler. Alt yapıları yoktu aslında en büyük sorun bu idi. Fakat 4. yılın sonunda hepsi bir hatibe olacaktı. Bu yüzden Yasemin burada olmaktan memnundu ve şimdi bir hatasını daha telafi edip bu kızla barışmak istiyordu. Ayakkabılarını çıkartıp yavaşça kıza doğru ilerlerdi. Gözlerinin içine bakıp:

– Merhaba. Ben Yasemin, dedi.

9.

Yasemin... Demek ismi buymuş. Yeni bir tanışma, yeni bir başlangıç, yeni bir fırsat... Bir geçmişi olabilirdi, kötü olabilirdi ama şimdi o geçmişin üstüne bir çizik atacaktı. Geldiği bu ortamda yeni bir nefes arıyordu ve bulmuştu. Burası Allah'a giden yolda basamak olacak düzeydeydi. Evet o bunu istiyordu. Yeni bir Büşra olmayı, gerçek bir kimlik kazanmayı... Bunu, bu okul sağlayabilir miydi? İnşallah. Deneyip görecekti.

Sabah bağırdığı kız geldi aklına. Gidip ondan bir özür dilemeliydi.

Müslüman müslümanın kardeşidir. Kardeşine kötü davranma Büşra. İçinden kendine güldü. Şapşallıkta üstüne yoktu. Ama bu halini seviyordu.

Sonra Yasemin geldi aklına. Başında dikilmiş, elini uzatmış umutlu gözlerle bekliyordu. *Fazla daldım. Tam elini indirecekken Büşra tuttu. O an psikologu aklına geldi. Gülümse demişti. İyi ilişkilere başlamak istiyorsan gülümse. Büşra'da öyle yaptı yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştirip:*

– Memnun oldum. Ben de Büşra, dedi.

Bu kız ile bu okulda yeni bir sayfa açacaktı. İnşallah...

Her Çağda İmam, Her Çağa Hatip

Muhammed Ali Doğramacı

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Güneşli, güzel bir bahar günüydü. Rüzgar nazikçe yüzleri okşuyor, güneş tüm içtenliğiyle yedi tepeli şehre gülümsüyordu. Her gün bu saatlerde karınca sürüsü gibi otobüslere dolu olan insanlar sahilde ağır ağır yürüyor, heybetli şehrin mavi-yeşil entarisine bürünüşünü hayranlıkla seyrediyordu. Asım ise, bir yağlı boya tablosundan farksız bu eşsiz manzarayı umursamaz bir şekilde iskeleye bir an önce varabilmek için hızlı adımlarla ilerliyordu. Martılar tepesinde onu uyarmak istercesine çığlık çığlığa uçuşuyor, genç adamın nankörlüğünü hazmedemeyen dingin deniz bile arada bir şahlanıp hıncını sahildeki balıkçılarından çıkarıyordu.

İskeleye varıp vapura bindiğinde her zamankinden farklı bir yere oturmuş, çantasındaki kitabın yüzüne bile bakmamıştı. Belli ki bir yere yetişmesi gerekiyordu ve tek düşündüğü buydu. Eminönü'den Üsküdar'a Boğaz'ı köprüte köprüte giden vapurun iskeleye bağlanmasını beklemeden atladı kıyıya. Saatine bakıp "Geç kaldım, geç kaldım!" diye hayıflandı kendi kendine, sonra da hiç vakit kaybetmeden sahil boyu koşmaya başladı. Nefesi tükenene kadar da durmadı. Soluk soluğa kaldığında ise asırlık çınar ağacına sığınmış şirin çay bahçesini karşısında buldu. Arkasındaki tarihi panoramaya saygıyla dönüp, özür dilercesine baktıktan sonra tahta kapıya yöneldi.

Heyecanla içeri girdi. İki yanda gökkuşağını andıran renk renk laleleri geçip etrafına bakındı. Saatini kontrol etti, yetişmişti. “Acaba yanlış yere mi geldim?” diye düşünürken içindeki tüm sıkıntıyı alıp yerini güven ve huzurla dolduran o sesi duydu:

– Ooo Asım’cığım, hoşgeldin!

Arkasını döndüğünde Emin Hoca’nın insana huzur veren nurani çehresiyle karşı karşıya buldu kendisini. Hemen elini öptü. Babasını yıllardır görmemiş bir çocuk gibi sarıldı hocasına. Emin Hoca, Asım’ın İmam Hatip Lisesinden öğretmeni idi. Duruşu, ahlakı, tavırları, etkileyici ve düşündürücü konuşmalarıyla öğrencilerin gönlünde taht kurmayı başarmış, çok okuyan, çok bilen bilge bir insandı. Asım’da ise bambaşka bir yeri vardı. Edebi yönü kuvvetli olan Asım, ondan daha çok istifade edebilmek için aksatmadan her hafta yeni bir yazı getirirdi kendisine. Emin Hoca da ondan tavsiyelerini esirgemez, bilgi dağarcığının kapılarını ardına kadar açardı. Böylece konu konuyu açar, ince belli bardaklar bir dolar, bir boşalırdı.

Asım’ın mezun olduğu yıl Emin Hoca da emekliye ayrılmıştı; gerçi o “İlmin emekliliği olmaz” der, öğrencilerine her zaman yanlarında olduğunu hissettirirdi. Şimdi ise Umre’ye gittiği için görüşemediği kıymetli talebesiyle bir ay sonra ilk defa buluşmuşlardı. Oturup doyusıya sohbet ettiler. Asım Beytullah’ın, Mescid-i Nebevi’nin yanından yeni gelmiş hocasının bir cümlesini bile kaçırmamak için dikkatle kendisini dinlerken, Emin Hoca yanında getirdiği paketi Asım’a uzattı. Belli ki içinde Hameyn’den getirdiği hediyeler vardı. Asım büyük bir mahcubiyetle aldı paketi, şükranlarını sundu ama bir sıkıntı aldı içini. Hocasıyla buluşmaya o kadar odaklanmıştı ki heyecanından yanında bir hediye getirmeyi bile akıl edememişti. Durumu fark eden Emin Hoca “Haydi Asım sıra sende!” diyerek Asım’ın önündeki yazıyı işaret etti. “Senin bundan öte hediyen mi olur Emin Hoca’na?” dedi gülümseyerek. Asım “İmam Hatiplilik Şuuru” başlıklı denemesini uzatırken bir kez daha hayran kalmıştı hocasına. O rahat bir nefes alıp kendini karanfil kokulu bahçenin huzuruna bırakırken Emin Hoca da her zamanki titizliğiyle yazıyı okumaya başladı. Sonunda kâğıtları masaya bırakırken ikinci vakti felahına çağırıyordu müezzinler. “Haydi!” diyerek kalktı

Emin Hoca, beraber camiye gitmek üzere çıktılar çay bahçesinden.

Parke taşlı yolu tırmanırken Asım sokağın oluklarından süzülür de gider diye korkarcasına, merakla bekliyordu hocasının cümlelerini. Birlikte namazı eda ettiler, tesbihatta bulundular. Cemaat safları bir bir terk ederken Emin Hoca tarihi caminin çinilerinde göz gezdiriyordu. Birden Asım’a dönüp sordu:

“Asım, İmam Hatipli olmak, bu şuurla yaşamak ne demektir, İmam Hatiplinin yeri neresidir bilir misin?” Asım bu soru karşısında afallamıştı. Denemesinde sadece bu konudan bahsetmişti ve şimdi hocası kendisinden aynı soruları tekrar cevaplamasını istiyordu. Biraz düşündü, aklındakileri topladı. Kısa ve net bir cevap vermesi gerekiyordu. Döndü ve: “İmam Hatipli olmak demek, ön safta kıyamda durmak demektir hocam” dedi. Emin hoca hafifçe gülümsedi, sonra da “Benim şimdi gitmem lazım, daha sonra yine görüşelim inşallah. Allah’a emanet ol” dedi ve hızla camiden çıktı. Öyle ki; sanki Asım’ın peşinden gelmemesi için özel bir çaba sarf ediyordu. Asım hocasının bu tavırının arkasındaki sebebi anlamıştı. Bu, büyük insanların kendisi gibi “Hamlik” aşamasındakilere “Düşün!” deme şekliydi. Dışarı çıktı, sakın sakın yürümeye başladı. Attığı her adımda dipsiz tefekkür denizinde biraz daha derinlere ulaştı. Düşündü, düşündü... Nerede hata yaptığını bulamadı. Onun yeri ön saf değil de neresiydi, bir türlü karar veremedi.

Üç gün sonra Cuma namazı çıkışı hocasına rastlamak umuduyla gittiği Kanlıca Camii’nin avlusunda etrafa bakınırken yine o huzur veren sesi duydu: “Allah kabul etsin Asım!”. Asım daldığı derinliklerden birden çıkıp vurgun yeme korkusuyla bir süre cevap veremedi. Kısa bir hasbihalden sonra, “Yarın Allah’ın izniyle Edirne’ye yola çıkıyorum. Herhangi bir programın yoksa senin de gelmeni isterim” dedi Emin Hoca. Asım bu ani durum karşısında biraz şaşırda da hocasının mutlaka bir bildiği olduğu düşüncesiyle seve seve kabul etti bu daveti.

Asım gece boyunca düşündü durdu. Edirne’ye daha önce defalarca gitmişti hatta İmam Hatip dönemindeki Edirne seyahatinde Emin Hoca da sorumlu öğretmen olarak başlarındaydı. Asım henüz soruların cevabını öğrenememişken böyle ani bir

davetin başka bir sebebi olmalıydı. Asım tüm bu düşüncelerle uykuya daldı.

Ertesi gün erkenden kalktı. Önceden anlaştıkları gibi Eyüp Sultan Camii'nde sabah namazını eda edip akabinde Edirne'ye doğru yola çıktılar. Bir zamanların cihan devletine başkentlik yapmış bu sakin, mütevazı kentte gün boyu ziyaretlerde bulundular.

İşte yine bir ikindi vakti Asım ve Emin Hoca, bu sefer Selimiye Camii'nin heybetini sergilediği meydanda bir çay bahçesinde oturuyorlardı. Asım bütün gün hocasının bilgisi, samimiyeti ve imanının adeta zuhur ettiği nurani çehresindeki en ufak bir mesajı, ağzından dökülecek mücevher değerindeki bir cümleyi kaçırmamak için bir pervane gibi ayrılmamıştı yanından. Emin Hoca ise çay bahçesinde – kimilerine göre özgürce dolaşan– tavus kuşlarının yelpaze gibi açılan kuyruklarının güzelliğinden bahsediyordu Asım'a. Asım, içindeki merakı gidermek adına soru sormak için bir hamle yapmayı düşündü bir an Fakat bunun pervanenin intiharından farksız olacağını anladı, sabretmeliydi.

Akşam ezanının okunmasına yarım saat kala Selimiye'ye bu kadar yakın olmalarına rağmen Emin Hoca'nın kararıyla bir taksiye atlayıp Gazi Mihal Camii'ne gittiler. Gazi Mihal Camii rengarenk çiçeklerle, billur sesli bülbüllerin adeta raks ettiği yemyeşil bahçesi ve şirin mimarisiyle dinginliğin ve iç huzurunun bu luştığı sevimli bir mabetti. Akşam namazını burada eda ettiler.

Namaz çıkışı Emin Hoca avluda acı bir şekilde miyavlayan kedilerin yanına gitti. Asım ise kapının önünde hocasını beklemekteydi. İçi içini yiyor, zihnindeki sorulardan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Yatsı namazı vakti geldiğinde Selimiye Camii'ne gittiler. Zevk, maneviyat ve hissiyatı doruk noktasına çıkaran Selimiye, insanın her zaman huşuya erebildiği eşsiz bir mekandı. Mimar Sinan'ın bu müthiş mabedin harcını, matematik dehasıyla Allah aşkını harmanlayarak elde ettiği aşıkardı.

Asım, namazdan sonra içindeki Meriç'in taşmasından korkarak sessizliğini korumaya çalıştı. Emin Hoca Asım'ın sıkıntısını zaten bilmekteydi ve şimdi tam vaktiydi. Ayağa kalkıp yavaş yavaş yürümeye başladı.

Asım da hemen ayaklandı, kalbi güm güm atıyordu, kendine hakim olup hocasını dikkatle dinlemeye koyuldu.

“Asım, biliyorum şu üç gün boyunca tefekkür etmekten çok yoruldun ve artık bir cevap bekliyorsun. Doğrusu merakını biraz olsun dindirmen için gün boyu seni uyarmak istedim fakat fazlasıyla düşüncelere dalmış bir haldeydin. Elbette seni mazur görüyorum, sen hırsını iyi yönde kullanabilen çok iyi bir talebesin. Tahmin edeceğin üzere seni böyle bir seyahate davet etmemin ve bilhassa bu konuşma için mekan olarak Selimiye’yi seçmemin özel bir sebebi var.

Burası Mimar Sinan’ın büyük şaheseri Selimiye Camii. Bu caminin mimarisi ve manevi havası bildiğin üzere; hem biz müslümanları hem de buraya her gün akın eden birçok gayrimüslim turisti derinden etkiler. Çünkü bu cami hem büyüklüğüyle hem de hayrette bırakıcı özellikleriyle gerçekten çok kıymetli bir hazinedir.

Sinan, bu büyük mabedi akustik açısından öyle bir tasarlamıştır ki, şu anda bile bu kadar büyük mekanlarda sesin böyle senkronize bir şekilde yayılması sağlanamamaktadır. Çinilerle süslü bu büyük camide imam efendi kürsüde, minberde veya mihrapta iken sesi cemaatin en arkasındaki kişiye bile net olarak ulaşır.

Ayrıca Sinan caminin minarelerini, daha önce ve hatta daha sonra görülmemiş bir şekilde üç kişinin birbirini görmeksizin aynı anda çıkabileceği şekilde yapmıştır.

En dikkat çekici özelliklerinden birisi de işte şuradaki mütevazı fiskiyedir. Bu fiskiyenin üstündeki müezzin mahfilini tutan şu dört sütundan birine ters bir lale kazınmıştır. Bu lale cami yapılmadan önce bu bölgede bulunan ve arazisini satmak istemeyen lalecilikle uğraşan aksi bir kişiyi temsilen yapılmıştır.”

Asım anlam veremiyordu. Tüm bunlar hayret içinde bira-kan şeylerdi ama, Emin Hoca neden bunlardan bahsediyordu?

Sözlerine yeniden başladığında gözleri uzaklara dalmış gibiydi, sanki Sinan dile gelmiş ustalığının sırrını fâş ediyordu;

Osmanlı mimarisinin ulaştığı en yüksek düzeyi temsil eden Selimiye; akıllara durgunluk veren mimarisiyle Akl-ı Selîm’in,

bakanın bir daha gözünü alamadığı estetik dehasıyla Zevk-i Selîm'in, ve her neresinden bakarsanız bakın haşmet, kudret ve muhabbeti temsil eden vakur duruşuyla Kalb-i Selîm'in bir araya gelmesidir ve işte Asım, İmam Hatipli olmak demek hayatını bu üç unsur üzerine inşa ederek abideleşebilmek ve kendini insanlığın hizmetine sunabilmek demektir.

Daha çocuk yaşında gayrimüslim bir ailenin evladyken alınıp, dünyanın en büyük dahilerinden biri haline gelmesinde şüphesiz çağlara seslenme tutkusu en büyük etkendi Sinan için. "O kubbe orada olmamalı, olamaz! Hayır kesinlikle yok!" diye bağırıyordu bir Japon mimar, aklı almıyordu böyle bir dehayı. Sinan eserini kalıcı kılabilmek için sadece kendi çağına değil, çağlara sesleniyordu adeta.

"İşte Asım, İmam Hatipli olmak demek mânâları kubbelere sığdıran Mimar Sinan olmak demektir. Unutma ki İmam Hatip ruhu da ancak çağın gerektirdiği ilimlerle donatılmış, fikir üreten, çabalayan ve büyük düşünen yeni dâhilerle yaşatılabilir.

Elbette bu yolda önünüze taş koymak isteyenler de olacaktır. Ama unutma; kalbi iyi niyetle dolu sizler, doğru istikamette yol aldıkça, kapılar bir bir açılacaktır ve o, inat peşinde hayatını heba eden kişilerden geriye kalan da sadece bu ters lale gibi silik izler olacaktır."

Asım olduğu yerde çakılı kaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Gözlerinden yaşlar süzülerek sımsıkı sarıldı hocasına. Kendisini ince ince işlenmiş bir mücevher gibi hissetti. Anladı ki İmam Hatip nesli demek; "Asım'ın Nesli" demek, ön safta kıyama durmak değildi sadece, hedef odaklı eğitim, hizmet odaklı çalışmak demektir. Sinan gibi gurbet demektir, îsar demektir ve çok çalışmak demektir. Çünkü "İnsan'a çalıştığından başkası yoktu".

O'nu Aramak

Menşure Sağlam

Düzce Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ağır ağır ilerliyorum İstanbul'un dar sokaklarında. Attığım her adımda geçmişten sesler yankılanır kulaklarıma. Yalnızlığa teslim olmuş bir sokakla karşılaştım. Yıkık dökük, virane evler dikkatimi çekti. Oldukça yabancıydım onlara. Küçük bir kız çocuğu çıktı karşıma. Koynunda bebeği vardı. Bana baktı, gülümsedi. Koşmaya başladı. Peşinden koştum yetişemedim. Nefesim kesildi. Sağıma soluma baktım. Onu göremedim. Karşımda eski bir ev vardı. İçeri girmeli mi sırtımı dönüp gitmeli miydim? Karşı koyamayacağım bir güç, beni içeri çekiyordu. Avludan içeriye girdim. Kapının önüne geldiğimde sağımda duranın, yine o küçük olduğunu fark ettim. Ona dokunmak istiyordum. Elimi uzattığımda, şiddetli bir rüzgârla kapının açıldığını gördüm. Hemen kapıya yöneldim. Kapının gıcirtısı karşıladı beni. Geriye döndüğümde küçük kızı göremedim. Salonun ortasına geldim. Klasik Anadolu eviydi. Duvarı hat işlemeli tablolar vardı. Yerdeki kâğıtlar uçuşmaya başladı. Mutfaktan sesler geliyordu. Baktım kimse yoktu. Merdivenlere yöneldim. Üst kattan sesler geliyordu. Uzun bir süre dinledim. Hızlı bir şekilde sesin geldiği odaya koştum. Karşımda yalnızca eski bir dolap duruyordu. Yanına gittim. Kapaklarını araladım. İçinde eski bir defter duruyordu. İçini açtım. Sayfalar yırtıktı. Yere oturdum, kâğıtları birleştirdim. Çoğu eksikti sayfaların. Merakla okumaya başladım:

12 MAYIS 2007

Kapı açıldı. Babam geldi galiba. Bunu, kırılan bardak seslerinden anladım. Sarhoştı. Yorganın altından bir saniye olsun ayrılamadım. Çok üşüyorum. Beni annem ısıtırdı. En son geçen hafta koynunda uyumuştum. Sıcacıktı. Ertesi gün doğum günüydü annemin. Bahçeden gül koparacaktım. Ben uyandım. O hep uyudu. Gıdıkladım, uyanmadı. Bir sürü misafir geldi evimize. Herkes saçlarımı okşuyor, ağlıyorlardı.

– Anneme haber vereyim, dedim.

– Dur evladım rahatsız etme annen hasta, dediler.

Hiç iyileşmedi. Saatlerce başında bekledim. Gözlerini açmadı. Uzaklara götürmüşler annemi, Canan Teyze söyledi. Canan Teyze bana yalan söylemişti.

15 HAZİRAN 2007

Öğretmen karneleri dağıttı. Takdir aldım. Koşarak eve geldim. Yolda Kemal Amca:

– Nurdan kızım ne bu telaş?, dediğinde duraksadım. Yanına gittim. Karnemi gösterdim. Uzun uzun inceledi. Gülererek:

– Aferin benim kızıma, büyüyünce ne olacaksın peki?, dedi.

Bir hışımla elinden aldım karnemi. Koşmaya başladım. Eve geldim, karnemi babama gösterdim. Ben “Aferin!” beklerken babam, karnemi yüzüme fırlattı. Hiçbir şey olmamış gibi lise kayıtlarından bahsettim. Bir anda köpürdü. Bana:

– Okul yok. Bitti! Yarından sonra işe gideceksin!, dedi. Ben de:

– Ama baba!, dedim. Babam:

– Ben ne diyorsam o, dedi.

Dünyam bir anda başıma yıkıldı. Karnemi alıp odama çıktım. Pencereden uzaklara baktım. Elimdeki karnemden uçak yaptım. Karnem pencereden süzülerek aşağıya indi. Benim için değersiz bir kâğıt parçasıydı artık. Güzel uçmuştu ama tozpembe hayallerim.

12 KASIM 2007

Okul çıkışı Leyla geldi. Kendisi çocukluk arkadaşım olur. Ben liseye gidemedim. O ise şimdi imam hatip lisesine gidiyor. Boş vakitlerinde yanıma geliyor, konuşuyoruz. Bugün balkonda oturduk. Öğrendiği hikâyelerden birini anlatmak istediğini söyledi kıramadım. Leyla:

– Nurdan, mutluluk ve saadet hemen geçiveren anlık sevinçler değildir. Bu, insanın ruhunu doyurur ve devamlı olan bir duygudur. Ama önce doyurucu imana ihtiyaç vardır. İnsan saffet-i iyiliği, vefayı ve adaleti kaybettiği vakit bedbahttır, dedi.

Ben kendimi anlatacağım vakit Leyla:

– Evet, sen mutsuzsun yaşamın her saniyesine isyan ediyor, başına gelen olaylar karşısında hep birini suçluyorsun, dedi.

Şaşırarak yüzüne baktım. Gerçekten öyle miydin, hiç farkına varmamıştım. Leyla:

– Gerçek huzuru tatmak istiyor musun?, dedi.

Cevabını vermeden karşıdaki camiden ezan sesleri yükselmeye başladı. Leyla yüzüme baktı, gülümsedi.

– Hadi, dedi.

Onunla beraber abdest aldık, namaz kıldık. Bu sesi daha önce hiç duymamış gibiyim. Daha önce nerede oturuyordum acaba?

28 NİSAN 2008

Babam evde yoktu. Eve geldiği vakit:

– Neredeydin?, dedim. Bana:

– Sana ne!, dedi.

Bugün uzun müddet Leyla'yı bekledim, geç geldi. Sebebini sordum:

– Huzurevini ziyarete gittik, dedi. Sonra:

– Nurdan yaşlıların gözündeki parıltıyı görmeliydin. Hep-sine tek tek sarıldık, gül dağıttık. Hem sarıldılar hem ağladılar. Çoğu, aileleri tarafından getirilmiş. Bir kısmının da ailesi hiç ol-

mamış. Dillerinden düşürmedikleri dualarına bizleri de kattılar. Onlara Kur'an okuduk, ilahiler söyledik ve sohbet ettik. Bizleri çok sevdiklerini söylediler, dedi.

Leyla'ya içten içe imrenmiyor değilim. Anlattıkları hoşuma gidiyor, huzur buluyorum. Kur'an'ı öğrenmek istediğimi söylemeli miyim? Acaba çalıştırır mı? Ya da bilmediğim için küçümser mi? Ben böyle düşünürken Leyla:

– Nurdan, Kur'an okumasını biliyor musun?, dedi.

– Hayır, ama öğrenmek istiyorum, dedim.

– Pekâlâ o zaman, dedi.

Eline aldığı Kur'an'ı okumaya başladı. O okudukça bana bir şeyler oluyor, gözlerimden yaş geliyordu. Leyla beni fark etmiş olacak ki durdu. Uzun uzun bana baktı, gülümsedi. Konuşmaya başladı:

– Niye ağladın? Burada şu anda ne anlatıldığını bilsen ben-ce ağlamayı bırak bu durumuna gülersin belki. Bak mealinde ne yazıyor şu anda okuduğum ayetlerde: *"Azizin karısı, onların gizliden gizliye dedikodu yaydıklarını işitince, onlara davetçi gönderdi ve onlara mükellef bir sofraya hazırladı. Her birine bir bıçak verdi, beri taraftan da Yusuf'a 'çık karşılarına' dedi. Görür görmez hepsi onu gözlerinde çok büyüttüler ve (şaşkınlıkla) ellerini kestiler. Dediler ki: "Hâşâ! Allah için, bu bir insan değil, olsa olsa yüce bir melektir."* (Yusuf Suresi, 31). Bildiğin Yusuf (a.s.) kıssası işte. Buna mı ağladın?

Gülümsedim. Ama nereden bilebilirdim ki! Ben onun güzel okuyuşuna ve Kur'an'ın manevi iklimine kaptırmıştım aslında. Devam etti:

– İslam büyüklerinden biri şöyle der: Ağlamak beş şeyden olur: Sevinçten, hüzünden, ağrıdan, korkudan. Bir de riyadan. Altıncısı ise Allah korkusundan ağlamaktır. Peki ya seninki?

Aynı anda "Allah korkusu"ndan dedik. Bu sefer gülümsemedim, beraber güldük. Ağlarken güldüğüm gündür bugün.

1 HAZİRAN 2008

Geçen gün evimize hiç tanımadığım insanlar geldi. Bana:

– Baban nerede?, dediler. Ben de:

– Evde yok!, dedim.

Bu akşam yine onlar geldi. Ben odamda namaz kılariken içeride kıyamet koptu, bakamadım. Gelenler evin altını üstüne getirdi. Selam verdiğim vakit içeriye koştum, babam yerde yatıyordu. Güçlkle koltuğa oturttum. Yüzü kanlar içindeydi ve morluklar vardı. Temizledim. Gelenlerin tefeci olduklarını, aldığı paraları da kumarda harcadığını öğrendim. Ona:

– Babacığım gel bırak bu kötü şeyleri, dedim. O ise:

– Eee çekil başımdan!, dedi, odasına gitti.

5 HAZİRAN 2008

Leyla bugün yanıma biraz geç geldi. Biraz sohbet ettik. Bana kitap getirdi.

– Bunları okumanı isterim, dedi. Biri Peygamberimizin hayatını anlatıyor, bir diğeri sahabelerin hayatından bahsediyor. Okumaya başladım bile.

15 EYLÜL 2008

Sürekli kitaplar okuyorum. Üstelik başımı örtüm. Bir mü'mineye yakışır tarzda giyiniyorum artık. Bugün annemi ziyarete gittim. Bahçeden güller kopardım. Mezarına koydum. Ona dua okudum. Annem görseydi tanımazdı beni. Eve gelirken vitrinlerde izledim kendimi. Yürüyüşüm, bakışlarım ne kadar değişmiş. İnanamadım kendime. Yeni bir öğretim yılı başlıyordu. Okumak istiyorum. Ama babam...

Leyla yardımcı olacağını söyledi. Babamın tüm engellemelerine rağmen lise kayıtlarını yaptırdım. Yurtta kalıyorum artık.

4 EKİM 2009

Okulun bahçesinde Nisa ile birlikte otururken yoldan yaşlı bir kadın geçti. İlk bakışta karnının aç olduğunu anladım. Ona baktığımı sezmiş olacak ki dönüp baktı. Bize:

– Allah rızası için!, dedi. Gerisini getiremedi. Uzun süre bize baktıktan sonra ilerlemeye başladı. Nisa birden yerinden kalktı ve uzaktaki kadına seslendi. Yaşlı kadın yanına gelince tellerin

arasından cebindeki son parasını uzattı. Yanına gittim ve azarlar bir şekilde:

– Neden parayı verdin? Aç kalacaksın, dedim.

Bana: “Men ferace an müslimin kürbeten ferracallahü anhü biha kürbeten men kürbinyevmelgıyame” dedi.

Ona belli etmedim ama ne dediğini de anlamadım. Akşam olunca çantamı hazırlarken hadis kitabından bir sayfa takıldı gözüme. Nisa’nın söylediği kelimelerdi bunlar. Altında:

“Kim bir Müslüman’ın sıkıntısını giderirse Allah-u Teâla o kimsenin kıyamet gününde sıkıntılarından birini giderir.” yazıyordu. Söylediklerini geç de olsa anladım.

6 EKİM 2011

Okulda benden yaşça küçükleri görüyorum. Bu demek oluyor ki ben büyümüşüm. Bugün Ömer Hoca’m, güzelliğin ve paranın pek önemli olmadığını, Allah-u Teâla’nın suretlerimize ve mallarımıza değil kalplerimize ve amellerimize baktığını hatırlattı bizlere.

Mükemmel doğmak zorunda değildik. Kusurlarımız, hatalarımız, günahlarımız vardı her birimizin ama bizler dua etmesini, af dilemesini öğrendik.

HAZİRAN 2012

Dört yıl çabucak geçti. Üniversite imtihanları geldi çatı. Çok çalıştım özellikle bu yıl ve biliyorum ki Allah çalışanın hakkını, emeğini geri çevirmez. Annemin yanına gittim. Yarın sınav var ve benim de bugün önceki günlerden daha çok duaya ihtiyacım var. Mezarında beni bekliyordu sanki:

– Hayatım 15 yaşında değişti. Leyla sayesinde tanıdığım peygamberim, asr-ı saadet insanları benim için dönüm noktasıydı. Onun sayesinde hayata tutundum. Namaz kılmayı, Kur’an okumayı ve bilmediğim çoğu şeyi ondan öğrendim. Kitapları onunla sevdim ve liseyi bitirdim. Artık huzuru aramıyorum anne. Gerçek huzuru imanda buldum. Ruhu doyuran tek şeyin ezan olduğunu, ibadetin ise Allah yolunda toplanan güller olduğunu öğrendim.

* * *

Sayfalar bitmişti. Nurdan, sınavı kazandı mı ne yaptı malesef öğrenemedim. Nurdan'ın hayatı benimkine benziyordu. Yapmam gereken seçimler hakkında rehberdi bu defter bana. Defteri yerine bırakmak için kalktım. Defterin altında küçük bir kâğıt duruyordu. Sanırım defterin arasından düşürdüm. Daha önce görmemiştim. Elime aldım. Kâğıtta:

“Aslolan aramaktı. Aramak. O'nun istediği gibi O'nu aramak! Ben de imam hatipte onu arıyorum işte.” yazıyordu.

Ben de...

İmam Hatip’li Olmak

Ayşe Selvi

Maltepe Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir bomba? Nasıl binlerce cana mal olabiliyor? Çaresizlik... Bu olsa gerek... Tıkamak istiyorum kulaklarımı, bir daha hiç açmayacakmışım gibi kapatmak istiyorum gözlerimi. Ama olmuyor. Ölmüş oğlunun cesaretini toprağa gömmeye bile cesaret edemeyen annenin feryatlarına kulak tıkanmıyor. Kaldırım kenarında ölmüş oğlunu kucagında tutan babanın gözyaşları görülmeden geçilmiyor. Suriye burası! “Alıştım” diyorum ancak bu katliama kim alışabilir ki? Babam Kur’an öğretmeni. Annemse ev hanımı. Annem 4 aylık hamile. Bir kardeşim olacak. “Doğma” diyorum içimden. “Doğma kardeşim, bu dünyada zulümden başka bir şey yok”. Eğer Suriye bu hale gelmeseydi Kur’an öğretmeni olmak istiyordum bende. Tıpkı babam gibi. İbadetlerimden tek bir an geri kalmayacaktım. Allah yolunda ilerleyecektim. Tıpkı babam gibi...

“Ne yapacağız baba?” diye soruyorum. İbadetlerim için, doğmamış kardeşim için, ailem, sevdiklerim için... Yüzüne bakıyorum babamın. Deniz kadar mavi gözlerinden kararsızlık ve çaresizlik geçiyor. “Kaçacağız” diyor umutsuzca. Duyduklarıma kulaklarım inanmak istemiyor. Tepki vermek istiyorum. Ancak bedenim kaskatı kesilmiş halde. “Nereye?” diye soruyor annem endişeyle. Onun eli direk karnına gidiyor. “Nereye Halid?” diye ısrar ediyor annem. Babamın alnı kırışıyor. “Bilmiyorum. Abimle

konuşmaya başlayacağım. Sonrası Allah Kerim. Ama sen eşyaları toplamaya başla.” diyor ve evden çıkıyor.

Ben anneme yardım ederken babam yaklaşık iki saat sonra geliyor. Ben daha on beşime yeni girmişken bütün bunları kaldıracam mıyım bilmiyorum. Sevdığım onca insandan ayrı yepyeni bir hayat. Bu bile gözümün korkmasına sebep oluyor. “Türkiye’ye gidiyoruz” diyor babam. “En yakın sınır orası” diye devam ediyor. Amcamlarda evimize geliyor. Hep birlikte çıkıyoruz. Yaklaşık iki saat boyunca üstümüzde ki asker üniformaları ile kamufle olmaya çalışarak yürüyoruz. Babam ve amcam önde, yengem ve büyük oğlu babamların arkasında, en sonda ben ve annem olmak üzere ikişerli gruplar halindeyiz. Annem babamın yanına giderken amcam karısının yanına gidiyor. Oğlu Mehmet Abi de benim yanıma. 4 kardeşten geriye bir tek o kaldı.

“Sınırı gördüm” diyor babam. Bir anda. Bir anda –sanırım– mayın patlıyor. Babamın havada uçan gövdesini görüyorum. Atılan bomba sanki içimde bir yerleri götürüyor. Ne büyük bir acıymış anne babayı kaybetmek? Boğulduğumu hissediyorum. Beni bu acı okyanusunda dibe çeken bir ağırlık var sanki. Omuzlarımın kaldıramayacağı kadar ağır... Gözlerimden yaşlar dökülürken annemin yanına gidiyorum bir umut “belki yaşıyordur” diye. Başımı göğsüne koyuyorum. Uyan anne uyan! Doğmamış bir çocuğun var senin! Hadi anne! Uyan! Yalnız bırakma beni! “Anne!” Acı dolu bir çığlık yükseliyor dudaklarımdan. “Kaç Büşra! Kaç! Askerler gelir az sonra. Büşra koş!” diye bağılıyor Mehmet Abi. Yanına gidiyorum. O benden daha çok zarar görmüş. Zorla soluyor. “Hadi Büşra” deyip son nefesini veriyor. Gözümün önünde sevdiğim birini daha kaybediyorum. Amcamların yanına gidiyorum, ölmüşler. Ve babam. Onun yanına gidemiyorum bile. Buna cesaret edemiyorum çünkü o yüzü görürsem bir daha hiç unutamayacağımı biliyorum.

Sınır denilen yere ulaştığımda uzakta ki asker arabalarının sesini duyuyorum. Sınır denilen yer ortasına delik açılmış bir tel örgüden başka bir şey değil. Hızla geçiyorum. Ufak yükseltiye tırmanmaları için zorluyorum bacaklarımı. Yükseltinin öbür tarafına geçtiğimde evlerden birinin kapısını çalıyorum. Bir adam açıyor. Takım giymiş ellilerinde bir adam. Nedense güveniyorum. “Bana yardım edin” diyorum. Anlamayan gözlerle bana bakıyor.

Sonra eliyle içeri davet ediyor. Bir kadın çağırıyor dışarıdan. Kadın adamla Türkçe konuştuktan sonra beni Arapça selamlıyor.

Salih Amca. Buraya annesinin kabrini ziyarete gelmiş. Oysaki benim ailemin ziyaret edecek, başında bir iki dua okuyacak kabri bile yok. Acılar denizinin ne kadar derin olduğunu fark ediyorum. Salih amcaya güveniyorum. Çünkü. Çünkü kendime bile itiraf edemesem de o bir saat önce kaybettiğim babama aşırı derecede çok benziyor. “İstanbul’a gelir misin?” diye sorduruyor Salih Amca. Bir yanımda burada kalmak isterken diğer yanımda bütün bunlardan kurtulmak istiyor. Bana biraz zaman vermesini istiyorum sadece. Onu kaybetmek istemiyorum çünkü.

Bugün ailemin vefatı üzerine üç ay oluyor. Ailem, amcam, Mehmet Abi... Hepsi gözümün önüne geliyor. Mehmet Abinin koş diyişi... Salih Amca bana ailemin vefatını hatırlamamam için sürekli bir şeyle uğraştırıyor. Yatağımın döndüğümde yorgunluktan ölmek üzere oluyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bütün bu yorucu işlerde İstanbul’a gelişimde beni biraz olsun iyi hissettiriyor. Allah’a çok şükürler olsun. Eğer sınırdı kalsaydım kafayı yiyeceğime hiç şüphem yoktu.

“Hadi, seni okula yazdırmaya gidiyoruz.” diyor Salih Amca. Türkçem epey ilerlemiş durumda. Söylenenleri anlıyorum. Ancak cümle kurmakta biraz zorlanıyorum. “İmam Hatip’e” Anlamayan gözlerle bakınca açıklama yapıyor. “–Senin de– İstedğin gibi Allah yolunda bir eğitim yeri. Başörtünü açmana da gerek yok. Bir İmam Hatip’li olacaksın. İmam Hatip’li olmak diğer insanlara göre daha sevgili, saygılı hoşgörülü olmaktır. Alçak gönüllü olmaktır. Senin gibi Allah sevgisiyle yanıp tutuşanların yeridir İmam Hatip. Senin gibi Kur’an-ı Kerim’i öğretmek için can atan, onun ışığından gidenlerin yeridir. Peygamber Efendimizi daha detaylı öğrenebileceğin hatta dine dair pek çok şeyi daha detaylı öğreneceğin bir yer. Sen İmam Hatip’e layık bir gençsin Büşra. Dahası, “İmam Hatip’li olmak, şerefli olmaktır.” “İmam Hatip’li” olmak diye geçiriyorum içimden. Buna layık olmak istiyorum. Allah yolunda ilerleyen, Salih Amca’nın da beni layık gördüğü bu yere layık olmak istiyorum. Babamın yolunda ilerlemek istiyorum. İmam Hatip’li olacak olmanın bütün heyecanı bedenimi sarıyor.

Salih Amca'yla kaydımı yaptırıyoruz. Meğer Salih Amca da İmam Hatip'liymiş. İşte bu da babama benzeyen özelliklerinden bir tanesi. Önümüzdeki hafta okullar açılacakmış ve benim de Suriye'den kaçan kız olarak bir konuşma yapmamı istiyorlar. Zaten heyecanlıydım, ben konuşamayınca benim yerime kabul ediyor. Ben yapamayacağımdan endişeleniyorum ama Salih Amca beni teselli etmeyi başarıyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum heyecandan midemde kelebekler uçuşurken.

Nihayet gün gelip çatıyor. Salih Amca konuşma metnime kadar her şeyimi tamam ediyor. Program hızla akarken ben heyecandan kavruluyorum ve mideme kramplar giriyor. Kürsüde benim adım okunurken, kalbim deli gibi çarpıyor. Aklımdan, ezberlediğim bütün sözler uçup gidiyor ben adımlarımı atmaya çalışırken. Birden gözümün önüne Mehmet Abi geliyor. Son nefesini verişini... Babam Suriye'deki çatışmaların tek birini görmeme izin vermiyordu. Bunu daha iyi anlıyorum çünkü bunlar beni aşırı derecede etkiliyor. Ezberlediğim sözlerin yerine Suriye'deki yaşadıklarım geliyor aklıma. Adımlarımı sıklaştırmaya zorluyorum kendimi. Ancak omuzlarımdaki yük öylesine ağır ki... Basamaklara geliyorum birden Salih Amca'yı arıyor gözlerim. Bir an için görüyorum babamı. Takım elbiseler içinde, gülen gözleriyle, beni alkışladığını görüyorum. Bedenim bundan güç alarak çıkıyor basamakları. Hızla geçiyorum sahneyi. Kürsüye ulaştığımda az önce burada olan babam şimdi yok. Mideme acı dolu kramplar giriyor. Bir elimle karıyorum kürsünün kenarını. Salih Amca'yı görüyorum babamın oturduğu yerde. Gözlerimden birkaç yaş düşüyor. Salih amcanın sözü aklıma geliyor. Herkes ağzımdan çıkacak söze kulak kesilirken, eller alkış için hazırlanıyor.

Salonu dolduran alkışlardan önce dudaklarımdan sadece bir cümle dökülüyor.

"İMAM HATİP'Lİ OLMAK, ŞEREFLİ OLMAKTIR."

Aynaların Ardındaki Sır

Sahra Aslan

Adıyaman Anadolu İmam Hatip Lisesi

Edebiyat öğretmenliğimin başladığı, ilk atama yerim Adıyaman İmam Hatip Lisesi...

Hayatımın en güzel döneminde başıma bunca felaketin gelebileceğini tahmin bile edemezdim. On yıl önceyi tekrar yaşayabilir miydim? Tekrar tekrar aynı acıları çekebilir miydim? Bana bile yabancı gelen benliğimle boğuşabilir miydim? Şu anki konumumu yıllar önce beni o bataklıktan çekip çıkaran okula borçluyum. Kaderin dalga geçtiği hayatımda benim için önemli bir yere sahip olan o okula...

On yıl önceydi; annemle, babamı çok küçük yaşlarda bir trafik kazasında kaybetmiştim. O zamanlar uzun bir süre sokaklarda kalmak zorundaydım. Sanki benim hüznüm, bulutları da ağlatıyordu. Her gün “Güneş bir gün doğacak” ümidiyle çırpınıp duruyordum. Her gün, bir önceki günden de güçlü tutunuyordum, bu hayata inat. Savaşıyordum; yaşamak için, hayatta kalmak, direnmek için. Çünkü hayat, en çirkin yüzüyle çıkmıştı karşıma ve ben buna katlanamazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Daha ben bir şey yapmadan bir kapı açıldı önüme. Bir salı sabahının erken saatleriydi. Arabaların kırmızı ışıktaki durduğu bir an, mendil satmak için onlara yöneldim fakat hiç beklemediğim bir şey gerçekleşti. O an anımsadığım tek şey bana doğru hızla gelen bir arabaydı gözlerimi açtığımda boş bir hastane oda-

sının içinde buluyorum kendimi. Başımda uyuyakalmış tanımadığım bir insan. Sonradan öğreniyorum hayatımın en önemli insanı olabileceğini.

Adı İhsan Öztürk olan bir edebiyat öğretmeniymiş. İstanbul'a bir seminere katılmak için gelmiş. Öğretmenliğini Adıyaman İmam Hatip Lisesi'nde yapıyormuş. Benim durumumu öğrendiği zaman; benim bir kız çocuğu olarak sokaklarda çalışmamam gerektiğini, bundan sonraki hayatımı çok güzel geçireceğimi söylüyor. İlk başta tereddüt ettim ama sonra kabul etmek zorunda olduğumu hatırladım. Bu ALLAH'ın bana vermiş olduğu bir lütuftu.

İlk başta okula gitmeye çekiniyordum. Hiç tanımadığım dersleri görmek beni zorlayacaktı. Kapıdan içeriye girerken ürkek bir tavır sergiliyorum. Giriş kapısının sağında ve solunda ağaçlar var. Okul, iki binaya ayrılıyor. Birinci bina sonradan yapılmış. Benim okuyacağım sınıf bu binada. İkinci bina daha eski, iki bölüme ayrılıyor. Bir tarafı okul diğer tarafı ise pansiyon olarak kullanılıyor. Okulu merakla incelediğimi gören İhsan Amca :

“Burada çok güzel vakitler geçireceksin, bu okul aynaların ardındaki sırrın yanıtıdır. “ diyor. Ne demek istediğini çok sonradan anlıyorum. İlk dersimiz Kur'an-ı Kerim. Ders başlayalı on beş dakika olmuştu ancak daha yeni giriyorum derse. Bir çekingenlik var üstümde. Bu Kur'an sesi beni büyülüyor. Bambaşka diyarlara götürüyor. Benim gelmemle birlikte bütün sınıfın dikkati dağılıyor. İhsan Amca bana “Kendini tanıtmak ister misin?” diye soruyor. Yanıt vermekte gecikmiyorum ve sınıfa dönüp “Adım Umut Atakan” diyorum. “İstanbul'dan geldim.” diyerek hüzünlü bir şekilde İhsan Amcaya bakıyorum. Daha sonra İhsan Amcam gidiyor. Sınıfımla çok iyi anlaşıyorum. Ben bu okulu bildik okullardan biri zannederken her defasında beklediğimden üstün nitelikli bir okul çıkıyor karşıma.

Gün geçtikçe daha da ısınıyorum İmam Hatip'e. Her gün ALLAH'ın adını duymak, onun yaptıklarını öğrenmek bir de üstüne Kur'an okuyan bir insanı dinlemek, bana vazgeçilmez bir tutku veriyor. Her gün bir önceki günden de heyecanlı bir şekilde gidiyorum okuluma. Yüreğim, susan bir deniz kadar sakin ama kasırgalar oluşturacak kadar da güçlü davranıyor bu okula.

Dördüncü yılımın sonlarına doğru kalbimden taşan duygularımı kaleme alıyorum. Bir kitap oluşturunca “Filizlenen Umutlar” adında. Kitabımın son sayfalarında İmam Hatip'e duyduğum hazdan bahsediyorum şu sözlerimle:

Bir dalga beklerim, alıp beni götürsün diye

Bir ah eder kalbim, özgürlüğe kavuşsun diye

Beklediğim dalga hakikat ile geldi bana

Kanadı kırık ulaştım, aff-u deryaya

Evet aff-u deryaya ulaştığım zaman kanadım kırık yaralı bir kuştum. Şifamı bu okulda buldum. Bu okul beni benliğime kavuşturan tek yer oldu. Geçmiş ile geleceğimin birleştiği o noktada artık kendimi çok daha güçlü hissediyorum. Çünkü alabileceğim bütün dersleri aldığımı biliyordum. İhsan Amcam söylemişti: “Bu okul aynaların ardındaki sırrın yanıtıdır.” diye. Benim aynam kalbim, aynanın ardındaki sırrım ise benliğimmiş. Bu okul bana aynanın ardındaki sırrı verdi.

Evet, artık şimdi gerçek bir İmam Hatipliyim. Çünkü buzulların altında yatan güneşimi keşfettim.

Evet, İmam Hatipliyim. Çünkü olmam gereken yerdeyim.

Beni, maziye daldığım şu birkaç dakikadan uyandıran isim İhsan Amcam oluyor. Ellerinde kahvelerle birlikte bana gülümüyor. Bahçeye çıkıp hiçbir şey olmamış gibi oradan uzaklaşıyoruz.

Sırat-ı Müstakim

Merve Şener

Erzin İmam Hatip Lisesi

Gece; karanlığa inat, yolcuların yollarını aydınlatсын diye yakmıştı avizelerini. Yaz rehavetini sonbahar serinliğine bırakmıştı. Gökyüzü bulutsuz, yıldızlar parıltıyla gülümsemekte... Ki-me mi gülümsemekte? Zeytin karası, onlara bakan, düşünceli bir çift göze... Bir gülümseme de Rabia'dan yıldızlara... "Sahi onlar anlar mı insanın sıkıntılı halinden? Yıldızlardan mı medet umuyor yoksa? Hayır hayır, Rabbimi her yerde aramamdan kaynaklanıyor herhalde. Babaannem de dua ederken göğ-e doğru el uzatır, oraya bakar zaten."

Balkonda düşüncelere dalan Rabia'yı tatlı bir serinlik kendine getirmişti. Örtüsünü düzeltti, içeriye doğru yürümeye hazırlandı. Üzerine bir hırka alıp yine kendi sesini dinlemek için balkona gelecekti. Salonda babası, babaannesi, kardeşi vardı. Babası, alacak verecek hesabı yapıyor, babaannesi sedirin üzerinde yatsı namazına durmuş, küçük kardeşi ise boyama yapıyordu. Onları rahatsız etmeden odasına girdi, hırkasını aldı, benim "Hiram" dediği balkona doğru yöneldi. Ona göre herkesin bir "Hirası" vardı. Tıpkı iki cihan güneşininki gibi. İnsan bunaldığı, çıkmaza düştüğü zaman ya da önemli kararlar aldığı zaman iç âlemine yönelir, tefekküre dalar. Kırmızı kiremitlerin dizildiği bu çatı, bir sedir ve direklerine asma yapraklarının dolandığı bu balkon... Onun Nur Dağındaki küçük sığınağı... Sedire rahatça

oturdu, hırkası sayesinde titremesi durdu. Derin bir nefes aldı, fikretme yolculuğu başladı; nerden geldim, nereye gidiyorum? Bundan sonra ne olacak? Liseye başlıyorum. İmam hatip lisesi... Babama camii imamı tavsiye etmişti. Babam ve babaannem fikrimi sormuş, bende sonuçta tamam dememiş miydim? Yazları Kur'an kursuna gitmiş, bu yaz kapanmıştım, annemin ve babaannemin "ıffet dersleriyle" büyümüştüm; ama İmam Hatip Lisesi nasıl bir şey bilmiyorum ki. Ah, anne! Bir araba freni seni bizden ayırmasaydı da şu fırtınalı gönlüme acın eklenmeseydi. Benim canım anam... Kızın liseye başlıyor. Sen burada olsaydın bana akıl verir, nasihat ederdin. Bir senin boşluğun bir de tarifini yapamadığım "yitiğimin" boşluğu var küçük kızının, küçük yüreğinde. Fatma ninenin sesi duyuldu: "Rabia'm hadi içeri gir, yatma vakti geldi, üşüteceksin." Yitiğe yolculuk serüveni için "küçük ölüm" gerçekleşmeli, sabah olmalı babaanne, geliyorum.

Güneş ışınlarını gök kubbeye ulaştırılı çok olmuş, kargalar kahvaltılarını yapıyordu. Sabah namazından sonra kahvaltı hazırlıkları başlamıştı. Halim Bey işe, Rabia okula gidecekti. Fatma Nine ve küçük Ahmet evde kalacaklardı. Halim Bey adı gibi uysal, sakın biriydi. Fedakâr bir babaydı. Çocuklarının rızkı için sabah-tan akşama çalışırdı. Rabia kahvaltısını yapmış, akşamdan ütüleyip astığı üniformasını giymişti. Babasıyla birlikte dışarı çıktılar, ayakkabılarını giydiler. Babaannesi işlerinin rast gitmesi için onlara dua edip, onları yolcu etti. Okul yürüme mesafesindeydi. Camiye kadar babasıyla yürüyecek, sonra yolları ayrılacaktı. "Maşallah melek gibi olmuşsun kızım. Heyecan var mı? Evet. Rabbim hayırlısını versin bu yeni başlangıç için. Ortama ayak uydurmaya çalış. Hocalarını can kulağıyla dinle. Sana yakışan şekilde davran." Rabia'nın tamam demesine kalmadan babası avucunun içine harçlığını sıkıştırmış, "Kal sağlıklıca" deyip yanından uzaklaşmıştı.

Nihayet okula varmıştı. Okul bahçesi şen öğrencilerin cıvıltısıyla dolu. Sıra sıra çam ağaçları, rengarenk çiçekler dışarıdan bakana güzel bir görüntü sunuyor bahçe tellerinin ardından. Kendisi gibi giyinmiş öğrenciler farklı farklı yollardan geliyor, okula yürüyorlar. Kimileri servis dolusu geliyor. Araçtan iniyor, içeri giriyorlar. Evet, ilk adımını atıyordu okul kapısından. Aman ya Rabbi! Neydi o öyle? Sanki cennet kapıları ardına kadar açılmış, melekler onu içeri buyur ediyorlar. Sanki aşk meclislerinde

evliyaullahla beraber... Bu ortamın maneviyatı oranın taşına, toprağına varıncaya kadar hissediliyor. Huzur, kalpteki rahatlaşma... Arayıştı ilk adım... Bu keşif için verilen ilk ipucu muydu? Bir anda geldi ve gitti.

“Rabia!” Seslenen can dostu Asiye idi. İlk ve orta kısmı beraber okumuşlardı. Yedikleri, içtikleri ayrı gitmezdi. Gülüşleri, hüznüleri aynı, evleri birbirine çok uzak değildi. Genelde Deli Çay denilen dere kenarında buluşurlardı. Hangi liseye kaydolduğunu da burada söylemişti Rabia Asiye’ye. Can, cananından ayrılır mı hiç? O da İmam Hatip Lisesine kayıt yaptırması için babasına söyleyecekti. Göbekleri bir kesilmişçesine bağlıydı bu iki can yoldaşı. Nil’in melikesi Hz. Asiye kadar cömert, bereketli, fedakâr Rabia’nın Asiye’si.

Adının söylendiği yere kulak kesildi Rabia. Bir el “Buraya!” der gibi havadaydı. Oraya doğru yürümeye başladı Rabia. Gü-lümsedi ona asiye. Hal hatır sorulduktan sonra birbirlerine heyecan durumlarını sormuşlardı. İçi içine sığmayan, hareketli bir yapısı vardı Asiye’nin.

Zil çalmış, sıralar oluşturuluyordu. Eski öğrenciler gayet bilindik bir şey yapıyorlarmış gibiydiler. Yeniler birbirine baka baka bulmuşlardı nereye geçeceklerini. Rabia ve Asiye bunlardandı. Milli marşın ardından sıra halinde sınıflara girilmeye başlandı. Yeni kayıtlı öğrencilerin adları okunuyor, ismi söylenenler sınıflarına gidiyorlardı. “Rabia Sönmezışık, Asiye Yılmaz, Büşra Yanar, Ayşe Kaya...” A sınıfına.

İki arkadaş yeniden beraber olmanın sevinciyle sınıfa çıktılar. Sınıf ikinci katta öğretmenler odasının yanındaydı. Ortadan ilk sıraya oturdular. Sadece kızlardan oluşan bir sınıftı. Herkes yerine yerleşmişti. Beklemeye başladılar.

Öğretmenler yavaş yavaş sınıflara girdiler. Bekleyiş çok uzun sürmemişti. Kapı açıldı, içeriye orta boylu, kilosuna uygun, beyaz tenli, örtüsü muntazam bir bayan girdi. Öğrenciler bu gelenin bir öğretmen olduğunu anlayıp hep birlikte ayağa kalktılar. “Selamün aleyküm” “Aleyküm selam” selam verildi, selam alındı. Herkes sessiz ve meraklı. Öğretmen sınıf defterini inceliyor. Dikkatler onda... Öğretmen kürsüden indi, tahtanın önünde durdu: “ Adım: Ravza Demir. Bu yıl Kur’an-ı Kerim der-

sini beraber işleyeceğiz. İlk dersi ismen ve fikren tanışma olarak görüyorum. Benimle ilgili özel ve genel sorularınızın cevaplarını birbirimizi tanıdıkça, zamanla öğreneceksiniz. ” Herkes sırayla adını ve soyadını söyledi. Öğretmen yeni sorularla ilk derse devam etti. “Bu okula geliş amacınız nedir?” sınıftan ne bir ses ne de bir parmak var. “Peki, o zaman... Yoksa ben seçeyim. Zeytin gözlü, ceylan bakışlı kızımız söylesin.” Rabia’yı işaret ediyordu. Rabia ayağa kalktı. Yüzünde hafif bir pembelik. Başını öne eğdi. İltifatların teşekkürü mahiyetinde bir gülümseme gönderdi hocasına. “Tekrar adını ve soyadını söyler misin?” “Rabia Sönmezışık.” Amaçlı ve bilinçli olarak bu okula gelmedim. Ailemin beni yetiştirme tarzı fikrimi etkilemiş olabilir. Onlar teklif sundu, bende kabul ettim. Kulluk bilinci ve İslam’a dair bilgileri öğrendiğim kurslardan farklıdır herhalde burası. Çünkü bu okul tamamen bu eğitimi vermek için kurulmuş olmalı. ” “Evet, teşekkür ederim. Gayesiz ve hedefsiz olarak yetiştirilmede sizin suçunuz yok. Sizi “boşluğa”, karanlık dehlizlere ittiler. Allah Teala (c.c) bizi yaratırken bize bir amaç belirlemişti. Dünyadaki imtihanları kazanma karşılığında yüz puanlık bir “Cennet”... Herkes cennete ulaşmak için çalışarak, nefesine ve şeytana köle olmayacaktı. Şimdi sizler bu okula geldiniz ve Allah’ın (c.c) size gösterdiği hedef yolunda çalışmalara başlayacaksınız. Artık geçmiş geride kaldı. Yeni başlangıçlar, yeni yolculuklar sizi bekliyor. Hem dünya, hem ahiret için çalışma zamanı gelmiştir. Dünya için vatanına, ailesine ve çevresine yararlı bireyler olmayı amaçlayacak, ahiret içinse “cennet gayesine” ulaşmayı amaçlayacaksınız. İmam Hatipli olmak değişimin ta kendisidir. Bu ilk günkü haliniz ile mezun olduğunuzdaki haliniz arasında değişim ya olacak ya da olacaktır. Sevin, sevmeyin, isteyerek gelin, istemeyerek gelin ama mutlaka iyi yönlü değişimleri göreceksiniz. ”

Bu tatlı sohbeti bir zil sesi bölmüştü. Kimi dışarı çıkmış, kimi sınıfta duruyordu. Rabia ve Asiye bahçeye inenlerdendi. Asiye harıl harıl bir şeyler anlatıyordu. Ama Rabia onu duymuyordu bile. Ravza hocanın etkisinden çıkamamıştı. Nasıl bir hitabetti bu? Ses tonu, davasındaki samimiyeti haykırıyor, birden anne şefkatinin yumuşaklığına inebiliyordu. Ravza-ı mutahhara... Hz. Peygamber (s.a.)’in gül kokusu... Hoca içeri girdiğinde gül kokusu sarmıştı etrafı sanki. Hz. Peygamber aşkı bu kadar mı içine işler bir insanın? “Rabia beni dinliyor musun?”

“Hı, dalmışım ya kusura bakma”. Sohbet aynı sıcaklığıyla devam ediyor. İlk dersin yorumları, değerlendirmeleri yapılıyordu. İkinci ders için zil çaldı. Üç, dört, beş derken sekizinci saati de devirdiler. Hocalarla tanışmışlar, değişik sohbetler etmişlerdi. Eve dönüş başladı.

Evlerine kadar Asiye ile geldiler. Yarın sabah ders saatinde buluşmak üzere ayrıldılar. Fatma Nine ve Ahmet evdeydi. Baba-annesi nar tanesi nur tanesi kızının okulunu sordu. Onun merhameti, bir nebze olsun annesinin boşluğunu dolduruyordu. İslam kültürüyle yaşamış bir kadındı Fatma Nine. “tesettür, hayâ, iman, iffet, namus, ahlak... Hayatını şekillendiren mihenk taşları olmalı. Kur’an hayat, Fahri Kâinat Efendimiz (s.a.)’ in hayatı ise ahlaktı. Neslin muhafazası için ahlak sütunları dik tutulmalı. Çatırtıların hissedilmesi, dinden uzaklaşmaların başladığı gösterir, kızım. Cihan şümul bir imparatorluktu çöken... Kur’an’a sarıl ki ahlakın güzelleşsin.” Şimdi daha iyi anlıyordu bu nasihatlerin sık tekrarlanmasının sebebinin. Aslında Fatma Nine, o farkında olmadan ona koruyucu meleklik yapıyordu. Kulağında biriken bu “öğütler manzumesi” Kur’anî bir yaşayışı şekillendiriyor, ona saflık, ak pak, duruluk ve temizlik katıyordu.

Günler yavaş yavaş ilerliyor, Ravza Hocaya hayranlığı daha da artıyordu. Hocalarının hepsi bir Ravza idi ama onun yeri ayrıydı. Her şeyden önce “samimiyet” vardı yüzlerinde. İki yüzlülük nedir bilmezlerdi. Bir anne kadar şefkatli, baba kadar fedakâr. Kardeşlik ve yardımlaşma... İhtiyaç sahibi öğrencilere kimseye hissettirilmeden yardım ediliyordu. Hayırseverlerin gönüllerindeki zenginlik bu neslin denizine akıyordu. Tutulmuştu Rabia... İmam hatip ruhuna, onun şuuruna...

Her öğretmen bütün öğrencilere aynı ölçüde yaklaşıyordu. Ama her birinin bir “fidanı” da yok değildi. Özel olarak toprağa ekilirdi. “Tohum” sulanır, gerekli gıdalar verilirdi. İçindeki fidan çiçek açtığı zaman meyvelerini verdiği zaman birini daha kazanmanın verdiği mutluluk ölçülemezdi. İşte Ravza Hocanın “zeytin gözlüsü” de bunlardan biriydi. Hz. Meryem’in bakışlarını görürdü bakışlarında. İffet ve zekâ...

İçindeki hazineyi fark etmiş olmalı ki üzerine bu kadar titriyordu. Ona kitaplar veriyor, dergilere abone olmasını sağlıyordu. Yeni ufuklar oluşmasını sağlıyordu körpe zihinde.

Gece aniden uyanmıştı. Kan ter içinde kalmıştı. Rahmetli annesini görmüştü rüyasında. Annesi bembeyaz bir elbise içinde, örtüsünden ak yüzüyle “Sırat-ı Müstakim” diyor, onu çağırıyordu yanına. Yoksa annesi “yitiğinden” mi haber veriyordu? Yitiğini bulma zamanının yaklaştığını hissediyordu ama bu kadar yakın mıydı? Yolculuk için son adım nerede, ne zaman atılacaktı?

Tecvid sınavı sonuçları bugün açıklanıyordu. Aynı zamanda imam hatip okulları’nın kuruluş yıldönümü için program hazırlanmıştı herkes heyecanlı... Rabia ise ayrı bir heyecanlı... Nasıl olmasın ki? Şahsiyetinin oluşmasında emeği geçen Ravza Hoca onlara, onları anlatacak, tavsiyeler verecek, henüz onlar dünyaya gelmeden yaşananlardan bahsedecek... Yedinci saat Kur’an-ı Kerim dersi, sekizinci saat program... Sınav sonuçları açıklanıyor ve Ravza Hoca, sözleri baldan tatlı, gül kokulu Hanım yüksek not alan ilk üç kişiye çam sakızı çoban armağanı hediyeler veriyor. “Ravza Sönmezışık doksan sekiz” Bir ajanda süzülüyor o pamuk ellerden “fidanın” dallarına: “Düşüncelerini yazıya dökmelisin” tavsiyesiyle. Çok seviniyor buna. Çünkü bu düşüncelerde onun payı büyük... Yazacak, değişimleri yazacak. Bir tebessümle teşekkür ediyor hocasına Rabia.

Ve işte sekizinci saat... Beklenen an... Ravza Hoca günün anlam ve önemini belirten konuşmasına başlıyor: “Allahın selamı, rahmeti, bereketi, Yusuf yüzlü, Hazma yürekli, Muhammed ahlaklı sevdalıların üzerine olsun. İmam hatipli olmak peygamber meslektaşlığıdır bir bakıma. Davaya baş koymaktır. Hain ve çekemeyen gözlere inat “sevgi” tohumları ekmek, gül ve karanfil yetiştirmektir. Ağlayan değil sırtı ile sevdasının yeşereceğini bilen “karanfil” olmaktır. Can ile cananı bağlayan aşk köprüsü buradan geçer. Bütün karamsarlıklar ve olumsuzluklar içerisinde “en doğru yolu” bulup Bir’e yürümektir sizler iki mukaddes emanetin hamalları, taşıyıcılarıdır. Kur’an ve sünnet emanetini omuzlarınızdan indirmeyin. Bu okullar halkın okullarıdır. Her tuğlasında halkın emeği vardır. İnsanlığa hizmet davasıyla yola çıkan bu yolcuların ellerini bağladılar. Derece yaptılar olmadı, kırdılar puanları, siyasi bir sembol dediler açtılar başlarını avukat olacak zalimin korkusu olacak, mazlumun ahını savunacaktık, Hz. Ömer gibi... Doktor olacak dertli gönüllere derman olacaktık. Yok saydılar bizi, görmezden geldiler başarılarımızı. “Kim ilim tahsil etmek arzusuyla bir yola girerse, Allah o kişiye cenne-

tin yolunu kolaylaştırır.” hadis-i şerifi ve “İlim Müslüman’ın yitik malıdır. Onu nerede bulursa alsın” hadisi rahlenizdeki rotanız olsun. Sözlerin en güzeli Allah’ın kitabı, yolların en güzeli Muhammed (s.a.)’in yoludur. Birileri yolları çıkmaza soksa da sabredin, Hakk’ın vaat ettiği günler yakındır. Çalışın, çünkü bu necip milletin bu nesle ihtiyacı var. Bir değil bin defa dünyaya gelsem yine İmam Hatip’e gelirim. Sorumluluğunuzu unutmayın. Allah’a emanet olun. Yolunuz hep Sırat-ı Müstakim üzerine olsun.”

Rabia oturduğu koltuğun içinde büzüşmüştü. Dudaklarını kemiriyordu. Hocasının sözleri yankılanıyordu kulaklarında. Meğer “yitik” yanı başındaymış. Ve o sözler... “Bir değil bin defa dünyaya gelsem yine İmam Hatip’e gelirim. ”

Yeniden Yaşamak

Meliha Keskin

Trabzon Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hızla yağan yağmur brandaya sertçe vurarak melodik ses çıkarıyordu. Deniz müthiş bir fırtınayla çalkalanıyor, kabarıyor, ürkütücü sesler yayıyordu. Denizin sesiyle yağmurun sesi birbirine karışıyor, kulaklarına ulaştığında hayranı olduğu doğal bir müzik haline geliyordu. O bundan çok şey çıkarıyordu, yaşlılarına göre yaşadığı ve gördüğü her şey daha fazla anlam yüklüydü onun için.

Bir müddet tutup yavaşça bıraktı nefesini üşüyordu ama onu rahatsız eden bu soğuk değildi bu aksine ona çoğu gerçeği hatırlatıyordu. Bu soğuğa karşı derinde düzenli atan kalbini hissetti, gözlerini kapayıp her atışta yenilenen kanının vücudun her zerresine ulaşarak onu ısıtmasını hissetti. Bu müthiş bir şeydi gülümsedi. Bu kalbi ona hiçbir karşılık beklemeden vereni seviyordu. Kalbi sahibinin aşkıyla doldu, gözlerinden iman kokan sınımsız yaşlar daima “Âmin”lerini sürdüğü yüzünü okşadı. Bir kez daha şükretti, onu bildiği onu sevdiği onun rızası için yaşamayı öğrendiği için.

Bunu nasıl öğrendiğini hatırladı. Keşke daha önce öğrenebilseydi, babası onu imam hatipli yapmasaydı belki hiç öğrenemeyecekti. Hala dumanı tüten, klasik ince belli çay bardağının içinde içini ısıtacak kadar güzel duran çayına uzandı yavaşça. Soğuk parmakları bardağa değince hafifçe ürperdi. Çayını sakın-

ce yudumlarken ve çay iliklerine kadar onu ısıtırken o dört yıl öncesine gitti. Nefret ettiği sabahlardan birini yaşıyordu yine, isyan ve öfke doluydu. Ailesinden nefret ediyordu kendini bomboş hissediyordu. O okula gitmeyi gerçekten istemiyordu. Nefretle formalarını giyip saçlarını gelişigüzel atkuyruğu yaptığını hatırladı.

İkinci yudumu alırken zihni onu başka bir güne götürdü; Hocasının sözleri içine işlemişti o gün sanki gizlice içtiği sigaralardan, ailesinden izinsiz kaçıp gezmelerinden tamamen kural dışı olan elbiselerinden tüm yaptıklarından utandı. “Siz kıymetlisiniz ncsnz” demişti hocası. İşte o gün o konuşmadan sonra zaten yumuşayan kalbi zlvermişti. Okul ıkışı sevdiği arkadaşlardan biri ona yardımcı oluş ve çarşıya gidip bir eşarp yeni bir etek almıştı, o gece ilk namazını acemice kılmıştı ve yeni başlangıcı olmuştu.

nc bir yudum aldığında çoktan kendini eski bir anının içinde buluvermişti bile. Soğuk buz gibi iliklerine işliyordu. Tek başına yürüyordu, yalnızdı ve canı yanmıştı. Nereye gideceğini bilememişti ilkin. Sonra ruhu mu ayaklarını gtrdğiğini bilemeden caminin önünde buluvermişti kendini. Heyecanlanmıştı hem de çok ilk defa bu kadar heyecanlanmıştı hayatında. Edeple girmiş, st kata çıkıştı. Kadınlar için ayrılan abdest alınan kk bölmeye girmiş, soğuk suyla abdest almıştı. Acılarının hafiflediğini hissetmişti o an. Alt kata inmiş kadınlar için ayrılan bölmeye girmişti. Dışarıda bugünkü gibi bir yağmur vardı. İçerde yaşlı kadın oturmuş bir poşetin içinden bir şeyler alıp atıştırıyor biryandan dedikodu diyorlardı. Onları görünce caminin en ucuna gitmişti. İlk önce şükür namazı kılmıştı ardından vaktin namazı olan ikindiye. Ellerini açıp dua ederken kalbindeki acının yavaş yavaş dindiğini hissetmişti. Sonra duvar aydınlatmasının üzerine iliştirilmiş Kur’an-ı Kerim’i görmüştü. Heyecanla uzanmıştı yere otururken iskemle ilişi vermişti gözünün önüne iskemlenin zerine Kur’an-ı Kerim’i koyup diz kmş oturmuştu ve Kur’an-ı Kerim’in kapağını kapatana kadar dizleri acısa da oturuşunu, saygısını bozmamıştı. Okumuştu ilk emre uyarak, okumuştu okudukça okumuştu. Okulda anlamlarını öğrendiği ayetleri mücevherler gibi dudaklarından kalbine dökmüştü ayetleri teker teker. Kur’an-ı Kerim’i kapattığında uyumaya karar verdiği kadınların yerini boş bulmuştu. O an çocuksu bir hüzne kapılığını

hatırladı gülümsedi İmam Hatipli olmanın ona verdiği güzellikle-ri kullanmak başkalarıyla paylaşmak istediğinden gitmelerine çok üzölmüştü.

Dışarı çıktığında kar taneleri kaplamıştı etrafını sanki ne-şeyle karşılanan bir melike gibiydi. Gülümsedi hatırlayınca. Anı-lardan sıyrıldığında çayının bittiğini havanın karardığını fark etti. Denizde sakinleşmişti şimdi dingin sonsuz bir huzur gibiydi ve yavaş yavaş karanlığa gömölüyordu.

Nihayet yapılacak her şeyi yapıp odasına çekildiğinde gün-lüklerin olduğı kutuyu aldı. Onları okumayı çok seviyordu. Eski günlüklerinden birine rastgele uzandı. Bu lisenin ilk yılında yaz-dığı günlüğüydü. Dikkat etmeden bir sayfa açtı. Siyah kalemle özenle yazılmış bazı yerleri gözyaşlarıyla dağılmış yazıyı oku-yunca bu tevafuka gülümsedi.

“Onunla konuşurcasına Kur’an okumak, muhabbetlerin en güzeliymiş. İnsan kendini buluyormuş. Boş insanların kuru mu-habbetleriyle kirlenen kalp ayet ayet temizleniyormuş. Rabbim muhabbetine talip oldum. Mürşidimi gönder seni sevmeyi hakiki iman etmeyi öğrenmek istiyorum. Beni boş ve zararlı olan her şeyden korusun. Kalbimi sen yarattın ve ben şimdi tekrar onu sana vermek istiyorum. Kabul eder misin Rabbim?”

Bu birkaç saat önce hatırladığı günün akşamı huzurla yaz-dığı sayfaydı. Rabbi duasını kabul etmiş. Ona gerçek bir imam hatipli olmayı nasip etmişti böylece korumuş ve farklı nitelikli yetişmişti. Yavaşça yatağına girdi gözlerini kapadı. Düşünceleri onu sürükledi. İmam hatipli olmak belki de ona verilmiş en bü-yük nimetti. O sadece dört yıl imam hatip formasını giymemişti. Bir kere İmam Hatipli olmuştu ve ömrünün sonuna dek her ha-reketinde bunu hissedecek, imam hatipli olacaktı. Bunu biliyor-du buna inanıyordu dolu dolu yaşamıştı, coşkuyla gururuyla ruhuna işleyen inceliklere... Rabbi onu saf bir zümrüt gibi kıy-metli yaşamıştı. İmam hatipli olmak ise onu işlemiş müthiş bir cevhere dönüştürmüştü. Gençliği heba olmamıştı hayatı boyunca sadece İmam Hatipli olduğu için başkalarının tadamayacağı duy-gular tatmış, üzerine görünmeyen bir koruma almış. Huzurla uykuya daldı yüzünde bir gülümseme vardı. Çünkü o İmam Ha-tipliydi. Ve bu onu her zaman mutlu etmişti hep de öyle olacaktı biliyordu.

Bugün 28 Şubat

Melike Yıldız

Bursa İpekçilik Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Allah şöyle buyurur:

‘Ayrılın bir tarafa bugün, ey suçlular!’ ”

1

Gecenin bana verdiği huzur şaşılacak bir şey değil aslında. Herkesin nazarında korku olurken gece, bu benim için hiçbir zaman geçerli olmadı. Herkes gecenin, siyah örtüsüne bürünüp, sessizce tüm olanları seyretmesinden şikâyet ederken, aksine bu sessizlik benim düşüncelerimi derinleştirdi. Çünkü siyah örtü tesettür demektir, sükûnet asalet demektir. Allah’a en yakın olabileceğimiz andı gece, belki Efendimiz (s. a. v)’i görebileceğimiz zamandı. Gece tüm güzelliklerin kucaklayıcısıydı. Tıpkı Âlemlerin Rabbî’nin Habîb’ini ilk kucaklayan olduğu gibi... Bu yüzden ki gece, güneşin bize yüz çevirmesi değil, Rabb’in kucak açmasıdır. Ben inanıyorum ki, bu gece de bize güzellikler getirecek ve ben yine inanıyorum, yarın her şey daha güzel olacak.

2

Yaklaşık 1, 5 senedir etrafta konuşulanlar bir gün gerçekleşecek mi, bilmiyorum. Müdür her sabah yaptığı “Derste örtülerinizi açın” uyarısından ileri gidecek mi, ileri gitmek zorunda kalacak mı, bilmiyorum. Bunlar olursa ne olur, bunu da bilmiyorum. Ama korkmuyor da değilim. Babam da korkuyor. Bu yüzden artık haber izlemiyor. Her sabah sınıksız sarılıp öyle uğurluyor beni. Başlarda garipsemiş olsam da şimdi babamın sıcacık kollarına tutunmadan çıkamıyorum yola. Her gün kulağına eğilip “Her

şey daha güzel olacak” diyorum. Rahatlıyor “Biliyorum” diyor. Sonra ne olabilir ki diye düşünüyorum. Kim ne kadar ileri gidebilir diyorum. Bunun cevabı da diğerlerinden farklı değil: “Bilmiyorum”. Kim bizden ne istiyor. Kim Allah’ın emrinden ne istiyor? “BİLMİYORUM”

3

Birden her şey durmuştu sanki. Zaman, olanlara tanıklık etmek istemezcesine ilerlemeyi reddediyordu. Kulağımda çığlıklar yankılanıyordu. Dünya, kulağımda yankılanıyordu. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Tepkilerim sıfırlanmıştı adeta, kıpırdamıyor, cevap veremiyordum. Tıpkı sınıftaki herkes gibi, tıpkı okuldaki herkes gibi donakalmıştım. Terörle mücadele, emniyet amirleri, polisler, askerler... Etraf cehennem meydanına dönmüştü. Tehdit amaçlı havaya sıkılan o birkaç kurşun, tüm herkesin kalbini yavaşça delmişti. Örtüsünü açmakta direnenler neredeyse sürüklenerek bahçeye çıkarılmıştı. Birden etrafımızda bir çemberin oluştuğunu fark ettim. Hocalarım, ağabeylerim, kardeşlerim... Kolları sımsıkı kenetlenmiş, etrafımızı sarmıştı. Kalpleri sımsıkı kenetlenmiş, âlemi sarmıştı adeta. Sanki Bedir Ashabı inmişti göklerden. Sanki Efendimiz (s. a. v) o mübarek elleriyle başörtümüzü tutuyor, bizi koruyordu. Kendimi hiçbir zaman bu kadar yakın hissetmemiştim Habib’e. Ellerimi onun elleri üzerine koyup örtümü korumuştum. Ağlıyordum, korkudan ya da sinirden, nefretten ya da sevinçten, sadece ağlıyordum. Kan revan içinde dağılan bu çember için, şeytanın esir aldığı bu bedenler için, örtüm için, Efendimiz (s. a. v) için ağlıyordum. Örtümü başımdan, onurumu bedenimden çekmek isteyen o kirli ellerden kaçıyordum, kaçıyordum.

4

Hayır, hayır, kızgın değilim. Düşündükçe anlıyorum ki gözyaşlarımın sebebi nefret değil. Biliyorum, bir daha asla normal olamayacağım. Herkes gibi koşup eğlenemeyeceğim. Belki bir daha yürüyemeyeceğim. Ama ne bana çarpan kamyon şoförüne ne de peşimden koşan o askere kızgın değilim. “Şeri’at’e hayır” sloganlarıyla sokaklarda yürüyen o kadınlara da kızgın değilim. Bize bunları yaşatanlara, “Bu olay bin yıl sürecek. Bunların kökünü kazıyacağız” diyen başbakana da kızgın değilim. Elllerinde silah ve coplarla okulumuzu basan insanlara da kızgın değilim.

Sadece merak ediyorum, neden? Bu yaşananlar neden? Bize duyulan bu nefret neden? Dinimizi yaşamak istiyor olduğumuz için mi yaşıyoruz bunları? Okumak istediğimiz için mi, imam hatipli olduğumuz için mi, tüm yanlışların içinde tek doğru olduğumuz için mi? BİLMİYORUM.

5

Bildiğim tek bir şey var ki onlar bizim gecemizi de çalmaya çalışıyorlardı; tesettürümüzü, asaletimizi, kurbetimizi... Gecenin siyah örtüsünü gözlerine perde yapıyorlardı. Fakat bir gün elbette çekilecek o perde, işte o gün sahnede kalanlar sadece kalplerinde Kur'an-ı Kerim'i, başlarında örtülerini taşıyabilenler olacaktır.

Umut

Huri Baysal

Trabzon Anadolu İmam Hatip Lisesi

A ile B şehirleri arasındaki mesafeyi nasıl bulacağımızı öğreten öğretmenler aslında arasındaki mesafeyi değil, şehirlerin birbirine olan hasretinin derinliği öğretiyorlar. Hasret, yolun sonunu bulamayacağımız kadar uzak, yol içinde umudu gizlemiş. Umut, uzak. Karanlığın ardına gizlenmiş umut, yakabileceğim tüm ışıkları söndürmüş. Belki de küsmüş.

Öğrendiğimiz her şeyi hayatımızın her alanında kullanmamız gerekiyordu. Öğretmenlerimiz, bize kıvdıklarında bunu haykırmak geliyordu içimden. Bağıramazdım... Çünkü öğretmenlerim baba gibiydi. Onlar bize hayatı öğretiyorlardı. Bağıramazdım çünkü onların hakkı ödenmezdi. Sonu gelmeyen cümle gibi, noktayı arardım. Ama kurallara göre bitmeyen cümlelerin ardına virgül koyulur. Ben virgüllerimi silmek, nokta koymak isterdim. Bağıramadıklarım, bitiremediğim cümlelerdi.

İmam Hatip'te geçen günlerim hayatı öğrenmek gibiydi. Hayatta kalma mücadelesi vermiş her öğretmenin bize verebileceğini almaya ve onları hayatta kullanmaya çalışırdık.

Her şeyin başladığı gün, yorulmayı öğrendiğimiz gündü. Eymen Hoca ilk defa dersimize girmişti. Bir kâğıt verdi. Bu kâğıda şu an aklınıza gelen en güzel anılarınızı yazın, kendinize ait olanları yazın, korkmayın bunları sizden başkası okumayacak,

dedi. Biz de yazdık. İçimizdekileri döktük kâğıtlara. O kadar güven vericiydi ki Eymen Hoca'nın gülüşü, içimizi ısıttı. Isınan kalbimiz gevşedi, aktı kâğıtlara. Kalbimizin ihtiyacı varmış gibi dertleştik karşımızda olmayanla. Güvendik. "Şimdi bunları yüksek sesle okuyun" dedi aniden. İtiraz ettik. Bir anda bağırdı bize Eymen Hoca: "Nasıl kendinizle ilgili şeyleri sesli söylemeye cesaret edemezsiniz? Siz dininizi doğru öğrenmek ve öğretmek için bu yola çıktınız. Kendini ifade edemeyen, nasıl amacına hizmet eder, amaç uğruna ter dökmeniz gerekir. Amaç uğruna uykusuz kalmanız gerekir gecelerce. Amaç için kendine ait her şeyi fısıldayabilmen gerekir çevrendekilere."

O zaman yorulmaya başladık işte. Kendimi öyle bilinmezliğin içinde buldum ki, nerdeymişim ben? Kendime ait olan kendimindir. Neden etrafımdakilere fısıldayayım ki bunu? O anda beni duyan Zeynep: "Kendini tümüyle fısıldamayacaksın, yaşadıkların anlatabileceğin şeyler olmalı. Ona göre yaşamalısın hayatı" dedi.

Bir gün Sevim ağlayarak geldi okula. Gözleri öyle şişmişti ki gece hiç uyumadığı ve sürekli ağladığı belli oluyordu. Rüyasında yıllar önce kaybettiği annesini görmüş. Tam bu arada Nihat Hoca geldi. Sevim'in vaziyetini görünce sanki kalbinden geçenleri bize söylemeye ihtiyacı varmış gibi içten konuşmaya başladı: "İnsanlar korkaktır, mutlaka bir şeyden korkar. Buna insanın zayıf noktası denir. İnsanlar acımasızdır. Çevresindeki insanları üzen, kıran hatta zalimce katleden yine insandır. Ama insanlar çaresizdir. Ne olursa olsun, hayatta ne yaparsa yapsın insan ölecektir. Ölüm bir gün hepimizi bulacaktır".

Nihat Hoca'nın kimsenin bir şey söylememesine rağmen konuya bu şekilde girmesi hatta olayı tam anlamıyla görmesi beni çok şaşırtmıştı. İnsanlar yaşadıklarıyla yeni tecrübeler kazanırlar. Karşılarında gördükleri sorunları, hemen kavrayabilmeleri ve yorum yapabilmeleri bundan kaynaklanır. Yarım asırdır ömür tüketen Nihat Hoca bir insanın hangi konuda teselli istediğini kavrayabilmişti.

Nihat Hoca'nın yaptığı bu konuşmanın ardından haftalar geçti. Sevim, bir gün kulağıma "Kim bilir belki bir gün pencereden kalbimi ısıtan bir güneş doğar" dedi. Neden bir anda bunu

söylediğini sormadım. Onun, o samimi gülüşüne aynen karşılık verdim.

Dibe vurmuş gibiydik. En yoksullardan, en çaresizlerden, en kimsesizlerdendik. Bu halimiz içler acısıydı. İşte Eymen Hoca bizi böyle buldu. Yorgun, bıkkın... Hayata alaycı bakışlarımız onun daha da sinirlenmesine neden oluyordu. Sinirlendikçe bize nasihat veriyordu. Kalbimizi bir demir gibi işlerdi adeta ve o senenin sonunda istediği kıvama geldiğimizi söyledi bize. İstedigi gibi işlendiğimizi ve bundan gurur duyduğunu söyledi.

Tatil geldi, geçti. Günler birbirini kovaladı. Öyle ki takip edemez olduk. Okul dönemi başladı yine. Okula geldiğimiz gün Eymen Hoca bizden daha heyecanlıydı. Derse girer girmez bize kâğıt verdi. Bu sefer ki ders çalışma programıydı. Programa uyarsak her şeyin yolunda gideceğini, amacımıza ulaşabileceğimizi söyledi.

Zaman su gibi akıp geçti. Program başköşede ben yorgun halde saate baktım. Çok geç olmuştu. Yatağa yöneldim ki telefon çaldı. Arayan Deniz'di: "Eymen Hoca, kaza yapmış".

Hastaneye gittiğimde çok geç kalmıştım. Eymen Hoca, geçirdiği trafik kazası sonucu hayata gözlerini yummuştu. Bütün sınıf ordaydı, herkesin gözünde yaş, yüreklerinde acı, ayakta durmakta zorlanıyorlardı. O geceyi Deniz'in evinde geçirdik uyumadan, kimsenin sesi çıkmadan. Öylece baktık birbirimize. Zeynep fisıldadı "Eymen Hoca ne derdi, amaç mutluluktur. Her yolu denememiz gerekir. Ama ilk önce sabır gerekir. Sabırlı olmamız gerekir kızlar" dedi.

Ayrıldık sonra birbirimizden, ayrılık soğukluk getirdi kalbimize. Eymen Hoca'nın işlediği bu kalpler daha şekil olmaz oldu. Her birimiz farklı amaçlar için farklı şehirlerde kurduk hayatımızı. O şehirlerin arasındaki mesafeyi öğreten Eymen Hoca şunu hesaba katmamıştı; ya içimizi umutsuzluk kaplamışsa hala kurtuluş var mıydı?

Dine Teşvik

Hilâl Ziya

Gönen Anadolu İmam Hatip Lisesi

BÖLÜM 1 “Hayat her zaman planladığımız gibi gitmiyor”

KIZIL FIRTINA

(Az sonra evde kıyametin kopacağını nerden bilebilirdim ki? Bilseydim söyler miydim acaba ?)

Kulaklıklarımı çıkarıp yere atıyor babam. Neler oluyor bu adama böyle? Onu kızdıracak ne yaptım ki?

– Bircee!

Eyvah şimdi kavga çıkacak

– Ne oldu baba?

– Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun kızım, ne bu karne? Bu karnenin hali ne? Ben seni okula toto– loto oyna diye mi gönderiyorum? Yılda 7 milyar be insafff!

– Yeter ama baba ya 7 milyarmış... Senin için 7 milyar denizde bir kum tanesi kadar. Bana mı sordun vermeseydin!

Bunları söylememle yanağıma inen tokadın acısıyla yanıyor yüzüm.

– Haddini bil!

Odamdan çıkmasını beklemiyorum bile... Elim yüzümde sesleniyorum

– Annee, Aslı’ya gidiyorum ben, aramayın beni!

Annemin cevap vermesini dahi beklemiyorum. Sokağın yolunu tuttuğum gibi Aslılardayım. Annesinin evde olmayışı işime geliyor. Akşama gönlümüzce eğlenebiliriz... Akşamüzeri sokaklara akıyoruz bizim beşli. (Aslı, Tolga, Emir, Cemil ve ben)

Bugün de Aslılarda kalsam aslında hiç de fena olmaz. Orada özgürüm... Ama ne çare ki eve dönüyorum. Eve geçtiğim gibi kapıyı kilitliyorum. Anne ve babamla bir hafta boyunca konuşmuyorum yemeklerimi de babaannemlerde yiyorum beni merak ediyorlar mıdır? Aman bana ne? Eve girmeden Tolga’yla sokak başında buluşuyoruz.

– Neyin var senin?

– Önemli bir şey değil...

– Lütfen diyorum! Lütfennn!

– Görüşürüz, deyip ilerliyorum. Kendimi bu aralar şımartmaya ihtiyacım var. Bahçede ki buz gibi suyun kollarına kendimi bırakıveriyorum. Babam daha gelmemiş. Olacaklardan habersiz Mavi pufuma oturup babamı bekliyorum. Oda kapım sertçe açıldı. Babam, içeriye girip masamın üzerinde duran telefonumu alıyor. Peşinden salona doğru gidiyorum

– Babaa ver telefonumu!

(dııı dıııı) Bir yeni mesaj. Olamaz, Tolga’dan... Olanca kavganın ardından gönlümüm almak için kim bilir neler yazmış olmalı? Mesajı okuyan babam çıldırıyor

– Nerimaaan! Gel bak gel, gel. Gel de kızının marifetlerini gör!

Telefonu anneme uzatırken babamın elinden çekip alıyorum. Babam elimden alabilme çabasında. Ben çekiyorum, babam çekiyor. Telefon yere düştü. Koşup almak ya da sonuçlarına katlanmak... Karar vermeye fırsat bulamıyorum bile telefonu ayağımın altına alıp eziyorum. Annem çıldırmış bir halde beni kendime getirmek için yanağıma tokatlar savuruyor.

– Bana bak Birce Hanım! Eğer evlenmeye çok meraklıysan verelim yavrum seni, al git çeyizini.

– Anneeee!

– Ne var nee!

– Aklına başına al, o adam senin için didinip duruyor. Hırkasının altındaki fotoğrafları çıkarıp önüme atıyor.

– Babanın daha bunlardan haberi yok! Ama tez zamanda olur.

BÖLÜM 2

ÇATIŞMA “Çocukluğumun gökyüzü cenneti ve meyve bahçesi...”

Her ikisi de çok özeldi”

SBS sonuçları açıklandı; 323, 302 Özel Spor Lisesi için iyi bir puan. Babamla konuşmak için (mavi) çalışma odasına giriyorum. Az sonra babam geliyor lacivert koltuğuna geçtiğinde hemen konuya giriyorum.

– Ankara Mustafa Gencer Özel Spor Lisesi

Şöyle bir beni süzüyor ve:

– İki sokak alttaki İmam Hatip Lisesi. Ben de orada okudum, hocaları harikadır.

– Hahahahaaaaa, ay baba âlem adamsın.

– Affedersin kızım. Burada meddahlık yapmıyorum niçin gülüyorsun?

– Ciddi olamazsın baba.

– Yooo, gayet ciddiym. Haa bu arada hocalarınla görüştüm, kayıt için bir ara uğrarız. Aramızda tatsız şeyler geçse de evladım senin iyiliğin için bu.

– Babaaa. İmalı imalı yüzüme bakıyor. Böyle bir haksızlığı bana yapamaz, yapmamalı. O mavi oda (çocukluğumun gökyüzü cenneti) kararıyor gözümde. Duvarlar üzerime geliyor.

Allah'ım ne suç işledim ben?

– Ben o okula gitmem, gitmem, gitmem!

Kapıyı çekip odama geçiyorum. Aslı'ya haberi vermek için telefon açıyorum. Benden önce heyecanla atlıyor. Bir iki laflıyor.

– Yarın Ayvalık'a gidiyoruz. Deniz, güneş, kum harika olacak. Geliyorsun değil mi?

– Gelmiyorum ben.

– Neden?

– Dediğimi duydun Aslı, diye yineliyorum.

– Niye gelmiyorsun ne oldu?

– Boşver. Bozuğum bu aralar. Ayrıca yeni bir okula gideceğim.

– Ciddi olamazsın, öyleyse söyle bakalım nereye?

– İmam Hatip.

Bir gülüş patlatıyor.

– Şişşt... Birce kendinde misin sen? Oraya gidip imamiye mi olacaksın? Birce ve İmam Hatip. Bu iki kavramı yan yana getiremiyorum.

– Hadi size iyi eğlenceler, deyip telefonu kapatıyorum.

Bilgisayarımı açıp arama motoruna tıklıyorum İMAM HATİP. Burası nasıl desem, farklı bir dünya. Muhafazakâr görünümü sessiz bir yer gibi. Çocukluğumda babamla el ele meyve bahçelerinde gezerdik. Tüm fidanları tanıttırdı bana. Masum sorularımı yanıtlardı önce sonra eğilip usulca kulağıma “Benim kızım büyüyünce okula gidecek. Orada hepsini öğrenip okuyacak” diye fısıldardı. Çocuksu düşlerimi mavi gökyüzünde bir de sımsıkı tuttuğum babamın ellerinde bırakmıştım. O günler çok güzel ve bir o kadar da özeldi. Dünyanın en güçlü adamı olan babam şimdi beni bu okulda mı okutacak? Yok, yok bu bir kâbus olmalı.

BÖLÜM 3

KARAR VAKTİ *“Hayat denen uzun yolun keskin virajındayım.*

Acaba ne yöne yürüsem”

Ve maalesef okuldayız. Müdür bey’le tanışıyoruz önce “Bülent SAYIŞMAN” Aslında okul fena değil. Elbet kendimi denk birini bulurum öyle değil mi? Neyse artık spor okulu yattı. Önümde daha 2 ay var. Bu 2 ayı gönlümce değerlendirmeliyim. Eve gittikten sonra valizlerimi hazırlıyorum. Önce Bolu Abant sonra Karadeniz kıyıları... Yaz boyunca gezeceğiz. Gitmemize yaklaşık 1 saat var, annem beni çağırıyor. Aslı gelmiş. Odama geçip sohbet ediyoruz. Biraz sinsice gülümsüyor, sonra diyor ki:

– Sana bir hediye aldım.

– Ne lüzum vardı.

Paketi açmamla yere fırlatmam bir oluyor.

– Aslı, sen beni ne sanıyorsun? Ben eğer o okula gidiyorsa, bu bez parçasını kafama takmak için gitmiyorum. Şimdi ya kalkıp gidersin ya da ağzını toplayıp...

Kendimi zor tutuyorum, ya sabır. Babamın eve gelmesini beklemeden büroya gidiyorum, kapıyı sertçe kapatıp siyah koltuğa kuruluyorum.

– Baba... Ben özgür olmak istiyorum.

– Yani evladım?

– O okula giderek özgürlüğümü kısıtlamana göz yumamam.

– Özgür olmak istiyorsun haa? Özgürlük geniş olan meşru dairede insanlığın ve insanca yaşamanın hizmetinde olmak demektir. Özgürlük; müspet tarafa alabildiğine uzayıp giderken menfi tarafa set çeken bir yaşamın adıdır. Özgürüm, diye dilediğin gibi yaşarken başkasının hakkına zarar vermek, topluma yöneltilmiş bir cinayettir. Bunlar iddia değil haktır. İnsan başkasının hürriyetini başladığı yerde kendi hürriyetini bittiğinin idrakinde olmalıdır. Şimdi karar senin.

Allah'ım kocaman ellerine minicik yüreğimi bıraktığım babam nerede? Ben çocukluğumun masum düşlerini eski babamı istiyorum. Ve karar şimdi benim mi?

BÖLÜM 4

HUZUR *“Gerçek huzur nerede?*

İçimizde ki cevherde mi yoksa dışımızda ki yanlışlarda mı?

Sonbahar hazan yapraklarını savururken ilk dersimdeyim. Ders Kur'an-ı Kerim.

“Zerre ağırlığınca iyilik yapan onun karşılığının görürZerre ağırlığınca kötülük yapan da onun karşılığını görür.” (İsra 6/2)

Yüce kitabımın kapağını ilk kez kaldırıyorum. Aman Allah'ım! Ne kadar güzel. Harflerin kelimelerle bütünleşmesi muhteşem. Bilindik bir melodinin tatlı nağmeleri içimi okşuyor; büyülenmemek elde mi? Bana ne oluyor böyle yoksa etkileniyor muyum? İçimde bir boşluk vardı sanki, onu mu tamamlıyorum? Bildiğim kadarıyla okumaya başlıyorum. Ne kadar biliyorum ki?

Günler geçiyor ve ben değişiyorum. Aniden parmağım havaya kalkıyor.

Ne hüsrandır bu Allah'ım? Hayalim ürperiyor cidden! Hitabet sınıfında hocamı bekliyorum. Aylardır ruhuma renk katan hocam masasına geçiyor. Gözlerinin derinliklerinde kayboluyorum. Dudaklarından dökülen sözcükler adeta beynimin işlevini yitirmesine sebep oluyor.

“Çırpınmadadır, en acı burhanlar içinde, girdâbı cehennem olan al kanlar içinde!

İmansızlığın insanlığa düşmanlığı vardır

Yamyamlara düşman okuyan bir canavardır!”

Kur'an-ı Kerim çalışmak için babamla birlikteyiz. Artık ona eskisi gibi kızmıyorum. Bana kendinin de bu yollardan geçtiğini anlatarak rehber oluyor. Canım babam ben seni anlayamadışım.

“Gönül ikliminde doğdukça hidayet güneşi,

Geceler gündüz olur; işte bu imanın işi!”

Bu okuduğumuz kimbilir kaçınıcı şiir. Artık gerçek mutluluğun imanda gizlendiğini anlıyorum. Her geçen gün okumakta zorluk çektiğim Kur'an'a dört elle sarılıyorum. Kısa süre zarfında yükümlü olduğum duaları ezberleyip hocama sunuyorum.

Toprak ÖNCEL ne demiş? : “Bir münkirin iç âlemi; çöller gibi ıssız ufkunda belirmez: Ne güneş, ne ay; ne de yıldız!”

Sanırım ben gerçek huzuru bu okulda –İmam Hatip lisesi’nde–

Günler ne günlerdi. İlkokulda başlamamış mıydı her şey? Hayallerim... Kendimce bir çıkmazın içerisindeydim ama şimdi... Şu anda attığım her adıma İmam Hatip Lisesi’ne borçluyum. Şu anda yanımda annem yok. Evet, babam da yok. Ama âlemlerin Rabb’i var. O her şeye yeter!

“Annelik hissi, gönülden silinip gitmekte,

Anne evladına her vakit ter etmekte!

Yetişen gençliğin kalbini kan bürüyor,

Kaç asırlık cemiyetler bu sebepten çürüyor!

Ufku bitmiş ve felaket dolu ve korkunç devrin,

Yıkılış sonu, ahlakı çöken kitlelerin...”

Babacığma...

Esra Bozdoğan

Kahramanmaraş Anadolu İmam Hatip Lisesi

Canım Babacığm;

İnsanlar her düşen takvim yaprağında bir gün daha olgunlaşır demiştin bundan yıllar önce. Meğer ne kadar da doğruymuş. Nasırlı ellerinle avucumu kavrayıp, “hadi bakalım gidiyoruz” demiştin, nereye diye soramamıştım bile. Hâlâ aklımda, tebesüm eden dudakların, kendinden emin yürüyüşün. Biraz yürüdükten sonra hafifçe eğilip gözlerime bakmıştın. Nasırlı ellerin saçımda, yüzümde rüzgâr gibi dolaşırken hafiften kaşlarını çatarak işte geldik demiştin. Büyük bir kapının önündeydik. Kocaman bir bahçeye açılıyordu bu kapı, insanı ürküten ama bir o kadar da dinlendiren bir bahçeydi. Kocaman çam ağaçları sarmıştı bahçeyi, sanki bir anda dile gelip geçen yılları anlatacak gibiydiler. Geçen yılların en büyük şahidi onlar değil miydi? Başımı hafifçe kaldırdığımda anladım nerede olduğumuzu. Kapının üstünde büyük harflerle “ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ” yazıyordu. Büyümüştüm artık. Ortaokulu takdirle bitirmiş genç bir kız olmuştum. Şaşkındım, evimizin yanı başında lise vardı ve bütün arkadaşlarım da oraya kayıt olmuştu. Şaşkınlığım yerini kızgınlığa bırakmıştı o an.

Liseli olmuştum artık. Büyümüştüm. İçimde garip bir sevinç vardı ama bir o kadar da üzgündüm. Arkadaşlarım gibi evimizin yanındaki liseye gideceğimi düşünmüştüm. Neden bura-

dayız diye soramamıştım, soramadıkça elini daha sıkı tutmuş-tum. Sen ise her şeyin farkındaydın biliyorum. Çünkü böyle za-manlarda o sert bakışların yerini merhamete bırakır, dudakla-rında hafif bir gülümseme olurdu. Kayıt işlemi bitmişti ve okul-dan çıkacağımız anda gel bakalım deyip yaşlı bir çam ağacının gölgesine oturtmuşsun beni. İçime sığmayan sorularım vardı biliyordun. Ve bunu bildiğinde bana hep böyle bakardın, hadi sor der gibi. Kısık bir sesle iki kelime çıktı dudaklarımın arasından neden buradayız?

– Artık büyüdün ve liseye gideceksin?

Evimizin yanında lise vardı. Burası uzak, üstelik arkadaşla-rımın hepsi oraya kayıt oldular. Ben neden buraya kayıt oldum baba?

O an sanki dinlemiyordun, yanımda değil de çok uzaklar-daydın kim bilir belki de çocukluğunla buluşmuşsun o yaşlı ağa-cın altında...

Bu ağacı görüyor musun? Bu ağaç bizim öğle yemeğimizi yediğimiz yerd, üç kişiydik. Ertuğrul, ben ve Sadık ağabeyimiz. Sadık ağabey üçüncü sınıftaydı, Ertuğrul'un ve benim manevi ağabeyimizdi. Her öğle arasında bu ağacın altında buluşur evden ne getirdiysek onu yer muhabbet ederdik. Dakikalar nasıl geçer anlayamazdık. Ertuğrul öz ağabeyimizden öte olmuştu. Bize iyi olan her şeyi sevdirmişti. Bir karıncaya merhamet, çalıların ara-sında yetişen bir çiçeği görüp ona hayret etmeyi ondan öğren-miştik. Güzel olan her şey bizim için rabbimden gelen bir lütuf derdi hep.

Sen de bana rabbimden bir lütufsun kızım, tıpkı çalıların arasında yetişen o küçücük çiçek gibi. Burası neresi dedin ya az önce. Burası kardeşliğin, sevginin yaş farkı olmadan büyükle küçüğün birleştiği yer. Gönül kapısının sonuna kadar açılıp hu-zur gemisinde yolculuk yapacağın yer. Şu merdivenlere bak o merdivenler mescide iniyor. Merdivenlerin sonundaki kapı seni muhabbete çağırıyor bak. Rabbinle olan muhabbete... Dileklerini iletip dertlerini anlatman için...

Burada duyduğun sözler sana biraz yabancı gelecek, sokak ağzından çok öte, bambaşka, seni alıp en uzak diyarlara götürecek. Kur'an'la buluşup onunla dinleneceksin. Susadığın an su gibi

gelecek, acıktığın an ekmek gibi... Arkadaşların mı? Burada kurduğun arkadaşlık büyüyecek ve yerini dostluğa bırakacak. Gün gelecek bir bakmışsın kardeşten de öte olmuşsunuz.

Ellerimi tutup kurduğun bu cümleleri nasıl unuturum. Seni aylarca anlayamamış içten içe kızmıştım. Düşen takvim yaprakları olgunlaştırırken farkına vardım sözlerinin anlamını. Seni az kırmadım, biliyorum neden buradayım diye ağlarken... Bana da hak ver burası ortaokuluma benzemiyordu. Bu garip ortam kendini yavaş yavaş sevdiren vazgeçilmez hale de getiriyordu adeta... Şimdi sana bunları söyleyememek, sana teşekkür edememek ne acı. Okulumu hayalimdeki gibi bitirdiğimi anlatamamak... Babacığım liseyi birincilikle bitirdim diyip onur duyamamak...

Çalıların arasından yeşerip boy verdim babacığım... Kötü olan her şeye inat, güzellikleri görüp şükretmeyi öğrendim. Merhameti yüreğime yer ettim. Sana bu mektubu o yaşlı çam ağacının altında yazıyorum. Yıllar geçti ama içimde özlemin hiç bitmedi... Çok uzaklardasın biliyorum, mektubum ise nasırlı ellerinle hiçbir zaman buluşamayacak... Ben senin yurdunda senin yolumdayım.

Sen rahat uyu babacığım mekânın cennet olsun....

Kızın ...

Sen Kimsin?

Nihal Çelik

Malatya İmam Hatip Lisesi

Genç çocuk, çalar saatinin ısrarcı sesi ile uyandı. Elini yüzünü yıkayarak, okul formasını giydi. Burnuna gelen enfes kokuları takip ederek mutfağa ulaştı. Annesi her zamanki gibi erkenden kalkmış, ona kahvaltı hazırlıyordu. "Günaydın oğlum!" Kadının sesi, sabah olmasına rağmen canlıydı. "Günaydın anne" dedi çocuk gülümseyerek. "Hadi kahvaltıya!" dedi kadın yüzündeki gülümsemeyi silmeden. Genç çocuk gülerek masaya oturdu...

Kapıda ona el sallayan annesine gülümsedi ve yürümeye başladı. Genç çocuğun aklında bugünkü Arapça sınavı vardı. Çok çalışmıştı ve annesinden dualarını almıştı. Ama yine de içi rahat etmiyordu. Genç çocuk yolda yürümeye devam ederken acı bir çığlıkla düşüncelerinden sıyrıldı. Etrafına bakıp sesin geldiği yeri aradı ve sonunda yerde acı içinde yatan küçük çocuğu gördü. Koşarak çocuğun yanına vardı. Yerde duran bisikletten ve ekmeklerden gözünü ayırarak küçük çocuğu yerden kaldırdı. "İyi misin?" dedi parçalanmış dizini ve elindeki sıyrıkları incelerken. Çocuk hıçkırıkların arasında "Bi bisikletten dü- dü- düştüm" dedi. "Tamam gel hadi" dedi genç çocuk ve elini omzuna alarak onu kaldırıma çıkarttı. Çantasından su şişesini çıkardı. Çocuğun elini, yüzünü ve yaralanan bacağı yıkadı. Küçük çocuğun hıçkırıkları dinmiş, nefesi düzenli bir hâl almıştı. "Şimdi nasılsın?"

dedi genç çocuk şişeyi çantasına yerleştirirken. "İyiym" dedi küçük çocuk. Genç çocuk kalkıp yola doğru yürüdü. Yerdeki ekmeği kaldırdı ve düzelttiği bisikletin sepetine koydu. Kaldırımı, yüzünde hiç eksik olmayan gülümsemesi ile geldi. "Adın ne bakalım?" dedi samimi bir şekilde. "Ahmet" dedi çocuk başını öne eğerek. "Bana evini gösterebilir misin Ahmet?" dedi genç çocuk. Ahmet başını aşağı yukarı sallayıp en yakındaki binayı gösterdi.

"Ahmet! Ne oldu yavrum?" dedi evden çıkan kadın telaşla. Genç çocuk "Oğlunuz, bisikletten düştü-" diye başladı ama Ahmet araya girdi. "Bana yardım etti anne. Düşünce dizim yaralandı ve o bana yardım etti." dedi. Genç çocuğa teşekkür ederek hızla evine girdi. "Çok sağ ol evladım. Allah senden razı olsun" dedi kadın genç çocuğun elinden ekmekleri alırken. "Önemli değil" diyen genç çocuk merdivenlerden inmeye başladı. Kadın ardından "Evladım!" diye seslendi. Genç çocuk arkasını dönüp kadına baktı. "Böyle iyi bir insan gördüğüme şaşırdım. Sen kimsin?" Kadının merakı yüzünden okunuyordu. Genç çocuk ne diyeceğini bilemiyordu. O kimdi? Onu kendi yapan gerçek neydi? Çocuk derin bir iç çekti. Bilmiyordu. Bir şey söylemek yerine merdivenlerden inmeye devam etti. Kadın genç çocuğun ardından merak ve duyduğu minnet ile bakakaldı...

Genç çocuk hızlı adımlarla ana caddeye çıktı. Saatini kontrol etti ve adımlarını daha da hızlandırdı. Saatin ilerlemesinden dolayı yürüme şansını kaybetmiş, otobüse binmek zorunda kalmıştı. Otobüste yaşlı bir kadının yanına oturarak ona selam verdi. Kadın ona gülümseyerek karşılık verdi. Bir sonraki durakta otobüs başka bir yolcu aldı. Kadının şişkin karnı kimsenin göremeyeceği kadar küçük değildi fakat ona yer verilemeyecek kadar göz ardı edilebilirdi. Genç çocuk etraftaki insanlara şöyle bir baktı. Hepsi birbirinden genç ama hepsi birbirinden bencildi. Çocuk oturduğu yerden kalkıp "Buyurun efendim. Buraya oturun." dedi. "Teşekkürler çocuğum" derken rahatladığı her halinden belli oluyordu. "Rica ederim efendim" diye karşılık verdi genç çocuk. "Bu zamanda böyle gençler var mıydı?" dedi yaşlı kadına. Genç çocuk utancından başını öne eğdi ve iki yolcunun onu öven cümlelerini dinledi. Genç çocuk düğmeye bastı ve otobüsün bir sonraki durakta durmasını bekledi. "Çocuğum!" dedi az önce yer verdiği kadın. Genç çocuk kadına döndü ve "Buyurun efendim?" dedi. Kadın çocuğun cümlelerindeki terbiyeden mem-

nun olduğunu saklamayarak “Bu kadar temiz bir çocuk kim? Sen kimsin?” dedi. Otobüs durdu ve çocuk kadını yanıtızsız bırakarak dışarıya adımını attı. O kimdi?

Genç çocuk saatini kontrol etti. Zamanı tahmininden çoktu. Yavaşça yürümeye devam etti. İlerideki köşeyi dönecek ve karşıya geçtikten sonra okula varacaktı. Aklına doluşan yeni düşünceler, adımlarını git gide yavaşlatıyordu. Hâlâ Arapça sınavını düşünüyor ve sessizce dua ediyordu. Bu onun için en önemli sınavlardan birisiydi ve ortalama notunu düşürmek istemiyordu. Çocuk ışıkların oraya gelmiş ve karşıya geçmek için bekliyordu. Yanında elinde bastonuyla yaşlı bir adam duruyordu. Yayalar için yeşil ışık yandı ve insanlar hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Genç çocuk yanındaki yaşlı adamın yavaş adımlarını izledi. Çocuk sessizce ona eşlik ediyordu. Arkadan gelen şiddetli ayak sesleri genç çocukta ardına bakma isteği uyandırdı. Kendi yaşlarındaki bir çocuk hızla yaşlı adama çarptı. Yaşlı adam tökezledi ve bastonu elinden düştü. Genç çocuk, yaşlı adam yere düşmeden onu yakaladı. Hâlâ koşan çocuk biraz durdu. “Kusura bakma beybaba!” dedi ve koşmaya devam etti. Çocuk bir eliyle yaşlı adamın cılız belini kavrarken öteki eliyle bastonunu yerden kaldırdı. “Hadi amca!” diyen genç çocuk adamın bastonunu tutmasına rağmen cılız belinden elini çekmedi.

Ona defalarca teşekkür eden yaşlı adam banka dinlenmek için oturdu. Çocuk saatini kontrol etti ve az kalan süresine hayret etti. Genç çocuk “Amcacım benim okula gitmem lazım. Kusura bakmazsın öyle değil mi?” dedi ayağa kalkarak. Yaşlı adam “Ne demek evladım! Asıl ben seni yolundan alıkoyduğum için affet!” dedi. Çocuk gitmeye hazırken adam ona şu cümleleri sıraladı “Senin gibi gençler nereden geliyor? Nerede yetişiyor? Böyle pırlantalar nerede eğitim görüyor? Sen nasılda iyi birisin! Sen kimsin be evladım?” Genç çocuk, yaşlı adama cevap verememişti ama kim olduğuna dair bir fikri vardı...

Genç çocuk okulun önünde durup, her gün geldiği bu okulu inceledi. Duvar boyaları soyulup dökülmüştü. Her yanı ayrı bir kusurla bezenmiş bu okul eskiliğini koruyordu. Değersizmiş gibi görünüyordu. “Selamün aleyküm” dedi yanına gelen çocuk. “Aleyküm selam Hasan kardeşim” dedi genç çocuk gülümseyerek. “Hayrola çok dalgınsın!” dedi Hasan. “Evet aklımda bir soru

var” dedi genç çocuk. “Nedir?” “Bugün başıma birçok olay geldi” diye başladı genç çocuk. “Eee” dedi Hasan sabırsızlıkla. Genç çocuk en yakın arkadaşına döndü. “Bugün bana farklı kişilerden hep aynı soru soruldu ve ben kimseye cevap veremedim. Ama şu anda–” dedi ve okula döndü. “Şu anda?” dedi Hasan. Genç çocuk tekrar arkadaşına döndü ve “Şu anda kim olduğumu biliyorum Hasan!” dedi genç çocuk gülümseyerek. Hasan “Kimsin peki?” dedi. Genç çocuk:

“Senin için çok yakın bir arkadaş.

Ailem için canından çok sevdikleri oğulları.

Öğretmenlerim için bir öğrenci.

Şu yoldaki insanlar içi sıradan biri.

Bugün yardım ettiğim insanlar için yardımsever bir genç. ”

“Ama bunlardan önce ben kimim biliyor musun?” Hasan arkadaşının konuşmasından etkilenmişe benziyordu. Bu yüzden gözünü kırpmadan onu dinliyordu. Genç çocuk, elini Hasan’ın omzuna attı ve “Beni ben yapan bu okuldur. Ben bu okulluyum!” dedi arkadaşı ile beraber okula yürürken. “Ben İmam Hatipliyim!”

Meşale

Büşra Karabayır

Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

“12 Eylül 1980 darbesinde yargılanan, İslam Faşisti genç 05.00’da darağacında idam edildi! Faşistin son arzusunun yerine getirilmediği fakat gökyüzüne bakarak gülümsediği son kaydedilenler arasında yer aldı.”

Yıllardır akrep 5'i gösterdiğinde, senelerin etkisiyle yazıları silinmiş, 1980'den kalma bu gazeteyi okurum ona. Masmavi gökyüzüne bakarken bir damla yaş süzülür yanaklarından. Vakarından ve asaletinden hiç bir şey kaybetmeyen; şimdilerde Alzheimer hastasından, eşimden bahsediyorum sizlere. Senelelerin eskitemediği düşünceleri bir hastalığın izbesinde yok olup giden, yetmiş yaşındaki bu adamın hayatta tek kazanımı olarak saydığı cefalı günlerini anlatmak için yazıyorum bu satırları. İstiyorum ki; kardeşlerinin, yani siz İmam Hatipli gençlerin binlerce hayatın, gencecik bedenlerinden, Güneş'in İmam Hatip şuuruyla parlayacağı bir gelecek için ayrıldığını aktarmak için dökülüyor kalemimden satırlara hüznün dolu yıllar.

Yıl 1980. Bir sonbahar akşamı saatler gece yarısını beş gece bir masa etrafında toplanan beş İmam Hatipli genç. Bu gençlerden biri Allah'ın kelamını okuyor, diğerleri ise dinliyorlardı. Meleklerin eşlik ettiği bu anda Allah'ın sözlerinden başka hiç bir söz duyulmuyor, huşuyu bozacak tek çıt dahi çıkmıyordu, ta ki kapının yumruklanmasına dek... Davetsiz gelen misafirler bu beş

genci ite kaka, kollarından çekiştirerek sorgu odasına götürdüler. Nedenine ise kapalı kapıların arkasında hukuku gözetmeyen hukukçular tarafından çoktan karar verilmişti. Bu oda darbecilerin dilinde hakkı ve adaleti aramak için bir araç olsa da bizim dilimizde; zulmün kederin ve adaletsizliğin olduğu bir işkence odasından başka bir şey değildi.

Hangi zaman diliminde yaşadığının önemi olmayan bu odada yelkovanın hükmü geçmiyor, Güneş'in ve Ay'ın huzmeleri bile yenemiyor demir parmaklıkları içeri girmek için. Kulakları sağır eden haykırırları duymamak için o salisede ölmeye razı olan bu beş genç yağlı organlarda doğrularının savaşını veriyorlardı

- Kur'an mı okuyordun?
- Evet!
- O zaman devlet düşmanı mısın sen?
- Hayır!
- Nesin o zaman sen?
- Dinini ve devletini seven bir genç.
- Din mi? Dinci bir yobazsın o zaman sen.
- Hayır.
- İmam Hatipli misin?
- Evet.
- Yani faşistsin.
- Hayır.

Ardı arkası gelmeyen tek kelimelik cevapları olan bu sorular eşliğinde sayılamayan günler ve geceler geçirildi. Tüm bunların ardından bu beş gençten birinin idamına karar verildi. Bu genç; eşimin en yakın arkadaşı; o gün aralarında Kur'an-ı Kerim'i okuyan, en büyükleriydi. Okunmayan sabah ezanından sonra idam sehpasının basamaklarına çıkarılmıştı. Kim bilir kaç kişinin ölmeden önce soğuk ayaklarıyla bastığı bu basamaklar ne zoraki vedalara tanık olmuşlardı. Hangi bahtsız gözlerden akan yaşlarla yıkanmışlardı.

Son isteği namaz kılmak olan İmam Hatiplinin arzusu yerine getirilmemiş ve o an yapabildiği en iyi şeyi yapmıştı. Güzel günlerde güzel işlere imza atacak kardeşlerinin hayallerini kurmuştu belki de. Belki de sizlerin yarım kalan davalarını tamamlamanızı umut etmişti. Kim bilebilir? Bu olaydan yıllar sonra, kalan dört genç cezaevinde 'İmam Hatipli olmaktan ve müslümanca yaşamaktan asla vazgeçmeyeceğiz!' dediler ama nn yapılan işkencelere daha fazla dayanamayarak öldüğü çok sonraları gazetelerde yayınlanmıştı.

Onlardan geriye kalansa; Alzheimer hastası olan eşim oldu. O günden yıllar sonra beyni, artık kaldıramadığı olayları unutmakta çare bulmuştu. Belki de istemişti bu hastalığı bilemiyorum! Ama hala her sabah tam beşte derin çizgilerle dolu alnı kırılmakta ve gözyaşı dkmekteyse yaşlı ruhu, hala darbe haberlerini izlerken, bir hışımla terk ediyorsa bulunduğu yeri ve hala ölen arkadaşlarının gömleklerini saklıyorsa yaştığının altında, İmam Hatipli kardeşlerini görünce buruk bir gülümseme kaplıyorsa yüzünü, yaşlı ağabeyiniz, dedeniz hiç bir zaman unutmadı, unutamadı geçmişini....

Satırklarına son verirken hepinize beşincin gencinde bir sabah saat beşte mazisine gz yumduğunu, arkadaşlarının yanına gecikmeli de olsa katıldığını söylemeyi kendime bir borç bilmekteyim. Her yerde düşüncelerini zgrc dile getirebilecek olan, İmam Hatipli şuurunu kalbinde ve aklında en derin hücrelerine kadar hisseden gençler! Size sesleniyorum! Artık zamanı gelmedi mi? Bu şuuru kimlerden miras aldığınızı unutmayın ve siz de başlayın. Gözlerinizi kapatın. Pusulanız yüreğinizin ta en derininden gelen kardeşlerinizin sesi olacaktır. Yrdğnz hiç bir sokak karanlık değil, bu uğurda feda edilen bedenlerle aydınlatıldı seneler önce.

Beşinci gencin hayata veda ederken sarfettiği cümlelerle veda ediyorum sizlere:

“Bu meşale öyle bir meşale ki; kendinden öncekilere benzemez. Gittiği yerlerde kıvılcımlarını bırakır. O bir kıvılcım bin kıvılcım olur sonra. Sonra onlarda yürürler o kutlu yolu. Duyuyorum ayak seslerini. Kıvılcımlarını saçarak gelen kardeşlerimin ayak seslerini...”

Gönlümün Penceresinden

Rabia Kültür

Şırnak Anadolu İmam Hatip Lisesi

Soğuk bir kış günüydü. Kar lapa lapa yağıyordu. Uzakta küçük ve sevimli bir ev görünüyordu ve evin penceresinden bakan bir çift göz... O gözler hayattan sıkılmış, yorgun bakıyordu dışarıdaki havaya. Buğulanmış cama rağmen uzaklara daha da uzaklara bakıyordu Büşra.

Hayatın verdiği acılar, çevredekilerin yaptığı baskılar yüzünden yorgun düşmüştü bedeni. Aslında imam kızı olan Büşra, ortaokulu bitirdikten sonra güzel bir liseye gitmek umuduyla çalışmış ve istediği liseyi de kazanmıştı. Öğretmen olmak istiyordu ama imam kızı olması nedeniyle babasının ve çevresindekilerin baskılarıyla zorla gitmişti İmam Hatip Lisesine... İlk gün ağlayarak gittiği bu okula başlamasının üzerinden üç ay geçmesine rağmen hala alışamamıştı. Nasıl uyum sağlayacağını düşünüyordu. Bu sırada camiden dönen babası kızının bu halini görünce içi kan ağlamış ve onunla konuşmaya karar vermişti: “Kızım!” diye seslendi.

Büşra babasının “Kızım” diyen sesiyle irkilmiş ve hayal âleminde uyanabilmişti. Büşra:

– Efendim, diye cevap verdi. Babası:

– Gel güzel kızım, otur yanıma, biraz konuşalım. Büşra babasının yanındaki divana oturdu ve babasını dinlemeye başladı.

Dinledikçe ne kadar yanlış düşündüğünü anladı ve içinden “İyi ki bu güzel okula gelmişim.” dedi.

Babası sözlerine şöyle devam etti:

– Canım kızım, sakın seni sevmediğim için senin istemediğin bir liseye gönderdiğimi sanma! Ben senin daha güzel yetiştirmeni, bu ahir zaman fitnesinden biraz da olsa uzaklaşmanı istediğim için İmam Hatip’te okumanı tercih ettim. Lütfen bardağın dolu tarafından bak hayata ki böylece daha mutlu olasın. Zamanla tüm endişelerin ortadan kalkacak, yeter ki buna inan ve bu okulların ne derece zorluklarla kurulduğunu, buralara ne büyük emekler verildiğini asla aklından çıkarma. Biz insanoğlunun hayır gördüklerinde şer, şer gördüklerinde de bir hayır olabiliyor.

Babasını can kulağıyla dinleyen Büşra, babasına şöyle dedi:

– Sana söz veriyorum babacığım, tavsiyelerine uyacağım ve en kısa zamanda kendimi toparlayıp İmam Hatip Lisesine layık bir öğrenci olacağım.

Babası Büşra’yı tüm içtenliğiyle kucakladı ve kızıyla bir kez daha gurur duydu.

Haftalar, aylar geçmiş ve Büşra okulun en çalışkan, en gözde öğrencisi olmuştu. Kızlarının bu başarısını gören aile de onunla iftihar ediyordu.

Büşra’nın can dostum dediği bir günlüğü vardı. İmam Hatip Lisesi’ne başladığından beri her gün bu can dostuyla sırlarını paylaşıyor, adeta onunla dertleşiyordu. İlk günlerdeki hatıraları gözünde canlandığında kalbine bir sızı düşse de okuluna olan aşkı ve muhabbeti her geçen gün artıyordu.

Büşra eve gelmiş, biraz dinlenip annesine yardım ettikten sonra odasına çekilmişti. Sırdasını karşısına almış ve başlamıştı anlatmaya... “İmam Hatip’li olmak nasıl bir duygudur bilir misin?” diyecekti ona. Penceresinden yansıyan ay ışığı altında ve de duygularına tutsak olduğu bir zamanda anlatmaya başlamıştı içindekileri. Belki kaleminin gücü yetmeyecekti ama Büşra bir umut başlamıştı yazmaya.

“Bir sevdadır İmam Hatip, bir umuttur ve yeni bir başlangıçtır İmam Hatip.

Siz hiç İmam Hatipli oldunuz mu? Cevabınız “hayır” ise o zaman gelin küçük bir gezintiye çıkıp kalemim ne kadar anlatabiliyorsa, ne kadar yazmaya gücüm yetiyorsa yazmaya başlayayım İmam Hatip’i, İmam Hatipli olmayı.

İmam Hatipli olmak hayata dair yeni bir sayfa açmaktır. İmam Hatipli olmak bir simgedir ve o simgeyi en güzel şekliyle temsil etmektir. İmam Hatip şuuru sadece adında kalmamalı, ruha ve davranışlara da yansımalıdır.

İmam Hatip bir tohumu yeniden yeşertmektir nazik ve ustaca. İmam Hatip bir heykeltıraş kadar ince düşünen bir ressam kadar çizgileri doğru çizebilmektir. En güzel ve kusursuz eserleri halka sunabilmektir.

Bir tarladır İmam Hatip ve İmam Hatipli olmak o tarlayı işleyen çiftçi gibidir. En güzel tahılları, meyveleri, sebzeleri sunabilmektir müşterisine. En layığına ulaşmak, en iyisini almaktır. Bir başkadır İmam Hatipli olmak.

Bir kitaptır İmam Hatipli olmak. O kitabı okurken kendinden geçip bir başkası olmak gibidir. Kitabı hiç bırakmamak, onun sayfalarında seyahate çıkıp en güzel notlarla dönmektir.

Bir kalem gibidir, gücü yetene kadar yazıp bütün mürekkebini feda etmektir.

Okyanuslar, denizler gibidir İmam Hatipli olmak, bazen bir tsunami olup yıkıp geçmektir. Bazen de bir dalga olup gemileri biraz ileriye atmaktır.

İmam Hatipli olmak bir anne gibi sevgiyi vermektir. Canından vazgeçip başkalarına canını verebilmektir.

Bir ilaç gibidir, hastaya en iyi ilaç olabilmektir. Ona yeni hayat veren o ilaçtan bir kez daha sunmaktır.

Belki de bir çocuk olmaktır, onun kadar masum, onun gibi etrafa her zaman gülümseyebilmektir İmam Hatipli olmak.

Uzun süren soğuk ve karanlık bir fetretten sonra gelen bahar gibidir.

Fersiz yüreklere ümit ışığı yakacak, mecalsiz bedenlere kuvvet aşılayacak, dermansız dizlere güç, yorgun bedenlere takat vermektir İmam Hatipli olmak.

Sadece ALLAH'a eğilmek, sadece O'ndan yardım dilemektir. Bir köleyi azat etmek, bir yetimin başını okşayabilmektir, bir sevdadır İmam Hatipli olmak.

Hız. Nuh'un tahammülünü, Hız. İbrahim'in teslimiyetini Hız. Eyyub'un sabrını, Hız. Yakub'un tevekkülünü, Hız. İsa'nın ilmini yaşayıp verebilmektir İmam Hatipli olmak.

Bir kışın ardından baharı müjdeleyen, kurak çölde bir pınarı bulabilmektir İmam Hatipli olmak.

Kardeşlik haklarına riayet eden, kardeşlerinin mutluluk ve sıkıntılarını paylaşabilen, müslüman kardeşini incitmeyendir İmam Hatipli.

Muhacir ve ensar olmak, garip ve kimsesiz kalmaktır. Zindanları Yusufi medrese yapan, geceden sonra her gün doğan güneş gibidir İmam Hatipli olmak.

Anlık bir rüyanın içinde kaybolup giderken aniden uyanan, akıbetini düşünüp hareket eden, "Şayet benim bildiklerimi bilseydiniz, az güler, çok ağlardınız. " buyuran Peygamber Efendimiz'in (s.a.) sözlerini kavrayan ve uygulayandır İmam Hatipli olmak.

İmam Hatipli olmak yeniden dirilmek, yeniden filizlenmek ve yeniden doğmaktır.

İmam Hatipli olmak bir aşktır. O aşkı en iyi yaşayanıdır İmam Hatipli olmak. "

Büşra günlüğüne yazdıklarını bir daha okuyarak, o manevi duygular içinde gözyaşlarını tutamamıştı. İmam Hatipli olmak Büşralar olmaktı, onun gibi sevebilmek, yaşayabilmektir.

Halit'in Rüyası

Naime Merve İnan

Gemlik Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Sabahın serinliği, sessizliği onda yeni bir başlangıcı müjdeliyordu. Ezan sesiyle uyandı Halit. O gecenin böyle bir sabahı olmalıydı. İçi kıpır kıpırdı. Heyecan doluydu. Odasından çıktı, abdestini aldı. Evin iki yüz metre ilerisindeki camiye gitti. Herkes ona çok güzel görünüyordu. Hayat rüyanın benzeri değil, kendisiydi adeta. Ömür devam ettikçe rüyalar da devam edecekti. Çünkü yaşamımız, aşkımız, hayallerimiz, düşüncelerimiz geçmişin de rüyalarıydı. Böyle düşünmeye başladı Halit, camidekileri görünce. Her insan onda hafızalarını tazeledi, gördüklerini hatırlıyordu çünkü. Usulca oturdu bir köşeye. Henüz namaza geçilmemişti. Okunan Kur'an'ı dinlemeye başladı. İklim onu daha da etkilemişti. Hayır hayır bugün çok içliydi, dolu doluydu, sığmıyordu kabına. Bu nasıl bir zamandı Allah'ım. Huşu ile okunan Kur'an bitiminde cami imamı namaz için mihraba geçti. Güzel sesiyle namazı kıldırılmaya başladı. Müthiş bir ruh dünyası sarmıştı Halit'i. Mana ikliminin derinliğinde okunan sureler Halit'i içten içe etkilemeye devam ediyordu. Namazın bitiminde camidekilerin bakışları arasında kendini daha bir huzurlu aynı zamanda da garip bir âlemde hissetmeye başladı.

Halit'i ilk kez camide görüyorlardı. Camidekiler kendisinden yaşça büyük insanlardı. Babası yaşındalardı. Beş yaşında

kaybetmişti babasını bir iş kazasında. Annesi ve ablası ile birlikte yaşıyordu. Belki de bu yüzden Halit'te tuhaf bir duygu hâkim oldu. Mahalleli onu iyi tanıyordu. Sakindi Halit, kibardı, efendi bir çocuktur. "Akif'in Hasan'ı"na benzetiyorlardı. Camidekiler, Halit'in yanına vardılar.

"Allah kabul etsin Halit, " dedi hemen hepsi.

Camideki mahalleli sayısı yirmi beş civarındaydı.

"Halit bir ihtiyacın var mı?" diye soranlar oldu.

Sükûnetini bozmadan bir ihtiyacının olmadığını söyledi. Sorulan soruları bile anlamıyordu aslında. Çünkü hâlâ farklı bir âlemdeydi Halit.

Camiden ayrıldı. Fırına uğradı. Ekmeğini aldı. Sabahın serinliği, baharın güzelliği ağaç kokuları ile dolu olan evin bahçesinden içeri girdi. Evin bahçesinin iki tarafı da çiçeklerle doluydu. Anası çiçekleri çok severdi. Ortancalar, şebboylar, akşamsefaları bahçenin güzelliğine güzellik katmıştı. Annesi çayı demlemiş, ablası da namazını kılmış, kahvaltı sofrasını hazırlamış, evin tek erkeği Halitlerini bekliyorlardı.

Allah'ın selamını verip girdi içeri Halit. Uykudan uyandığı zaman ile şu ana kadar geçen süre içinde kendine gelmeye, kendini bulmaya başladı.

Besmele ile kahvaltıya başladılar. Halit'teki tatlı ve düşünceli durgunluğu fark eden annesi onu açmak için:

"Halit'im yavrum bugün çok daha güzel görüyorum seni." diye başladı söze gül yüzlü anası.

Halit gördüğü rüyanın etkisinde olduğunu anlatacaktı. Sonra durdu. Her zamanki hali olduğunu söylemekle yetindi. Bugün onun için bir dönüm noktası olacaktı belki de. Kahvaltıda bunları düşünüyordu. Ağır ağır hareket ediyordu Halit. Çayını yudumlarken bile bunlar hissediliyordu. Annesi, bunun hayırlara vesile bir durum olduğunu düşünüyordu. Ablası Esmâ da benzer duygular içindeydi.

Halit rüyasında gördüklerini tekrar anlatmaya niyetlendi. Yine durdu. Ağzındaki lokmayı da çiğnememeye başladı, bir an sonra vazgeçti. Ağır ağır lokmasını çiğnemeye devam etti. Hayır

hayır anlatmalıydı gördüklerini. Kahvaltıdan sonra anlatmalıydı artık, diye söylendi sessizce. Kendini şöyle bir toparlamalıydı. Önce durgunlaştı, kalbi her zamankinden daha çok çarpıyordu. Şöyle etrafa bir göz gezdirdi. Pencereyi açtı. Güneş ışıklarının artık iyiden iyiye evin içine kadar girdiğini yeni yeni fark ediyordu. Bahçenin güzelliğine daldı bir süre. Sonra döndü odadaki kanepenin üstüne oturdu. Annesi ve ablası sofrayı çoktan kaldırmışlardı. Artık kararını vermişti.

Anneciğim, abla gelin bakalım, dedi.

İkisi de zaten bekliyorlardı bu çağrıyı. Oturttu ikisini de iki yanına. Gece gördüğü rüyasını anlatmaya başladı Halit.

Babasını görmüştü. Hiç bu kadar yakın olmamıştı babasıyla. Oturtmuştu yanı başına.

Evladım, demişti ona. Vereceğim öğüdü iyi dinle!

Seni dinliyorum canım babam, diye karşılık vermişti.

Babası öncelikle sağlam karakterli olmasını istiyordu. Doğru dürüst bir insan olmayı, insanlara her zaman yardım etmeyi, yardımlaşmanın bir erdem olduğunu belirtiyordu ona.

Kendini ve her şeyi keşfetmek ailemizi ve toplumumuzu kurtuluşa götürecektir, ruhunu ve maddeyi keşfetmek dünümüzü, bugünümüzü, yarınımızı keşfetmek zorundayız. İnancımızın tüm zenginliklerini özümüze yansıtmalıyız, diyordu.

Halit duruyor, yutkunuyor, annesi ve ablası da hem dinliyor hem de düşünüyordu yarı ağlamaklı bir halde. Halit gördüklerini anlatmayı sürdürdü. Babasının kendisine; hayatı yaşamanın insanlara iyi, güzel davranmak olduğunu, örnek olması için öğrendiklerini harfiyen uygulamak olduğunu, en iyi öğretme metodunun “yaşamak” olduğunu söylüyordu. En önemli öğüdünün de bu toplumun sizlerin gayret çaba ve çalışmasıyla hayat bulacağını belirtiyordu.

Sonra odada bir sessizlik hüküm sürmeye başladı. Sabahın bu vakti artık daha bir anlamlıydı, bir o kadar da derin... Halit'in evden ayrılma vakti de gelmişti artık. İmam Hatip Lisesi'nin dokuzuncu sınıfında okuyordu. Her gün bir kilometrelik yolu yaya yürüyordu okula gitmek için. Annesi ve ablasının hayır duasını

olarak evinden ayrılırdı her sabah. Ancak bugün çok farklı bir uğurlama olacağı kesindi. Anacığının elini öptü annesi de: “Allah’a emanet ol yavrucuğum” dedi. Ablası ile de vedalaştı. Kahvaltı sırasındaki hüznle karışık bir duygu ile yola koyuldu. Düşüne düşünce ilerliyordu. Bugün onun için bir dönüm noktası olmaya başlamıştı. Üzerinde bir sorumluluk yükü olduğunu fark etmeye başladı. Bundan sonra her şey onda hayat bulacaktı. Hayat onunla var olacaktı. Böyle düşünüyordu Halit. Kararlıydı, istekliydi, azimliydi artık. Dünkü Halit bugün farklıydı. Gördüğü rüyadan çok etkilenmiş, babasının sözleri kulağında çınlamayı sürdürüyordu. Nasıl biri olması gerektiğini düşünerek yol alıyordu. Arkadaşlarıyla da paylaşacaktı düşüncelerini İmam Hatip öğrencisi olmanın ayrı bir yükümlülüğü vardı. Bunun bilincine varmıştı Halit. Dürüst bir genç olacaktı her şeyden önce. Saygılı olacaktı. Sevecen olacaktı. Sempatik olacaktı. Pırıl pırıl olacaktı. Empati kuracaktı. Herkese sevgi ile yaklaşacaktı. Merhametli olacaktı. Yardımsever olacaktı, mazlumun yanında yer alacaktı her zaman. Düşkün insanlara daha bir şefkatle yaklaşacaktı. Hoşgörülü olacaktı. Kalp kırmayacaktı artık. Her yönüyle örnek bir kişilik olacaktı. Arkadaşlarının da bu düşünceler içinde olması için çaba gösterecekti. Bunları düşünüyordu Halit. Okula varmıştı neredeyse. Yol da çabuk bitmişti ona göre. Okul bahçesine girer girmez herkese Allah’ın selamını verdi, arkadaş grubunun bulunduğu çınar ağacının yanında bulunan kamelyaya oturdu. Halit’in yüzünde bugün ayrı bir güzellik hâkim olmuştu. Arkadaşları da böyle düşünüyordu. Halit’in selamı da bir başkaydı; içtendi, candandı, samimiydi, kalbinin derinliklerinden geliyordu. Rüyasını değil de, okula gelirken düşündüklerini arkadaşlarına aktarmaya başladı. Sadece babasını gördüğünü en sonunda söyledi. Etrafındaki arkadaş grubunu da düşündürmeye başladı. Bir iki dakikalık sessizlik belirdi. Halit’in arkadaşları da bulundukları eğitim yuvasının ayrı bir sorumluluk gerektirdiğinin farkına varmaya başlamıştı. Halit hem kendini değiştirmiş hem de arkadaşlarıyla birlikte yepyeni bir düşünce âleminin ilk kıvılcımını ateşlemişti. İmam Hatipli olmanın hayatın estetiğine, irfanına, idrakine, sahip bir gençlik olduğunu anlamıştı Halit. Halit’in arkadaşları Yavuz da araya girerek;

“Kim var diye seslenilince, sağına ve soluna bakmadan fert fert ‘ben varım!’ cevabını vereceği, her ferdi ‘benim olmadığım

yerde kimse yoktur!’ fikrini besleyici bir dava ahlakına kaynak bir gençlik” duygusunu benimsemeliyiz, dedi.

Bu sözler başta Halit olmak üzere herkesi uyandırmıştı. Bu sözü daha öncede duymuşlardı çünkü. Ancak ne anlama geldiğini bugün anlamışlardı.

Halit’teki mana derinliği daha da artmıştı. Halit artık başka bir kişiydi. Artık Halit yok, Halitler vardı.

Ders zilinin sesi, onlarca Halit’in değişiminin sesiydi.

Hizmet Nimettir

Feyza Bal

Pazar Anadolu İmam Hatip Lisesi

Elif kadarlık bir başlangıç,
Sonrası , devam, nûn, vav, he...

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur, kadifeden minderler gibi taşların üzerine çarpıp tatlı bir serinlikle etrafa kristaller saçıyordu. Anadolu'nun o ıssız kerpiç evlerinden bakan şaşkın gözler yağmurun üzerinde geziniyordu. Yıllardır tarlalara beklenen bereket, o yıl Yusuf'un doğacağı memlekete uğramıştı. Yer yer, suyun taşların altından gümüş parlaklığıyla nasıl sızdığını, çıplak ağaç köklerini, kayaları nasıl yıkadığını, insanlar şaşkınlıkla ve sevinçle seyrediyorlardı. –Ve insanlar bütün bu olup bitenlere şöyle bir eğilip kulak verseler, kâinatın esrarlı oluş hikâyesini bütün varlıkların sahibini haykırdığını işitir.–

Anadolu'nun en kurak bölgesinde geçim zorluklarına dayanamayıp vefat eden bir babanın oğluydu Yusuf. Annesinin onu doğururken ölmesi de Yusuf'un bedbahtlığını doruğa ulaştırmıştı. Dünyaya gözlerini açtığı anda yetim kalmıştı. Tüm zorluklara rağmen babaannesi yetim kalan Yusuf'u yanına almıştı. Bir sarmaşık misali onu şefkatli kollarında büyütmüştü.

Yusuf daha on üç yaşındaydı bu sevdıyla tanıştığında. Bilemezdi bir gün cehalet kokan bu toplumun dikenlerinden sıyrılıp, ilmin dayanılmaz lezzetine sarılacağını. Ama bildiği tek şey vardı, babaannesinin “Rabbim sana hayırlı bir ömür versin yavrum!” duası.

Babaannesinin onca geçim sıkıntısına rağmen ellerinde bulunan tek tarlayı satıp, gönderdiği İmam Hatip Lisesi’nde, imanla yoğrulmuştu Yusuf. Ve tek bir amacı vardı: İslam’a hizmet. Yaşamı boyunca bu çizgide yürüyeceğine söz vermişti hem Rabbine hem babaannesine. Omuzlarında taşıdığı ve her haliyle haykırdığı İmam Hatip kimliğiyle “İslam’a hizmet, nimettir” sözüydü.

İlim yuvasından ayrılma vakti gelmişti. Çok sevdiği İmam Hatip görevi için müracaat etmişti. Görevine bir an önce başlamak için sabırsızlanıyor, Allah’a durmadan dua ediyordu. Beklediği an gelmişti ve onu Anadolu’nun en ücra köylerinden birine tayin etmişlerdi. Olsun... Her yer onun için İslam’a ve insanlığa hizmet yeri olacaktı. Sözü vardı çünkü. Kâinata sığmayan İslam’ın mesajını, küçük bir camiden haykıracaktı. Kısa zamanda edebiyatla, ahlakıyla kendisini sevdirdi ve kabul ettirdi. Bütün köylülere sohbetler düzenliyor, İslam’ın şefkatiyle insanları sarıyordu. Ama tarih boyunca İslam’a karşı hazımsızlık orda da kendisini göstermişti. İslam’ın nurunu söndürmeye çalışan karanlık güçler, idealist bir İmam Hatiplinin karşısında oyunlara başlamıştı.

Cahilliğin ön safhada olduğu dönemde, Yusuf yine korkusuzca irşat görevinin başındaydı. Etrafını ilim talep eden insanlar sarmıştı. Bir ışık abidesi gibi parlıyordu ortada Yusuf. Onun kurduğu bu kardeşlik, ahirete uzanıyor, ahirete bakıyordu. Onlara dünya işlerinin faniliğini anlatarak, baki olan ahirete hazırlanmaları için çaba harcıyordu. Dünyanın cam parçacıklarına, dinin elmaslarını tercih etmenin ehemmiyetini anlatıyordu. İmam Hatipli olmayı, hizmet sayıyordu Yusuf. Kur’an’ın emrettiği kardeşliği korumak için ilim ve edeple insanlığa yardıma koşmayı borç sayıyordu. Allah rızası her şeyin önündeydi onun için. Kim çıksa önüne yardım etmek istiyordu. Küfrün tohumlarını Anadolu’nun her yerine ekmeye çalışanların küf kokan ayak sesleri geliyordu uzaktan. Bulutların bezginliğinden de belliydi, üzerine yakışsız

bir hüznün oturmuştu Yusuf'un. Güçlü olduğunu sanan imzasız, mühürsüz, aldattığı kadar aldanan cüce kahramanlar, kırarcasına yumrukluyordu kapıyı. Herkesin yüreğine sessizlik çökmüştü. Kapıya vurulan her yumruk Yusuf'un boğazını düğümlüyordu ve o anı bozan bir ses;

– “Polis! Aç kapıyı!”

Yusuf bulunduğu durumdan sıyrılıp, kendinden emin bir şekilde kapıya yöneldi ve açtı.

– “Buyrun?”

– “Hakkında şikâyet var hoca, bizimle geliyorsun.”

Dedikten sonra yanındakilere dönüp;

– “Şu adamları da alın, içeride delil sayılacak ne varsa hepsini toplayın!”

...

Kur'an-ı Kerim, takke, tesbih, seccade...

İmanın göstergesi olan her şey, suç unsuru olmuştu.

Genç İmam Hatipli fişlenmişti, içlerinde vefa yiten adamlar tarafından. Soruşturma süresince cezaevinde kalacaktı Yusuf. Biliyordu ki hayır da şer de Allah'tandı. Hükümsüz yürüyen bu hürriyetsiz sefaletin pençesine düştüyse, elbet vardı bir sebebi. Korkmuyordu çünkü Allah yar ve yardımcısıydı.

Birkaç gün içerde kalarak, beraatına karar verildi ve Yusuf sonunda serbest bırakıldı.

Yine o çok sevdiği görevine geri dönüp hizmetine devam ediyordu.

...

Ve artık vatan borcunu ödeme zamanı gelmişti. Acemi birliğinde İslami dergiler alıyor, okuyor, ilmini arttırıyordu. Hiçbir anını boş geçirmiyor, hizmet faaliyetlerine devam ediyordu. Fakat bir gölge onu sürekli takip ediyordu. Yaptığı her hareket gönderiliyordu Üst'lere. Bir gece koğuş aramasında, sözde onlara göre irticai faaliyet ama Yusuf'a göre ilim kitaplarını yatağın altından çıkarmışlardı. Dayak yiyerek ceza almıştı. Biliyordu ki

Yusuf vatan için nöbet tutan gözleri, cehennem ateşi yakmayacaktı. Hangi zemin ve şart olursa olsun İslam'ı yaşamak ve yaşatmak göreviydi.

Peygamber ocağı denilen asker ocağında, Müslüman bir ülkede, bir mescit bile yoktu. Daracık koğuştta namaz kılıyordu arkadaşlarıyla. Bir gün, şehitler haftasında, bölükte kurban kesilecekti. Kurban kesmek için biri arandı. Yusuf “ Kurban duasını ben yaparım” diyerek öne atıldı ve bütün herkesin önünde şehitler için dua yaptı. Bütün bölüğün sevgisini kazanmıştı Yusuf. Ondan rahatsız olan kişiler vardı ve orda da bırakmıyorlardı peşini.

Peygamber ocağında inancını gizliden gizliye yaşayan komutan Yusuf'u yanına çağırmıştı.

“Yusuf, benim eşime her gün geleceksin ve Kur'an'ı öğreteceksin” diyerek emir verdi. Her gün komutanın evine gidip Kur'an öğretiyor ve okuyordu.

Bir ramazan günüydü, yine Yusuf komutanın evindeydi.

Kur'an okuduktan sonra Komutan Yusuf'a : “Oruç tutuyor musunuz?” Yusuf hayâ ile evet der gibi başını sallıyor.

“Peki, namaz?” diyor komutan.

Yusuf: “Kılıyoruz fakat yerimiz çok dar” diyor. Bunun üzerine komutan, bölük komutanını arayıp derhal mescit yapılmasını emrediyor.

Artık Yusuf, çok sevdiği kürsüsüne, mihrabına kavuşmuştu. Bir iki derken cemaat oluşturmaya başlamıştı. Rütbeli rütbesiz askerler arkasında saf tutuyorlardı.

Bir gün Yusuf koğuşun deposuna girmiş ve orada İslami kitapları görmüştü. Kitapları oradan kurtarmak için komutanına haber vermişti. Kütüphane sorumlusu olduğu için kitapları kütüphaneye kazandırmıştı. Ama bütün bu faaliyetlerini takip eden hain güçler onun peşindeydi. Yanlışlarına esir bu insafsızlar önce komutanı ortadan kaldırdılar. Sıra Yusuf'a gelmişti. Gününü gün edenlerin malayani keyiflerini bozan Yusuf yok olmalıydı. Sür-gün yazıldı adına. Dağa gönderildi, çatışmanın en yoğun olduğu bölgeye.

Mevsim sonbahardı, aylardan eylül. Buram buram güz kokuyordu hava. Güneşe görünmeyen nazlı bir gelin gibiydi kaldığı yer Yusuf'un. Haline şikâyet etmiyordu hiç.

Yediği sürgünler hizmetine engel olmuyordu. Bir gece yarısı çatışmaya giderken, arkadan vurmuşlardı onu. Hayır, teröristler değil, tarih boyunca hakikati anlamaktan aciz kalan baskıcı rejimlerin zavallı adamları.

Hayat köprüsünde insana akan güçlü bir umuttu iman dedikleri. Çatlayıp ortasından gönül, şerha şerha kana bulanır fer-yatlar ve ardından ölüm kokan son düşlerdi...

"Yusuf'u öldürebilirsiniz ama şuurunu asla!"

Kayıp Bir Mânâ...

Sevilay Keskin

Mudanya Anadolu İmam Hatip Lisesi

Gözlerinden akan iki damla yaş, yüzünden kan gibi akan terler, bütün her şeyi ortaya koyuyordu. Ruhu sıkılıyor; sanki birileri onu ölesiye boğuyor ve geri bırakıyordu. Oysa o bir güldü, bir manaydı. Umutsuzluk ve çaresizlik ona hiç yakışmıyordu.

Nursima her şeyden vazgeçmiş bir şekilde yolda yürürken bir evin bahçesindeki gül dikkatini çekti. Ne kadar da masum ve güzeldi. “Ben bu bahçenin canı, ruhu, sevdası ve şerefliyim.” diyordu. O efendimizin simgesiydi. Çünkü onun kokusunu taşıyordu. Bu, onu diğer çiçeklerden ayıran en büyük özelliği ve farkıydı. Nursima’ya da “Sen efendimizin davasını sürdüren sevdalısın. O yüzden bütün insanlardan farklısın.” diyordu. Kafası o kadar karışık ki gülün ona anlatmak istediğini anlayamadığı gibi karışından gelen arabayı da fark etmedi.

– Çok şanslıymışsınız ya da rabbimin sevgili kuluymuşsunuz.

– Benim ne işim var burada?

– Araba çarpmış. Gördüğünüz gibi hastanede ve hayattasınız. Şimdi dinlenin birazdan kontrole geleceğim.

– Annemlere haber verdiniz mi?

– Evet, birazdan burada olurlar.

– Telefonumu verebilir misiniz? Ben iyiyim. Gelmelerine gerek yok.

Doktorla Nursima bu konuşmayı yaparken ailesi çoktan gelmişti.

“Müsaadenizle; ben birazdan gelirim.” diyerek kapıyı kapatmıştı ki doktor, telefonu vermediği aklına geldi. Geri girmek için kapının kolunu tuttu fakat içeriden gelen sesler dikkatini çekti.

– Neden geldiniz? Beni utandırıyorsunuz.

– Ne diyorsun kızım sen? Seni bu halde nasıl bıraktık?

– Bırakın istemiyorum hiç birinizi...

Doktor:

– Bir dakika gelebilir misiniz? Size karşı neden tepkili?

– İmam Hatib’e zorla verdik. O gün bu gündür kendinden de utanıyor bizden de.

– Bir faydası olur mu bilmem ama ben konuşurum. Siz şimdi onu bırakın ve gidin.

– Peki, doktor bey. Kötü bir şey söylerse aldırmayın lütfen. Kuzum kızgınlığından öyle yapar.

Nursima açmaya hazırlanan bir gül olduğunun farkında değildi. Ailesine kızgındı ve herkesten utanıyordu bir İmam Hatipli olduğu için. Açmasına vesile olacak bir damla su gerekiyordu sadece.

– Ailen gittiğine göre sen biraz dinlen. Seni gönderemiyoruz çünkü iyileştigiğine emin değiliz.

İman Hatipli olmak; “Can olmak canan olmak,

Şerefliğin en şerefli olmak,

Gülün gülleri olmak,

Rasulün ümmeti olmak,

Utanmadan, gururla ben İmam Hatipliyim” diyebilmektir.

Nursima uyandığında yatağında bu mısraları bulmuştu. Bunu kimin bıraktığını merak ediyordu.

– Uyandınız demek? ... Ve şiiri de okumuşsunuz.

– Bunu siz mi yazdınız? Benim imam hatipli olduğumu nerden biliyorsunuz?

– Biliyorum. Bende bir İmam Hatipliyim.

– Gerçekten mi?

– Evet.

– Ama nasıl doktor oldunuz?

– Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz bunu unutma. Bu arada benim adım Abdullah. Nursima, ne güzel adınız varmış. İnşallah hayatınızda adınız gibi güzel olur. İsterseniz size İmam Hatib'e nasıl başladım onu anlatabayım.

– Olur tabi ki de. Dinlemekten zevk alırım.

– Babamı yeni kaybetmiş ve ortaokulu yeni bitirmiştım. Babam öldüğü için liseye devam edemeyecektim. Oysa fen lisesini kazanmıştım. Benim için büyük bir kayıptı. Köyümüze gelen bir hoca burslu ve yatılıda olabilecek bir öğrenci aradığını söylemiş. Amcamda benim bu halime çok üzülüyordu ki bunun bir ümit kapısı olabileceği aklına geldi. Kaydım okula yaptırıldı. O zamanlar İmam Hatib'e öğrenci bulmak çok zordu. Her şey bir vesile işte. Sadece yedi öğrenciydik okulda ve benim gelmemle okul kapanmaktan kurtulmuştu. Ama bunların hiçbirisi benim üzüntümü gidermiyordu. Hala farkında değildim rabbimin büyüklüğünün. Beni o kadar kişi arasından seçip dosdoğru bir kul yapmak istediğinin farkında değildim.

Okulun kapısından ilk girdiğimde ilk dikkatimi çeken “İMAM HATİP LİSESİ” yazısı oldu. İçim ürperdi açıkçası. Doktor olmak isterken kendimi burada bulmak korkutmuştu beni. Katsayı adaletsizliğinden dolayı doktor olmam imkânsızdı. Fen lisesine gidebilsem bunlar olmayacaktı. Ben bunları düşünürken köyümüze gelen hoca beni izliyormuş. Omzumdan sıkıca tutup: “Gel delikanlı gel... Bu kapıyı açan rabbim bizi yarı yolda bırakmaz. ” Diyerek bu günlerin garantisini vermişti sanki. Okulun kapısından girdikten sonra bambaşka bir hayatım oldu. Artık bir

İmam Hatipliydim. Gün geçtikçe anlıyordum ki hayatımda Allah yolunda giden hiçbir şey yokmuş. Utandığım tek nokta buydu. Kendimden ölesiye utandım. Rabbime bu kadar uzak olmak içimi yakmıştı. İşte rabbime duyduğum inancın telafisi için çok çalışmaya karar verdim. Gördüğün gibi kat sayı adaletsizliğini de yendim ve buradayım. Hocama ne kadar dua etsem azdır.

Ama bugünkü İmam Hatip gençlerini görünce içim kanıyor. İmam Hatipli olmanın gururunu ve onurunu bilmiyorlar. İmam Hatipli olduklarını kendilerine bile ifade edemiyorlar. Hepsı için geçerli değil bu söylediklerim. Fakat bazı kardeşlerimizin yaptıkları tüm İmam Hatipliler yapmış gibi gösterilmekte. Bugün bilinçsiz ve sadece ailesi istediği için İmam Hatib'e gelen gençler yerine her şeyiyle ahlak timsali ve örnek olan gençler topluluğu yetişmeli. Çünkü İmam Hatipli olmak damar demektir. Vücuttan damar kesildiği zaman insan ölüyorsa İmam Hatipli gençler yok olduğu zamanda toplumda düzen yok olur.

Nursima şimdi kendinden utanmıştı. Ama İmam Hatipli olduğundan değil, onu layığıyla taşıyamadığından. O, toplumun itici bakışlarına inat gerçek bir imam hatipli olacaktı. Kendisine söz vermişti.

İlk defa okula giderken bu kadar heyecanlıydı. İmam Hatipli olmanın ayrıcalığını, fedakârlığı, İslam'ın emirlerini öğrenmeye ve hayatı dosdoğru yaşamaya gidiyordu. Nursima'nın hayatı gerçekten çok değişmişti. Kendini oldukça geliştiren edepli ve dürüst bir genç olmuştu. Okulun en başarılı, çalışkan ve terbiyeli öğrencisi olarak okulu bitirdi. Hayatını edebiyat öğretmeni olarak devam etti. Her gün ona arabanın çarptığı caddeden geçiyordu. Rabbine ona böyle bir hayat nasip ettiği için hep şükrediyor, ellerini semadan indirmiyordu.

– Rabbim sen hayırlı kullarından eyle, benim gibi bütün kardeşlerimize efendimizin nuruyla aydınlanmış bir hayat sun ya rabbim.

İmam hatipte öğrenilmesi gereken en önemli şey buydu işte. Sadece kendini değil, kardeşlerini de düşünebilmek. Onlar içinde dua edebilmek...

Bir Varmış Bir Yokmuş

Ayşe Kahrıman

Ankara Tevfik İleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir varmış bir yokmuş, diye başlardı çocukluk masalları. Hep hayallerde kalırdı ve sonra da unutulurdu. Ardından bir sonraki masal beklenirdi. Ama onların masalları bir kere var oldu ve bir daha hiç bitmedi. Onların yaşları küçük, ama gönül dünyaları, dünyaları fethedecek kadar büyüktü.

Hayat, Cemre, Su, Elif, Hasan ve Enes küçük hayal dünyalarında buluştular; masallar diyarına gittiler ve kendi masallarını yazmaya ve yaşamaya başladılar. Kalpleri iman cıvıltısıyla canlanan, İslam'la şuurlanan iman gençleriydi onlar. İmanı hem yaşayacak hem de başkalarına tattıracak, insanları karanlıklardan çıkarıp o karanlıklarda güneş gibi doğacaklardı. Hem İslam erleri hem başarılı gençler hem de gönül dostlarıydı. Tek bir davada birleşeceklerdi. Onlar başarıyı yayacak, kalpleri nurlandıracak, karanlıklara aydınlanacaklardı. Dünya âleminde parlayan birer âlemdiler, kaybolan ömürlere bir umut kaynağıydılar.

Masalları başlıyordu artık. Gönül dostu olma, İslam eri olma yolunda atılan ilk adım; lise yılları...

Anne ve babalarının içinde bir korku ve endişe vardı. Çocuklarını hangi liseye göndereceklerdi? Devir kötüydü. Çocuklarının; ahlaklarının bozulmayacağı, kötü arkadaşlarının olmaya-acağı, güvenilir, tertemiz bir dünya neredeydi? Anneler korkuyor,

babalar endişeleniyor. Oysa onlar gönül masallarında çoktan birleşmişlerdi. Görülen bir rüya, edilen bir dua yol gösterici oldu gönül dostlarına.

Lise yıllarında sağlam atılan temellerin yıkılamayacağını; arzularının, hayallerinin bu sağlam temelle gerçekleşeceğini düşünüyorlardı. Nasıl bir çiçek susuz, topraksız ve güneşsiz büyümüyorsa onlar da iman, hakikat ve fedakârlık olmadan büyüyemeyeceklerdi. Onlar ve aileleri uzun bir arayıştan sonra artık karar vermişlerdi. İstişarelerin sonunda kendileri için en hayırlısı olduğunu düşündükleri liseye, İmam Hatip Lisesi'ne yazıldılar.

Kafaları biraz karıştıktı doğal olarak. Acaba her şey masallarındaki gibi mi olacaktı? Kader onları bir araya toplamıştı. Doğru bildikleri yolda canla başla çalışıp o yolda ilerlemede kararlıydılar.

Kayıtları yapıldı okula. Onlar artık İmam Hatipliydiler. Gönüldaşlar. Yeni gönüldaşlarla tanışacak ve İslam tacını tekrar taçlandıracaklardı. Okulları her yerden farklıydı onların gözünde. Bambaşka bir dünya; huzurun bulunduğu, zorluklara göğüs gerildiği, isyanın yerini umudun aldığı bir yerdi.

Okulun ilk günü, ilk ders heyecanı... Okula yavaş yavaş adım atılıyor; yürekler pır pır ediyordu. Okul kıyafetleri güzelce giyilmiş okul yolu tutulmuştu. Okula attıkları ilk adımda karşlarına çıkan hocalar onlara selam veriyordu. Selam veren hocalardan biri çok farklıydı. Bu gönül dostları bunu daha sonra birbirlerine itiraf edeceklerdi. Onun farkı neydi diğer hocalardan; sonradan anlayacaklardı.

Zaman ilerliyordu, onlar büyüyor ve birer dava insanı oluyordu. Gönüller birdi, hayaller ve istekler birdi. Onlar kendilerini Allah yolunun hizmetine adayacak olan İmam Hatip gençliğinin bir parçasıydılar. Farklı görünen hocaları kadar onlar da farklıydı. Davranışlarıyla, edepleriyle, çalışkanlıklarıyla gönüllere girmeyi başarıyorlardı.

Okulun en gözde, en edepli ve çalışkan kızlarından olan Cemre, Rabbine yakışır bir kul, insanlığa hayırlı ve lisana tercüman olan bir insan olmak hedefiyle ilerliyordu. O, gönül dostu olmak istiyordu.

O okul Cemre için bir kurtuluş kapısıydı. Okunan Kur'an'lar, ezberlenen hadisler ve huzur dolu mekânlar onu bambaşka diyarlara alıp götürüyordu. Hayali ve masalı onu hep hayra çağırırdı. Hep hayırda yarıştı diğer arkadaşlarıyla. Bulunduğu ortamı adının anlamı gibi ısıtacak. Gönülleri ısıtacak, Rabbinin sıcaklığını gönüllere tattıracaktı. Çalışkanlığını, imanını, başkaları için yaşatacaktı.

Yıllarca gönüldaş arayan küçük yürekler, yavaş yavaş büyümeye başladı. Kader onları bir şekilde birleştirecekti. Hayırda yarışanların yolu elbet bir hayırda buluşacaktı. Bir Kadir Gecesi... Okulda bu mukaddes gece kutlanacaktı. Gönüldaşların hepsi bir hazırlık yapmıştı bu güzel gece için. Kimi şiir, kimi kıssa, kimi ayet okuyacaktı. Hepsi o güzelliği bir şekilde yaşayacak ve yaşatacaklardı. Cemre, iki gönüldaşını bu gece fark edecekti. Hayırda tanıştılar. O gecenin programında tanıştılar, bir süre konuşmaları, görüşmeleri nasip olmadı. Güzel Rabbim onların kalplerini birbirine ısıtmıştı. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Onlar gönül dostuydular artık. Kadir Gecesi onların miracı olmuştu.

Grubun en çılgını, en neşelisi, Rabbine çok düşkün olan Hayat, Cemre'nin canı olmuştu. Dünyayı ve ahireti birlikte yaşıyor, dense yeridir Hayat için. İmam hatip şuurunu en zirvede yaşadığı söylene uygun düşer. Cemre, Hayat'ın da kendi okulunda olduğunu bu gece fark etmişti. Onlar çocukluk arkadaşlarıydılar aslında. Burada da birlikte olmak ne kadar güzeldi! Birbirlerinin can yoldaşı oldular. Ahiret için dünyada çalışıyorlardı birlikte. Asrın muhacirleri gibiydiler. Bu asrı, saadet asrı yapmak düşüncesiyle el ele verdiler. Kendileri gibi pırlanta gençlerle bir grupta birleştiler.

Ağırbaşlı, sessiz, duygusal ve bir akarsu gibi huzurla akan su, bulunduğu yere yalnızca huzur getiriyordu. Görenlerin içini ısıtıyordu. Arkadaşları gibi hocaları da onu çok seviyordu. Tüm sorunları kendi içinde hallederdi. Herkesin ihtiyacı olan bir damla su olmaya çalışırdı. Yardıma muhtaçlara yardım etmek onun hobisiydi. Doktor olma hayalini bir gün canlandıracaktı Allah'ın izniyle. Yeşil gözlerinde huzur arayanlar onu ya bir kütüphanede ya da Kur'an-ı Kerim okurken bulurdu. Acaba insanlara daha fazla nasıl faydalı olabilirim, düşüncesiyle yanıp tutuşuyordu. "O Yüce Yaratıcı ve en güzel insan olan güzel peygamberi ile yüce

din İslam insanlara nasıl anlatılabilirdi?" derdiyle kavruluyordu. Mecnun'un Leyla'ya kavuşmak istemesi gibi o da Rabbine kavuşmayı istiyordu. Bu yolda, çöllerin Mecnun'u, dağların Ferhat'ı olmaya razıydı. Allah, herkese istediğini verdiği gibi onu da, bir gün bu isteğine kavuşturdu.

Grubun üyesi her gün artıyordu: Su, Cemre, Hayat... gönüldaşlar. Tek yürek olmuş üç beden. Düşünceleri aynı soruda birleşiyordu: "Acaba bugün Rabbimiz için ne hayır yaptık ya da ne yapabiliriz?" Hayırda yarış içindeydiler. Yüzlerinden tebesüm eksik olmazdı; gülümsemenin sadaka sevabı kazandırdığını öğrendiklerinden beri. Yetenekleri farklıydı.

Cemre edebiyata ilgiliydi. Her türlü yazı ve şiir yazma yarışmalarına hazırlanırdı. Kalbindekileri kâğıtta, kalemde arardı. İçindeki tüm güzellikleri, fırtınaları defterine anlatırdı. Kalemnin hiç tükenmesini istemezdi. En büyük mutluluğuydu, gizli bahçesiydi bu defter. Oraya izinsiz girmek yasaktı. Onun adı "Edebiyatçı"ydı arkadaşlarının arasında. Su, çok kitap okurdu. Onun adı da "Kitap Kurdu" olmuştu. Her an merak eder, araştırır; yeni şeyler bulduğunda dünyalar onun olurdu. Hayat'ın da biyografi okumaya merakı vardı. Okuduğu hayatlardan ders çıkarmaya bayılıyordu.

Bulunması güç dostlardı onlar. Bu dostlukla onlar, "gerçekleşmesi imkânsız" denilenleri gerçekleştireceklerdi. Onlar, Mevlânâ'nın Şems'i, Şems'in Mevlânâ'yı aradığı gibi gönül dostlarını arıyorlardı. Onlar gönüllerini bir etmek istiyorlardı. Çocukluk masallarını gerçekleştireceklerdi. Gizli gönül bahçelerini yeryüzüne sunacaklardı. Okul onlar için çok heyecanlı ve çok farklı geçiyordu. Orası okuldan ziyade huzur yuvasıydı. İmam hatipli olmak tarifi imkânsız bir hazineydi; huzur hazinesi. Okul hocaları da çok farklıydı. Anlayışlı, cana yakın ve merhametliydi. Hele de içlerinde birisi vardı. Arapça dersi hocasını farklı kılan neydi?

İmam Hatiplinin sesini her yere duyurmaya çalışan, onları kendi kabuğundan çıkarmak için uğraşan bir hocaydı Arapça hocası. O, Fazıl Hoca'ydı. Sadece kendi dalında değil, tüm pozitif bilimlerde uzmandı. Topluma İslam erleri kazandırmak istiyordu. Topluma yeniden Hamzalar, Musablar, Talhalar, Halidler, Zeydler, Ayşeler, Zeynepeler, Haticeler, Sümeyyeler kazandırmak

istiyordu. Bunun için ailesiyle ve arkadaşlarıyla birlikte canla başla çalışıyordu. Fazıl Hoca bizim gönül dostlarının gönlünü fetheden, en yakın gönül dostlarıydı. Kendi gibi çok değerli gönül dostlarıyla tanıştırdı üç çiçeğini. Çiçeklerimizin gönülleri, artık refaha eriyordu. Masalları gerçekleşiyor, davaya adanmış ömürler olmaya hazırlanıyorlardı.

Fazıl Hoca'nın güzel sanatlar atölyesi vardı okulun yakınlarında. Çiçeklerini bir gün oraya çağırdı. Cemre, Su ve Hayat atölyeye, kaynata kaynata gidiyorlardı. Artık son durağa geldiler. Eski Safranbolu evlerine benziyordu bu atölyenin bulunduğu ev. Daha ilk adımı atar atmaz orada değişik bir havanın kokusunu almışlardı. Huzurun kokusu. Üç katlı bir evdi. Camları çiçeklerle dolu olan bir ev... Kapıda peygamber turası vardı. Biraz ilginçti. Kapıyı çaldılar. İçeriden ayak sesleri geliyordu, sonra bir ses yavaşça:

– Kim o?

Ses, bir bayana ait neşeli bir sestti. Kızlar cevap verdi:

– Biz Fazıl Hoca'nın öğrencileriyiz, dediler. Kapı açıldı. Kapıyı açan orta yaşlı, hafif toplu bir teyzeydi. Bembeyaz bir eşarblı güzel bir elbisenin üstündeydi. Güler yüzlü, beyaz tenli bir teyze, sınımsız sesiyle:

– Buyurun kızlar, buyurun; diyerek içeri davet etti gönüldaşları.

Kızlar meraklı gözlerle etrafı inceliyorlardı. Çok farklı geldi gördükleri. Her tarafta Allah'ı hatırlatacak şeyler vardı. Merdiven girişinde hat yazısıyla, “Bismillahirrahmanirrahim” yazılı bir levha vardı. Yavaş yavaş yukarı çıkarken duvarlardaki farklı turlar ve Osmanlıca yazılı levhalar gözleri kamaştırıyordu. Ney sesleri ruha huzur veriyordu. Merdivenin son basamağına geldiklerinde Fazıl Hocalarını gördüler. Ney çalışıyordu; şark köşesine oturmuş, gözlerini kapatmış; sanki başka diyarlarda geziyor, kendinden geçmiş... Seyrettiler onu bizim gönüldaşlar. Neydi onları büyüleyen, bu dünyadan uzaklaştıran, iç huzuruyla kendilerini unutturan? Fazıl Hoca neyi bırakıp onlara:

– Essalamun Aleykum, dediğinde birden büyü bozuldu, kendilerine geldiler.

– Hoş geldiniz, buyurun, dedi Fazıl Hoca. Onları, karşısındaki koltuklara oturttu. Eşine baktı. Eşi, gül suyu ikram etti. Kızlar hocanın evini süzmeye devam ediyordu. Duvarlardan birinde Kur'an-ı Kerim'den ayetler, birinde göze ve gönle hitap eden ebrular, birinde her biri ayrı bir göz nuru olan tezhip örnekleri. Merakları artan kızlar en sonunda dayanamadı ve konuşmaya başladılar. Cemre:

– Hocam nasılsınız?, dedi.

– Elhamdülillah evladım; iyiyim çok şükür. Sizler nasılsınız? Biraz şaşkın gibisiniz, diyerek gülümseyen Fazıl Hoca'dan sonra Hayat:

– Hocam kusurumuza bakmayın. İşin açıkçası biz böyle bir ev beklemiyorduk. Çok güzel, değişik bir ev... Gözümüzün gördüğü her yerde el emeği, göz nuru var. Fazıl Hoca:

– Bu güzellikleri sergilemedeki tek amaç Rabbe daha yakın olma isteği. Takvayı yakalamaya çalışma. İsterseniz hafız hanımla birlikte size evimizi gezdirelim, dedi.

Fazıl Hoca önden gidiyor, arkasında gönüldaş kızlar ve Hafsa anne. Konuşa konuşa onu izliyorlardı. Laf arasında Hafsa annenin hafız ve imam hatip mezunu olduğunu öğrendiler. Hafsa anne kızlardan çok hoşlanmıştı. Tahta merdivenlerin nostalji kattığı evin son katına çıktıklarında karşılarına çıkan kapıdan içeri girdiler. Etrafı saran esans kokusu ve odanın loşluğu odaya bir gizem katıyordu. Fazıl Hoca'nın hat ve tezhipte uğraştığı atölyesi idi. Fazıl Hoca:

– En büyük huzuru burada yakalıyor, burada yaşıyorum. Rabbimle baş başa hissediyorum kendimi. Burası huzur köşem, dedi. Onlara birkaç özel eşya gösterdi. Sonra dışarı çıktılar, diğer bir odaya girdiler. Orada da ebru yapıyordu. Tüm odalarda farklı bir atmosfer, farklı bir huzur vardı. Hafsa teyze onlara çay ve kurabiye ikram etti. Kurabiyeleri yiyip çaylarını yavaş yavaş yudumlarken Fazıl Hocalarının anlattığı dünya ve ahiret mutluluğunu dinliyorlardı. Fazıl Hoca anlatıyordu:

– Bugün ölecekmiş gibi ahreti, yarın ölecekmiş gibi dünyayı yaşayacaksınız. Çocuklar, tek kanatlı uçulmaz. İlim olmadan ilerlenmez, iman olmadan yaşanmaz. Bu ikisini de hayata iyi

yerleştirmemiz gerekir. Bu ikisi olmadan ne ahireti ne de dünyayı yaşarsınız. Dünyada ve ahirette söz sahibi olmak için ikisini en iyi şekilde yaşamanız ve öğrenmeniz gerekir. Böylece gönöl huzurunu yakalarsınız.

Epeyce konuştular. Kızlar merak ettiklerini sordular. Hoca da cevap verdi. Çok güzel bir gündü onlar için. Evden hiç ayrılmayı istemediler. İstemeyerek evden çıktılar. Biraz düşünceli-lerdi. Cemre söze başladı:

– Bizim iki kanatlı beyaz güvercinler olmamız, etrafa huzur sağlamamız gerekiyor. İmam hatipliliği yaymamız gerekiyor.

Hayat sözün devamını getirdi:

– Madem biz gönöl arkadaşıyız, madem masallarımız ortak, madem insanlığa hayırlı gençler olacağız; o zaman buna bir an önce başlamamız gerekiyor.

Su, “Nasıl?” diyerek atıldı. Hayat:

– Kendimize gönöl kardeşleri arayacağız ve kardeşlerimizin yaverleri olacağız; onlara bilmediklerini öğreteceğiz. Hak yolunda yürüyen küçük yürekler olacağız. Hayır, işleyeceğiz ve insanları hayır işlemede teşvik edeceğiz. Kendimize hocalar bulacağız. Biz Şemsler ve Mevlânalar olacağız. Cemre söze atıldı:

– Harika olur. Bir an önce başlamamız gerekiyor. Yoksa Allah göstermesin kalbimiz körelir. Ne zaman ne olacağı belli olmaz. Yarından itibaren başlayalım. Su biraz tebessümle:

– O zaman benim daha çok kitap okumam gerekiyor. Hep birlikte bol bol kitap ve Kur’an okuyalım. İlmi artırmak ve imanı kuvvetlendirmek lazım değil mi?

Akşam vakti gelmişti, evlere dağıldılar. Namazlarını kıldılar ve dualara oturdular. Hepsi farklı dua ediyor, ama aynı şeyi istiyorlardı.

Sabah oldu, okul bahçesinde buluştular. Biraz düşünceliydiler; ne yapacakları konusunda endişeliydiler. Fazıl Hoca’yla konuşmaya karar verdiler. Önce derslere girdiler, öğle tatili için çalan zilden sonra hocalarıyla buluştular. Cemre hemen atıldı:

– Hocam, müsait misiniz? Sizinle konuşabilir miyiz?

Fazıl Hoca kızların sıkıntılı olduklarını fark etmişti:

– Hayırdır, bir panik gördüm sizi. Hayır mı?, dedi tebessüm ederek. Konuşurken bir yandan da konferans salonuna doğru yürüyorlardı. Hayat konuştu:

– Hocam, biz yıllardır aynı hayali paylaşıyoruz. Allah yolunda aynı şeyleri farklı şekilde yapmak istiyoruz.

Hayat'ın konuşması bitmeden Su atıldı:

– Biz bu çağın muhacirleri, aslanları olmak istiyoruz. Hayır dağıtmak, insanları İslam'a yöneltmek istiyoruz. Bildiklerimizden mesulüz; onları tüm insanlıkla paylaşmak istiyoruz. Bize bu konuda yardım eder misiniz?

Fazıl Hoca onları dikkatle dinledikten sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı. Kısık bir sesle:

– Elhamdülillah, Rabbim Sana çok şükür, dedi ve tebessüm ederek devam etti:

– İmam Hatip Liseleri sular gibi çağlıyor. Birer damla olan gençler bir araya gelerek deryaları oluşturacak. Rabbimin izniyle siz de bir damla misali çalışıp deryalara karışacaksınız. Hamzalar, Ebubekirler, Sümeyyeler, Rabialar çıktı İmam Hatiplerden ve çıkmaya devam edecek. Sizden öncekiler insanlığa el ayak oldular, sizler de olacaksınız. Sizlerden umutluyum. Yapacaklarınız çok basit aslında. Önce yeteneklerinizi keşfedin ve geliştirin. Çeşitli kurslara katılın, kültürel ve sosyal faaliyetlere katılın, çok okuyun. Her biriniz aranılan insanlar olun.

Ne yaparsanız yapın, ama en iyisini yapın. Bunları yapabilmeniz için halk arasında söz sahibi olun. Bu da okuyarak olur. Böylece itibarınız artar. Siz de hayalinize daha kolay ulaşırsınız.

Hocalarının söyledikleri zihinlerine kazındı adeta. Hepsinin zihninde aynı cümle yankılanıyordu: “Yeteneklerinizi geliştirin.” Bu nasıl olacaktı? Düşünceli bir halde sınıflarına doğru gittiler.

Cemre kendinin farkındaydı. Ne yapıp edip edebiyatçılığını konuşturacaktı. Su; merhameti, güzelliği hekimliğiyle yaymaya kararlıydı. Yalnızca ilaçlarla değil, İslam'ın huzuruyla da şifa dağıtacak. Gönüllü doktor olup yurt dışında veya Doğu'da görev

yapacaktı. “Kimsesizlerin kimsesi” olmak hayaliyle yaşıyordu. Hayat, öğretmen olacaktı Arapça öğretmeni olmak için önce Arapçasını ilerletmesi gerektiğinin farkındaydı.

Farklı hobilere yöneldiler. Fazlı Hoca her zaman onların yanında; desteğini, yardımını esirgemiyordu. Birlikte katıldıkları kültürel ve sosyal faaliyetler vasıtasıyla birçok değerli insanla tanıştılar.

Hayat, ney kursunda çok mutluydu. Gönünün huzura erdiğini hissediyordu. Bir gönüldaş daha bulmuştu kendine. Adı Hasan’dı. Cana yakın, tertemiz yüzlü Hasan çok güzel ney üflüyordu. Güler yüzlülüğü ve merhametli oluşu çok dikkat çekiciydi. Hayat’ın ona hemen kanı kaynadı. Hasan ona, insanlara yardım etmek istediğini, faydalı işler yapmak hayalinde olduğunu söylediğinde Hayat ve arkadaşlarının manevi grubunda, gönüldaşlar arasında yerini almıştı.

Hasan, bu yaşına kadar İslami eğitim almamıştı. Ney kursuna katıldığı sürede eksiklerinin farkına vardı ve Hayat’tan yardım istedi. Ona yardım ederken dünyalar Hayat’ın oluyordu. Hayatın güzelliklerini birlikte daha iyi görüyor, huzurla doluyorlardı. Tek yürek olmuş aynı hayalde birleşmişlerdi.

Cemre ne yapıyordu? İlk işi, okul dergisi kurmak oldu. Dergisinde arkadaşlarına İslam’ın ve insanlığın güzelliklerini anlatacak, huzuru paylaşacaklardı onlarla. Dergi çalışmaları için okuldaki edebiyat dersi öğretmeninden yardım istedi; edebiyat alanında yetenekli öğrencileri derginin etrafında bir araya getirdi. Cemre çok heyecanlanıyordu. Baktığı, dinlediği, düşündüğü her şeye dikkat kesiliyor; dergisi için ilginç, düşündürücü, öğretici olaylar, bilgiler yakalıyordu. Her an dikkatli olmak, hedefe doğru ilerlemek onu çok mutlu ediyordu. Yazıyor, düşünüyor, ayetler ve hadisler yazıp üzerinde düşünüyor. Bunların yanında bir yandan da ebru kursuna devam ediyordu. Yorgunluğunu unuttuğu, huzur bulduğu bir faaliyetti ebru kursu onun için. Hele de Elif’le arkadaşlığı ne büyük kazançtı onun için. Elif; inançsız ve inatçıydı. Namaz kılanlar onun ailesi için yobazdı. Yobaz olarak düşündüğü Cemre’yle onu birbirine yaklaştıran bir şeyler vardı. Cemre ona sevgiyle yaklaşıyordu. Onun kafasındakilerin yanlışlığını anlatmak için güzel davranışlarından yardım alıyordu. Elif onu evine davet ediyordu. Cemre, Elif’in sık sık sorduğu

sorulara sabırla cevap veriyordu. Onların arkadaşlığı Elif'in anesini çok sevindiriyordu, ama babası Cemre'den nefret ediyordu.

Cemre bir yandan dergiyle, bir yandan Elif'le ilgileniyor; üniversite sınavına hazırlanıyor, ebru kursuna devam ediyordu. Bu yoğunluktan dolayı az uyuyordu, ama bir gönüldaş daha bulmak ona dünyaları veriyordu.

Hayat ve Cemre'den sonra Su da bir gönüldaş buldu kendisine. Allah'ın takdiri buydu. Hat kursu ona Enes'i kazandırmıştı. Enes'in efendiliği, sürekli kitap okuması, namaz kılıp dinini çok güzel yaşaması Su'yu Enes'e yaklaştırıyordu. Hayat ile Hasan, Cemre ile Elif ve Su ile Enes altı kişilik bir manevi şirket kurmuşlardı sanki. Kader onların yollarını birleştirmişti. Mimarlık fakültesinde okuyan Enes hat kursuna katıldığı için sürekli şükrediyordu. Bu kurs onu yeni güzelliklerle tanıştırmıştı. Üniversitede okumaktan başka radyo programları da yapıyordu. Su ile tanışması onu yeni bir yöne döndürmüştü. Programlarında Efendimiz'in hayatını anlatıyor, Kur'an ayetlerini okuyor, kıssalar ve ibretlik hikâyeler anlatıyordu. Radyoculuk onun gizli dünyasıydı. Su'yla yaptıkları sohbetler hayatlarını renklendiriyordu. İki gönüldaşın kalbi, ruhu birleşmişti.

Lise hayatları yaptıkları faaliyetlerle canlanan üç gönüldaş, can dostlarını da alarak Fazıl Hoca'yı ziyarete gittiklerinde hocaları onları yardım derneklerine götürdü ve onlara yapmaları gerekenleri anlattı. Onları hayır yolunda yavaş yavaş ilerletiyordu. Gönüldaşlar Arapça ezgiler ezberliyor, kitaplar okuyorlardı. Fazıl Hoca onları hayata, dolu dolu hazırlıyor ve hayatı, müthiş bir zevk alarak yaşıtıyordu. Onlar kendi kabuklarının dışında, farklı dünyalara dahiıyorlardı. Onlar, farklı pencerelerden, aynı ufka bakıyorlardı. Yeni insanlarla tanışıyorlar, yeni dünyalara giriyorlardı. Yardım derneklerinde çalışırken hem Allah rızasını kazanmak, hem de gönül rızasını almak istiyorlardı. Demet demet çiçeklerle ihtiyaç sahiplerine huzur dağıtıyorlardı. İmam Hatipli olmak ayrıcalıktı. İmam hatipli olmak umutlu, korkusuz, yardımsever olmaktı. İmam hatipli cimri olmazdı; onların gönülleri zengindi. Sevgide, yardımda cimri değillerdi. Onlar, aydınlık geleceğe adım adım ilerliyorlardı.

Zaman geçmiş, yıllar su gibi akıp gitmişti; ama onlar yollarından ayrılmamışlardı. İmam Hatiplinin adını en güzel şekilde yaşattılar. Her biri üniversiteyi bitirdi. Cemre edebiyat ğretmeni oldu ve bir dergide yazarlık yapıyordu. İnsanlığa, kalemiyle koşuyordu. Su, gönüllü doktor olarak Afganistan’a gitti. Kuraklığa, hastalıklara, çaresizlere çare olmak için gece gündüz çalışıyordu. Hayat, insanlara hayat dağıtıyordu. Eczacılık okumasına rağmen yardım kuruluşlarında çalışmayı tercih etti. İhtiyaç sahiplerine yardım etmek ona huzuru yaşatıyordu. Hasan, Afrika’ya gitti. Arapça ve Türkçe ğretmeni olarak çalışıyordu. Hiç tanımadığı insanların yanında olmak, onların dertleriyle dertlenmek, onlara yardımı dokunmak onu çok mutlu ediyordu. Enes, eserlerinde Osmanlı mimarisini örnek alan bir mimar oldu; Elif de ğretmen olup Doğu’da hizmet vermeye başladı.

Onlar, gnldaştı; neresi olursa olsun insanlara hizmet etmek en büyük hedefleriydi. Öğretmen, doktor, mimar... Ne olursa olsunlar insanlara hizmet etmek, ihtiyaç olanın yanında olmak için yaşıyorlardı. İdealleri; İmam Hatiplinin adını, ruhunu yaşatmaktı. Allah onlara öyle bir gönül dünyası sundu ki, onlar İşlam sanağını gittikleri her yerde dalgalandırdılar. Onlar manevi şirketlerinin yeleri olarak yaptıkları çalışmalarla şirketlerini dünyanın en zengin şirketi haline getirdiler. Onlar huzur masalında birleştiler; çocukluk masalları yaşamaya devam etti.

Bağsu Bağdel Mevte Yolculuk

Rukiye Gürcan

Sinop/Gerze İmam Hatip Lisesi

Bir yok oluşun, benliği yitirişin, büyük bir girdabın içine doğru gidişin ardından bakmakla yetiniyordu... Her şeyin farkındaydı aslında Azra. İnsanlık solmakta, ahlak bozulmakta, ruhlar daralmaya başlamaktaydı. Gözlerin her daim haramla haşır neşir olmasından rahatsızlık duyuyordu şüphesiz.

Peki, nereyeydi bu gidiş? Dur demenin bir yolu yok muydu? Bu sorularla düşüncelerini yorgun sabahlara ulaştırdığı günlerden birinde tanıştığı bir nur sorularına cevap olabilecek miydi?

Henüz bir Anadolu Lisesinin birinci sınıfında okuyordu Azra. Düşüncelerine hâkim olmakta zorlanıyor, üstelik gelecek kaygısı yaşıyordu. Kendi geleceği değil ama toplumun geleceği için endişeleniyordu.

Hep ismini duyduğu İmam Hatip Liseleri'ne önyargıyla yaklaşmıştı bugüne kadar. Sorularının cevabı burada olabilir miydi? Aradığı şey, içinde bulunduğu ortamda, okulda, sokakta değildi. Peki, tek başına mücadele edemez miydi şeytanın bu oyunları? Hayır! Tek başına da mücadele edemezdi. Sorularına cevaplar bulamadan düşüncelerinin değişmesinden korkuyordu. Peki ya düşünceleri? Hayır hayır! Onların doğruluğundan emindi. Toplum bir girdabın içine doğru sürükleniyordu. Ve

kimsenin umurunda değildi. “Yalnız ben mi düşünüyorum bunları?” dedi bir gün. Cevap hazırdı aslında. Tek bir problemi vardı artık: İmam Hatip’e duyduğu önyargı...

Bu düşüncelerle yattığı bir gecenin sabahında, böyle zamanlarda rahatlamak için yaptığı şeyi yaptı: kütüphaneye koştu. Kendini en huzurlu hissettiği yerdı burası. Bilgi dünyasının ıssız odacıklarında dolanırken bir kitap ilişti gözlerine. Hemen ısın-vermişti bu kitaba. Kitaplar hep dost diye betimlenir ya, yeni sıcacık bir dostla tanışacağının hissine kapılıverdi. Emin adımlarla görevliye uzattı. Okumaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Ama okumak için de geceyi beklemesi gerektiğini düşündü. Sessiz bir ortam olmalıydı. Kitabı okumak değil dinlemek istiyordu. Öyle de oldu. Gökyüzünün minik kandilleri yanıp, el ayak çekilinceye kadar bekledi.

Sabah olduğunda yepyeni bir Azra olarak karşıladı doğan günü. Uyumamıştı gözleri ve vücudu yorgundu. Lakin vicdanı, ruhu, kalbi... O kadar rahatlamıştı ki. Senelerdir içinde biriken İmam Hatip önyargısı bir gecede, bir kitapla yerle bir oluvermişti. Sevgiyse sevgi, aşksa aşk... Bildiği bütün güzel kelimeleri İmam Hatip’e atfederek konuşuyordu artık. Mahmud Celaledin Ökten Hoca Efendi’den bahsediyordu kitap. İmam Hatip için verilen mücadelelerden, doğumdan, ölümünden... Kitabın içinde geçen birçok kelimeyle ilk kez karşılaşuyordu. İyi bir okuyucu olmasına rağmen anlamakta oldukça zorlanmıştı. Ama farklı bir kitapla karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Nasıl bir sırrın içine doğru koştuğunu anlamaya çalışıyordu. Doludizgin geçen yılların aslında ne kadar boş olduğunu düşünüyordu. Düşüncelerine hayretle bakmaktan kendini alamıyordu. Nasıl olurdu da bir kitap; sıcak dilsiz ama derdini anlatabilen –hem de hiçbir ses tonunun yerini tutamayacağı bir dille– böyle bir dost onu bu kadar değiştirebilirdi! Çok sonra fark edecekti ki o gün o kitabı aklı tam manasıyla çözümlemese de, ruhu bu işi başarıyla tamamlamış ve çok güzel özümsemişti.

Keskin bir u dönüşü yaşıyordu bütün fikirleri, ruhaniyeti. Bu güzelliklerle tanıştıktan bir süre sonra “İmam Hatip’i tam manasıyla anlamanın tek yolu İmam Hatipli olmaktır” diye düşündü. Ve aklında ki bin bir sorunun cevabı, toplumun can suyu, coğrafyamızın atar damarı olan bir İmam Hatip Lisesi’nin eşsiz

güzellikleri arasına katıldı. Elbette karşı çıkanlar, önüne duranlar oldu. Ama kimse onun bu kararını etkileyemedi.

Bu okulu benimsemesi, arkadaşlarına alışması uzun sürmedi. Çünkü burada herkes onun gibi düşünüyor, onun sorularını kendine amaç ediniyor ve cevaplar bulmaya çalışıyorlardı. Burada duyduğu birçok kelimeye yabancıydı. Anlamaya çalışıyor, çok okuyor, çok soruyordu. Soruyordu çünkü soru sormanın ilim denilen ve sonsuza açılan kapının şifreli anahtarı olduğunu fark etmişti artık.

1

Bir gün, öğretmenlerinden duyduğu bir söz beyinde fırtınalar koparmıştı. "Kendini bilen Rabbini bilir". Uzun uzun düşündü Azra. Ne demek isteniyordu bu sözle. Düşünceler beyinde koşturup dururken yakalayabildiği birkaç cümle oldu. "Kendini bilen Rabbini bilir. Rabbini bilen yönünü cennete çevirir. Yönünü cennete çeviren bir insandan da toplum aleyhine haller beklemek, hayal gücünü zorlamaktan öteye gidemez."

İmam Hatip, işe insan denilen varlığı tanımlamakla, tanımakla başlıyordu. Yani önce insana kendini öğretiyordu ki kusursuz bir toplum hayali gerçekleşsin. Kusursuz toplum... Gerçekten hayal gibi geliyordu Azra'ya. Ütopyalardan bir kavramdı sanki.

Azra da kendini tanımak istiyordu artık. Kendini bilmek, Rabbini bilmek... Hoş sohbetler esnasında yakaladığı kelimeler, ilginç sözler vardı. Mesela insanı felsefi, fenni ve ahlaki olmak üzere üç yönden ele alıyorlardı. Oysa Azra bugüne kadar hep eksik tanımişti kendini... Etten kemikten bir Azra'yı kendisi zannetmişti. Ona, insanın beşer olarak doğup daha sonra insan olma mertebesine ulaşabildiğini söylediler. O an fark etti ki, o yalnız bir beşerdi. Bunu düşünürken hüznüldü. Başını kaldırıp etrafına bakınca, yüzündeki kara bulutlar dağıldı... Çünkü o İmam Hatip'teydi. İnsan olabilmek için buradaydı. Çabalarsa isar mertebesine bile ulaşabilirdi. Hatta ihsana ulaşmak yani bütün işlerde Rabbini görür gibi olmak gerekiyordu.

Kendiyle ilgili, Rabbiyle ilgili daha çok şey duymak istiyordu. Kelimeler yabancı gelse de bu sohbetler, sözler ona iyi geliyordu. Bu sohbetler sayesinde fark etmişti ki, ruhunu aç bırak-

mıştı. Bedenini doyurmak için çok şey yapıyordu. Geldiği okulda da zihnini doyurmak için çok şey yapıyorlardı. Peki ya burada?.. Burada ne yapıyordu bu insanlar? “Ruhu doyurmak” diye bir söz duymuştu. Evet, evet kesinlikle insanlar burada ruhlarını, kalplerini doyuruyorlardı. Yani beşere değil insana hatta isar adaylarına sesleniyorlardı. Her yönden vasıf kazanabilmiş bireyler yetiştirebilen, sonsuz nur sahibi tek bir yer vardı. Artık biliyordu. Ve kendisi de artık bu nurun bir parçasıydı. Bindiği hayat gemisinden, rotasını “bağsu badel mevte” çevirmişti. İmam Hatip ıslaha kapı aralıyor, cisim ve beden kulu olmaktan kurtarıyor, irşad ve tebliğ üzere vazifeyi yerine getirmeye çalışıyordu.

Azra, şimdi bu kelimelere yabancı değildi. O ruhu, o aşkı tatmıştı çünkü. Bu aşkı tadıp, ruhu yakalayıp, tılsımı bulup, sırrı anlayıp da dönen olamazdı. O İmam Hatipli olmak hayalini gerçekleştirdi. İmam Hatipli kalmak, İmam Hatipli ölmek... Evet, evet kesinlikle İmam Hatipli ölmek... İşte bütün mesele bu...

Şimdi Azra da bizim gibi bir İmam Hatipli. Evet, canımızla kanımızla bu mucizenin bir parçasıyız çok şükür. Lakin olmak yetmiyor, kalmak ve ölmek lazım. Allah (c.c.) hepimize İmam Hatipli ölmeyi nasip etsin. (âmin).

Aşk

Hande Yıldız

Melikgazi Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kendilerine göre mutlu bir hayatları vardı. Yaşarken sarf ettikleri her şey sadece bu dünya içindi.

Diğer dünyadan Yaratıcımız olan Rabbimizden, onun sevgili kulu Muhammet (s.a.)’den haberleri bile yoktu.

Yaşamak, o aile için sadece yaşamaktı. Zengindiler, mutluluk onlar için sadece parada idi. Birde küçük kızları Tuba vardı. O dünyaya geldiğinde para onlar için ikinci plana yerleşti. Zaman hızla geçiyor, küçük Tuba büyüyordu. Büyüdüğü ortamda insanlar o kadar farklıydı ki, hiçbir durumun farkında olmadığı için kendini mutlu sanıyordu. Bir süre sonra okuldaki arkadaşları, anne ve babasının düzenlediği partilere gelen insanlar onu boğmaya başladı. O sıralarda semtlerine yeni taşınan bir aile dikkatini çekti. Anne ve kızının başlarındaki örtü, giydikleri uzun kıyafetler onu şaşırttı. Onlara öyle ilgi odağı oldu ki, her gün onları izliyordu. Bir gün dışarıda o ailenin kızı Medine ile karşılaştı. Medine:

– Selamun Aleyküm, dedi. Tuba öylece baktı ve;

– Merhaba! Ben Tuba dedi. Tanıştılar, kısa bir süre sohbet ettiler. Tuba dayanamayıp:

– Başınıza bağladığınız örtü, giydiğiniz kıyafetler neden böyle?, dedi.

Medine gülümseyerek:

– Başıma bağladığım örtü benim imanım, kıyafetler ise inanışım, dedi.

– Peki iman, inanış bunlar ne demek?

– Bunlar; onca güzelliği verip beni yaratan Rabbimin, ben-den ve tüm insanlardan istediği davranışları ona inanarak yapmamızdır.

Tuba, anlamış gibi yaptı ve eve gitti. O gece boyunca düşündü. Medine ne demek istemişti? İman, inanış, Yaratıcı Rab, neydi bunlar? Küçük bir araştırma yaptı, belki biraz aydınlatmıştı kendini fakat kafasında da fazlasıyla soru oluşmuştu. Ertesi gün bahçede Medine’yi bekledi. Medine geldiğinde:

– Biraz sohbet edebilir miyiz?, dedi.

– Tabi edebiliriz, bize gidelim orda daha rahat ederiz, diye yanıt verdi Medine.

Beraber içeri girdiler. Tuba o anda öyle bir duygu hissetti ki kendini hiç tatmadığı bir huzurun içerisinde bulmuştu. Evde farklı bir müzik çalıyordu daha doğrusu o ilahiyi müzik sanmıştı. Odaya geçtiler ve Tuba sordu:

– Medine o gün bahsettiklerin beni düşündürdü, biraz da araştırma yaptım ama bana tam olarak anlatır mısın Allah’ı, Müslüman olmayı, ona inanıp Müslüman olduğumuzda sonucunda neler yaşayacağımızı. Medine “Tabii ki de” diyerek anlatmaya başladı.

– Allah bizi bu dünyaya gönderen, her şeyin gerçek sahibi olandır. Bizi bu dünyaya gönderdi çünkü ona inanmamızı, iman etmemizi istediği, Müslüman olmamız, onun yolunu seçip seçmeyeceğimizi denemek için bir sınava girdirdi. Tuba tekrar sordu.

– Ben bir Müslüman mıyım sence?

– Her insan Müslüman olarak doğar. İnsanlar doğduğu gün Allah’a en yakın oldukları gündür. Dikkatini çekerim kardeşim,

bebeklerin kalbi ilk doğdukları gün ve olgunluk kazandıkları zamana kadar hızlı çarpar bunun sebebi daha hiçbir şey bilmezken Allah aşkı ve Peygamber aşkının kalplerinde yer etmesindendir.

– Peki, sen bu kadar bilgiyi nereden öğrendin? Aynı şehirlerde yaşıyoruz fakat ben seni tanıyana kadar bunlar hakkında hiçbir bilgim yoktu.

– Ben bir İmam Hatipliyim. Okulumda bana bunun gibi o kadar çok bilgi öğretiyorlar ki. Çoğu insan artık aşkı iman için değil farklı yönlerde kullanıyorlar ve bu inanmayı imanı insandan uzak kılıyor.

– Ben de tam anlamıyla Müslüman olmak, o aşkı tatmak istesem ne yapmam gerekir?

– Sana her konuda yardım ederim fakat sen de benim gibi bir İmam Hatip Lisesi'ne git. Orada o kadar güzel bir yaşam var ki, lezzetini alabilmen için yaşaman lazım.

Tuba teşekkür ederek içindeki heyecan ile koşarak eve gitti. Bu durumu anne ve babasına anlattı. Başta karşı gelmelerine rağmen kızlarının ısrarı üzerine Tuba'yı İmam Hatip'e yazdırdılar. Zaman hızlı bir şekilde geçer, aldığı bilgiler onu öyle bir huzura ulaştırır, sıkılarak geçirdi günlerden sonra o kadar mutludur ki...

Medine ile daha yakın arkadaş olurlar ve her gün din hakkında sohbet ederler, okula da beraber giderlerdi. Artık gelecekte geçmişi hatırlamak için bir günlük tutmaya karar verdi. Bir akşam aldı eline defterini ve kalemni yazmaya başladı:

“Zaman bir anda nasıl bu kadar hızlı geçti, beni bu huzurun içerisine sürükledi. Sürüklenmek bu kadar güzel bir istemlilik olabilir miydi? Oluyordu işte, bildiğiniz gibi bir sürüklenmek değildi bu. Bu bir İmam Hatipli olmak için Allah aşkı, Peygamber aşkının sürüklenişiydi.

Kalp atışlarım ilk kez bu kadar farklı atıyordu. Meraklı ve bir o kadar da heyecanlı bir yüreğim vardı. Yeniden doğmuş gibi tüm hatalarımı yaptığım doğrular ile düzeltme çabaları gösteriyordum. Artık her şeyin farkında bilinçli bir şekilde davranıyordum. Zaman artık benim için farklı bir kavramdı. Zaman, beni

geleceğe götüren uzun bir süre değil, adım adım yaşamın sonuna götüren bir düşünceydi.

Bu sayede farkındaydım her şeyin. Kendimi, o sonsuzluğa hazırlamaya başlamıştım. Farkındaydım İmam Hatipli olmak bir onur, bir şerefti. Herkes belki de benim kadar şanslı değildi. Okulumda aldığım eğitim, gördüğüm ahlak beni bambaşka biri yapmıştı. Çevremdeki yanlışları düzeltmek için çırpınan bir kuştum sanki. İnsanları seviyordum ve onlara karşı hep bir sabrım vardı.

İmam Hatipli olmak öyle bir duyguydu ki! Tüm insanlığı kurtarmak için mücadele etmek, belki bu yorucuydu ama ben hep sabırlıydım. İnsanları geçmişimdeki boğulan kendim gibi görüyor ve onlara nefes olmak istiyordum. Sonuçta bana da Medine kardeşim nefes olmuştu. Bunun için çabalar harcıyor, Rab-bime dualar ediyordum. Zaman beni yavaş yavaş sonsuzluk yolculuğuna götürürken ben hep duyduğum aşk ve huzur ile ayakta dimdik duruyordum.

Örnek alıyordum tüm Müslümanlara yol gösteren Sevgili Peygamberimi. Ona duyduğum aşk her gün biraz daha ustalaşırıyordu hayata bakışımı. Bu aşkı beni sabra götüren, ateşiyle kavuran, insanları kurtarma çabasını veren.

Artık ben bir İmam Hatipliydim. Her davranışım ile örnek olmalıydım. O boğulan topluluğa güven ile tutabilecekleri bir el olmalıydım. Belki yapacağım en küçük bir davranışta bile yaşam-larını değiştirecek, onlara benim tattığım aşkı tattıracaktım. Bili-yorum bir gün tüm yaşamım sona erecekti ve elbet bu dünyanın sonu gelecekti. Benim bu sonsuzluğa giden yolculuğumda kazandığım huzuru yaşadığım aşk ile hiç kaybetmeyecektim. Tabii ki bana tüm bunları görmemi sağlayan kardeşim Medine'yi de Allah'ım benden almadan kaybetmeye hiç niyetim yoktu." diye-rek kapatmıştı defterini.

